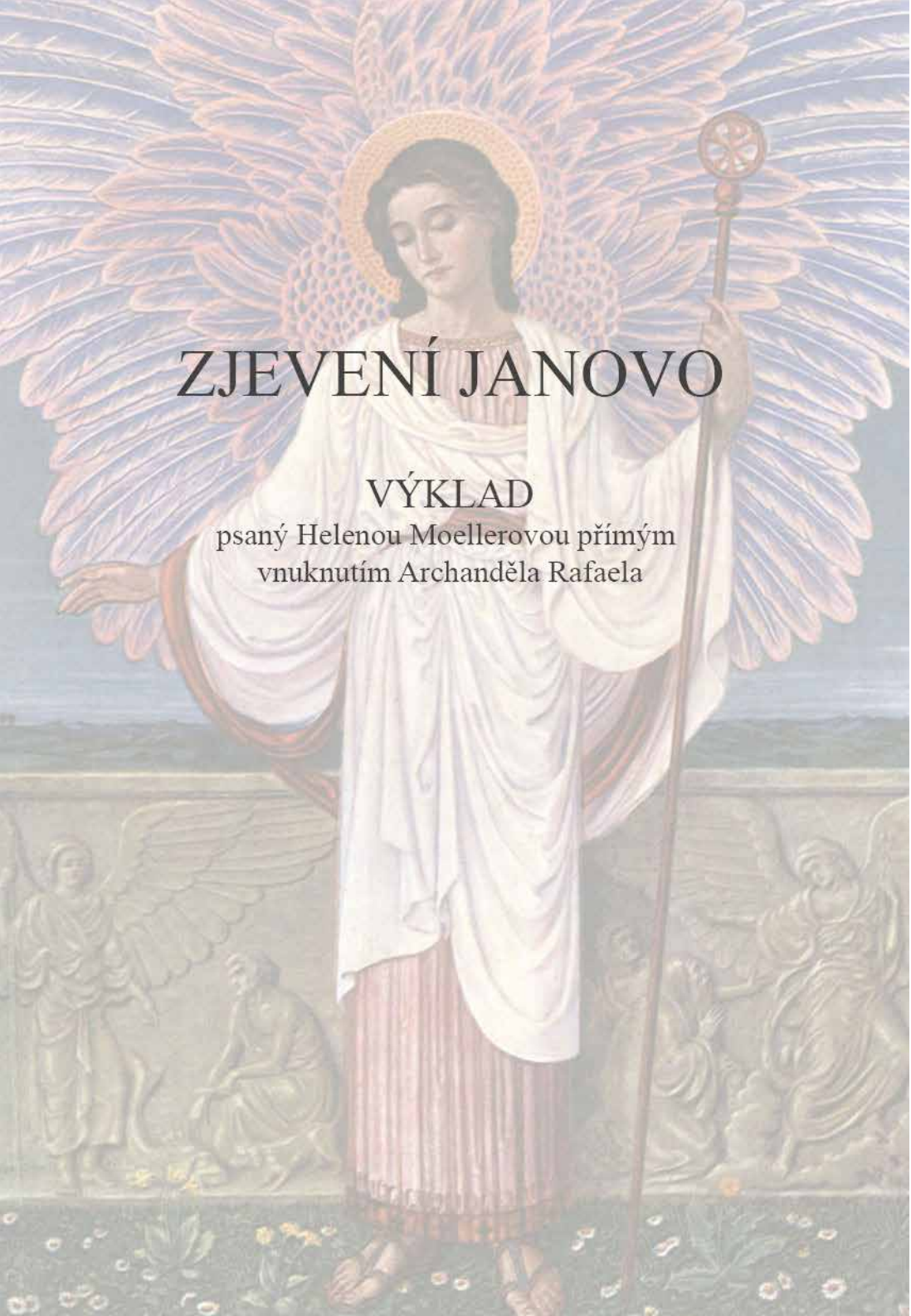

ZJEVENÍ JANOVO

VÝKLAD

psaný Helenou Moellerovou přímým
vnuknutím Archanděla Rafaela

ZJEVENÍ JANOVO

VÝKLAD

psaný Helenou Moellerovou přímým vnuknutím Archanděla Rafaela

Překlad z němčiny Jaroslav Houska 2016
se souhlasem Radona-Verlag,
Am Buchstein 15,
D-61250 Usingen
www.radonaverlag.de

Helene Harriet Moeller
* 23: 11: 1884 v Hamburku- Eirnsbuttel
+ 2. 8. 1969 v Usingenu/Ts.
Celý její život byla jedinečná bohoslužba s vůdčím motivem od velkého Archanděla Rafaela:
»Cti Boha a upusť od lidského počínání!« Její duše byla bohatě zdobena ctnostmi. Zářila z ní pokora, hluboká úcta, poslušnost a nepopsatelná láska ke všemu živému. Její život od kolébky až do hrobu byl zřetelně vyznačen božím vedením. S příkladnou věrností splnila velký a těžký úkol od Boha: lidem předložit »Spis«, který Bůh určil pro dnešní čas. Sloužila svatému Archandělu Rafaelovi, který se sám označoval jako »Boží nejvyšší posel« a »Pomocník Boha a lidí v poslední hodině.«
Její pomíjivé tělo odpočívá v Usingenu/Ts., v poslední stanici jejího dlouhého života.
Můžeme si být ale jisti, že její »nesmrtelná duše« pobývá v nepředstavitelných nebeských výšinách.
Během pohřbu byla u otevřeného hrobu slyšet slova: »Nebojte se, jsem s vámi. Těšte se až zase přijdu!«
13. 8. 1969

Předmluva Archanděla

Bůh vložil tajuplným způsobem do Zjevení zprostředkovaného učedníkem Janem zvěstování, které bylo určeno pro období konce času.
Nikdo nedokázal toto záhadné vnuknutí vysvětlit, protože Bůh je nabídl v jazyce nebeského světa.
Kdo nebyl Bohem školen, aby se opatrně a důkladně naučil obraznou řeč nebeského světa, ten se bude marně snažit záhady tohoto Božího Zjevení objasnit.
Uzavřené zůstalo tajemství, skoro před dvěma tisíciletími učedníku Janovi daného Božího Zjevení, protože nikdo nebyl schopen podivnou obraznou řeč, v níž bylo vytvořeno, rozluštit.
K dnešnímu času si Bůh vybral člověka ze středu jeho bližních, aby ho vyškolil k svědomitému a jistě pracujícímu nástroji.
Tímto postupem, který je naprosto kontrolovatelný, Bůh jen opakoval, co ve všech dobách dělal, když chtěl udat pozemšťanům směr, který podle Svého plánu Stvoření člověka, položil jako základ.
Odedávna si Bůh vyškoloval nástroje, když přišel čas, aby Bůh lidem poslal zprávu.
K dnešnímu času si Bůh vyškolil nic netušícího, prostého a skromně žijícího člověka jako nástroj, jehož spoluprací objasní záhadu tohoto Božího Zjevení.
Opatrně a pro tohoto člověka nepozorovatelně, Bůh vzdělal uloženým dlouholetým a tvrdým školením síly jeho ducha tak, jak potřeboval, aby tajemné Zjevení úplně jistě a bez zasahování tohoto člověka mohl objasnit.
Neobyčejná byla výchova, kterou Bůh tomuto člověku dal, neboť Bůh si přál udělat ho použitelného pro vysoký cíl, aby toto tajuplné Zjevení jednou vysvětlil Božím doslovným oslovením, aniž by on sám dokázal rozpoznat vlastní účel

svojí výchovy.
Bůh nepřetržitě nechával tomuto člověku, k cvičení jeho duchovních schopností, aby přicházely sny jeho bližních, které on vyložil Božím doslovným oslovením.
Užaslí a otřeseni Božím znatelným zásahem do jejich života, použili poté mnozí lidé tímto nástrojem, z lásky Boží vyložené sny, aby svůj život víc a více podrobili Bohu. Jejich sny osvíceně Bohem vysvětlené, jim dokázaly Boží všemohoucnost a všudypřítomnost.
Bohu podrobenou činností tohoto lidského nástroje, vysvětlil Bůh nesmírné množství osvíceného snění, čímž byl cvičen doslovný výklad, podivné obrazné řeči nebeského světa, při oslovení Božím hlasem.
Teprve po dlouholetém tvrdém školení, které si vyžádalo hodně trpělivosti, síly a sebezapření tohoto člověka, si ho Bůh vyškolil tak daleko, že byl schopný v několika týdnech napsat za Božího doslovného oslovení v této knize reprodukované vysvětlení tajemného Zjevení učedníka Jana.
Bůh chce předat dnešnímu lidstvu znovu Zjevení. Bůh dává toto Zjevení z dobroty, proto se lidé nebudou bez nebezpečí o spásu jejich duše vzpírat proti tomuto odhalení.
Bůh chce lidem otevřít oči, aby viděli, že v dnešním čase zažívají splnění vzrušujícího zvěstování tajemného Zjevení, daného skoro před dvěma tisíciletími učedníkovi Ježíše. Dnešní lidé by se měli na události, jež prožívají podívat otevřenýma očima a opatrně promyslet, jak se k těmto událostem chtějí postavit.
Ve stručnosti dává Bůh návod k tomu, jak si lidé mají vyložit tajemné obrazy a podobenství tohoto, před dávnými časy doručeného, Zjevení.
Ve velké oddanosti k Boží vůli, která jim uložila tiché přezkoušení dnes daných podnětů, by měli lidé vzít další zpracování tohoto objasňování do svých vlastních rukou, protože Bůh by zde chtěl objasnit v základních symbolech a podobenstvích

jen to nejdůležitější pro poznávání Božích úmyslů.
Všechno příliš podrobné objasňování symbolických obrazů tohoto tajemného Zjevení by popletlo nepoučené lidi, oni by hodnotná poučení přehlédli, ale jeho zprostředkování je pro dnešní lidi skutečně primárním důvodem.
Když se lidé - zcela bez předchozího chaotického, lidmi zkoušeného vlastního výkladu - opatrně a oddaně poddají zkoumání dnes Bohem daných impulzů poznají, jak je úplně jednoduché a srozumitelné jejich vysvětlení. Vzdělaní lidé budou skutečně moci tyto impulzy bez velkého úsilí zpracovat, kdyby chtěli tento výklad ještě důkladněji vysvětlit.
Ale Bůh zapovídá každé nezodpovědné přecházení tohoto osvícení, protože Bůh toto osvícení odevzdává jako svědectví.
Toto Boží svědectví je neobyčejně silné, proto je lidé nesmějí příliš horlivými, vlastními výklady měnit.
Bůh bude výklad tohoto tajemného Zjevení, jak ho Bůh nyní předává, přesvědčivě potvrzovat, proto by lidé měli tento výklad posuzovat s velkou opatrností.
Bohem opuštěni budou lidé, kteří pohlížejí s posměchem a pošklebky na tento výklad, neboť tato Boží práce je lehce srozumitelná a naprosto dostupná kontrole lidského rozumu.
Bůh nařídil člověku, jehož poddajnou rukou Bůh tento výklad dává, aby všechno uložil, co mu Bůh ve spisech po mnoho osaměle strávených roků k jeho přípravě pro dnešní úlohu předal.
V těchto, k jeho výchově předaných spisech, drží tento člověk v rukou Boží svědectví, kterým potvrzuje dnešní vysvětlení tajemného Zjevení .
Lidé mají prověřovat tyto spisy ve velké úctě před Božím násilným zákrokem do duševního života netušícího, úplně skromně žijícího, prostého a nepřipraveného člověka.
Každé všetečné, nesvědomité, příliš rychlé zavržení těchto rozměrných, nezvykle se jevících spisů, bude Bohem posu-

zováno jako lhostejnost a bezcitná nafoukanost k Boží práci.
Lidé, když stojí před Božím zákrokem a nepostaví se tiše a uctivě před Boha, mohou klidně svou velkou učenost odložit. Všechna učenost jim totiž nepomůže, aby jen jedinou větu z Božích slov v jejich vlastní duši postřehli.
Člověk, když chce posuzovat Bohem oslovené méně vzdělané bližní a vezme do ruky spisy dané Bohem tomuto prostému člověku, musí odložit všechnu učenost, všechnu pýchu a nafoukanost.
Klidným způsobem chce Bůh dnešní lidstvo upozornit, že začala doba oznámeného Božího soudu.
Báječným způsobem chce Bůh dosvědčit svůj zásah do života lidí a co chce Bůh dnes ukázat, může být přijato s velkou důvěrou.
Bůh používá dnes ruku živého člověka, aby tiše a jistě sepsal, co Bůh chce oznámit a lidé mohou skutečně přezkoumat tuto Boží pracovní metodu, aby se přesvědčili, že tento člověk sám nevynalezl to, co napsal z Božího pověření.
Bůh předal tomuto člověku velké množství důkazů, kterými byl neobyčejně zřetelně dosvědčen Boží zákrok do jeho duševního života, a proto následoval s velkou důvěrou a s uctivou poslušností hlas Boží, který se skrze něho projevoval a zadával mu úkoly.
Lidem se bude zdát nepochopitelná tato Boží spolupráce s úplně skromně žijícím pozemšťanem a skutečně budou tomuto člověku Bohem předané spisy podezřívat a pokoušet se je přejít.
Ale Bůh pokojně tohoto člověka postaví tak mocně před kontrolory Jeho způsobu práce, že jim odejme jejich obavy, že by je tento člověk mohl šálit.
Bůh také chce spisy, které Bůh tímto člověkem předal, tak zřetelně dosvědčit, že skutečně svědomitý zkoumač bude moci poznat Boha jako původce těchto spisů.
V dnešní době se Bůh zřetelně spisy tohoto člověka dotkne

církve, protože chce před zraky všech dosvědčit Boží vedení její cesty.
Objasnit chce Bůh od církve odpadlým lidem, že církev je skutečně Boží zařízení sloužící výchově duší pro vysoký cíl.
Jak lidé láskyplnou práci církve neuznali a zamítali, stala se církev pro ně strnulá a bezvýsledná, protože Bůh jí vzal sílu k pomoci vzpínajícím se duším.
Klidným způsobem vychovala církev za Božího vedení velký zástup svatých duší, které jsou schopné Bohu sloužit jako přátelé a pomocníci, což je pravdivý cíl člověka.
Ale od církve odpadlí lidé nejsou schopní tuto pracovní metodu církve rozpoznat, protože jejich oči a uši jim byly Bohem uzavřeny.
Uctivé a oddané, Bohem tajemným způsobem vychované duše byly od samého počátku Bohem z lidí vyvolené pro předurčený Boží způsob práce, kterým byly schopné láskyplně spolupracovat na Božích plánech.
Uctivé a oddané, silné duše obdržely od Boha moc, ovlivnit rozhodujícím způsobem osud bližních.
Uctivé a oddané, silné duše obdržely od Boha moc, vládnout nad bližními jako Boží přátelé a pomocníci.
Uctivé a oddané, silné duše obdržely od Boha moc, aby jako spasení duchové, kteří překonali pozemský svět, dále působili pod Božím vedením, lidskému rozumu nepochopitelným způsobem, uvnitř Božího nesmírného vesmíru.
Mocná a vznešená je síla a štěstí spasených duchů Božího světa a nikdy nebude moci tuto sílu a toto štěstí lidský rozum pochopit.
K této síle a k tomuto štěstí má výchovný způsob církve lidské duše přivést.
Jen pro výchovu lidské nesmrtelné duše založil Bůh církev.
Domýšlivým způsobem se ale lidé popudili proti církvi, čímž její vyšší formu činnosti snížili.
Bůh dovolil lidem církevní způsob práce napadat a podezírat,

neboť Bůh chtěl dát církví jen rady, ale ne ji nutit.
Bůh nechtěl zřídit církví žádnou železnou tvrz, která duše poutá a trápí, ale Bůh věnoval církvi svou sílu pro láskyplné, chápavé a Bohu vděčné a uctivé lidi, kteří ho následují, aby jejich duše pokojně a jistě uchránil před nebezpečím a aby je vzdělal pro skutečný, Bohem připravovaný, způsob práce pod Božím vedením.
Církevní výchovný způsob učí lidi, jak se mají před Bohem chovat, a jak mohou Bohu sloužit.
Církevní výchovný způsob učí lidi pozvednout duši pokojně v úctě a poslušnosti k Bohu, což je nezbytný předpoklad k práci za Božího vedení.
Bez úcty k Bohu nedospěje k Bohu nikdo.
Bez důstojného, svatého pokoje v duši nedospěje k Bohu nikdo.
Bez uctivé poslušnosti k Božím přikázáním a k Božímu vedení nedospěje k Bohu nikdo.
Církev Krista vyškolila v duších úctu, pokoj a poslušnost, proto se mají lidé na její způsob práce dívat s velkou vděčností.
Církev skutečně dává lidem svým výchovným způsobem možnost splnit skutečný smysl Stvoření a její k Bohu došlé duše obdrží podíl na Boží moci.
Bez síly se ale stala církev pro ty lidi, kteří si přáli vyhýbat se její výchovné činnosti, protože tuto církev shledali ubohou.
Pán ihned odepřel církvi, aby je posilovala, čímž se církev stala pro takové vzpínající se lidi bezvýslednou.
Církev pracovala pokojným způsob dále jako Boží zmocněnec i když nesčetní lidé od ní odpadli, protože ji shledali ubohou.
Církev vychovávala pokojným způsobem dále uctivě a láskyplně jí následující duše k úctě, klidu a poslušnosti, i když nesčetní lidé od ní odpadli, protože její způsob práce shledali ubohým.
V dnešní době je církev v očích mnoha lidí zbytečná, protože

lidé její hluboký smysl, pro který byla církev zřízena, odhodili.
Většina lidí již vůbec nemyslí na velký cíl, pro který Bůh lidskou duši stvořil a lidé zamítli poučování a varování církve jako pro ně už nežádoucí.
Bůh viděl velkou lhostejnost dnešních lidí vůči Božímu zařízení a vůči Božím cílům, a proto Bůh zprostředkoval učedníku Krista Zjevení, určené pro dnešní lidstvo.
Pán v tomto Zjevení jasným způsobem ohlásil situaci dnešních lidí, jak se před Bohem a mezi nimi navzájem vytvářela.
Jako sedmé společenství bylo jmenovitě obrazně vyjádřeno dnešní křesťanské církvi přidružené lidstvo a dosažený osud tohoto společenství byl podrobněji popsán, více než u těch předcházejících.
Nevšedně úděsně zde působí osud dnešního křesťanstva, protože Bůh mu připravuje trestní soud, který mu od počátku křesťanské církve ohlašoval.
V dnešním čase jsou znatelné již první příznaky pro splnění předpovědi Pána, proto bude dnes Bohem vysvětleno Zjevení, dříve důvěrně předané učedníku Ježíše.
Bůh objasní toto nejasné v podobenstvích a obrazech ukryté Zjevení dnes tak prostě, že mu všichni lidé, bez námahy, mohou rozumět.
V tomto Božím poučení má dnešní křesťanstvo obdržet svědectví, které mu Pán slíbil tím, že se označil jako věrný svědek.
V tomto Božím poučení obdrží dnešní lidstvo znovu svědectví o tom, že Bůh bez vědomí lidí lidský osud hlídá a předvídá.
V tomto Božím poučení bude lidem před oči postavena bezcitnost, ve které většina z nich klidně Boží přikázání a poučení Krista zamítla jako pro ně už nezávazné.
V tomto Božím poučení bude dnes žijícím lidem ukázána jejich odvrácenost od Boha, ve které oni žijí.
V tomto Božím poučení bude svědecky nadmíru zřetelně pro-

kázano, že nadešel čas velkého Božího soudu.
Na tento Boží soud, kterému propadne velká část lidstva, bylo v tomto, učedníku Ježíše předaném Zjevení, poukázáno mocnými symboly a podobenstvími.
V báječném dosvědčení tohoto dříve předaného Zjevení leží dnes daným vysvětlením pomoc, kterou Pán chtěl dát církvi pro období velkých zápasů.

Zjevení Svatého apoštola Jana

Kapitola 1

Zjevení Ježíše Krista, které jemu dal Bůh tím, že mu poslal svého anděla, aby oznámil svým služebníkům, co se má vbrzku stát; a on má to, co svému služebníkovi Janovi oznámil, Slovo Boží a svědectví Ježíše Krista, všechno, co viděl, dosvědčit.
Blaze tomu, kdo čte a poslouchá slova tohoto proroctví a uchovává, co je v něm napsáno; neboť ten čas je blízko!
Jan sedmi obcím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který je, který byl, a který přijde; a od sedmi duchů, kteří jsou před jeho trůnem; a od Ježíše Krista, který je věrným svědkem, prvorozený mrtvých a vládce nad králi země, který nás miluje a zprostil nás od našich hříchů svou krví a nám udělá království a z nás kněze pro Boha, svého Otce; jemu čest a moc na věky! Amen.
Dívejte se, on přijde v oblacích a každé oko ho uvidí, také ti, kteří ho probodli. A nad ním budou naříkat všechna pokolení země. Ano! Amen.
Já jsem Alfa a Omega, začátek a konec, praví Pán, Bůh, který je a byl a přijde, ten Všemohoucí.
Já Jan, váš bratr a společník v útrapách a v trpělivosti v Kristu Ježíši, dostal jsem se na ostrov který se jmenuje Patmos, abych z vůle Ježíše dosvědčil Boží slova.

Ocitl jsem se ve vytržení v den Pána a uslyšel za mnou silný hlas, jako zvuk pozounu, který pravil: Co vidíš, napiš do knihy a zašli to sedmi obcím v Asii, do Ephesu, do Smyrny, do Pergama, do Thyatiry, do Sard, do Philadelphie a do Laodicie.
A já jsem se otočil, abych viděl hlas, který ke mně mluvil; když jsem se otočil, viděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch sedmi svícnů někoho, kdo se podobal Synu člověka, oděn byl dlouhým rouchem a opásaný přes prsa zlatým pásem. Jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako vlna, jako sníh a jeho oči jako plameny ohně, jeho nohy podobné v peci přetavenému kovu a jeho hlas jako hučení vodopádu; a on držel ve své pravici sedm hvězd a z jeho úst vycházel dvojsečný meč a jeho tvář zářila, jako kdyby slunce svítilo v plné síle.
A když jsem ho uviděl, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý a on na mne položil svou pravou ruku a pravil: Neboj se, já jsem první i poslední a živý; byl jsem mrtvý a podívej, žiji navěky věků, a mám klíče od smrti a podsvětí.
Nyní napiš, co jsi viděl, co je, a co se má stát.
Tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl v mé pravici a sedmi zlatých svícnů: sedm hvězd jsou andělé sedmi obcí a sedm svícnů je sedm obcí.

Výklad

Říjen 1939

„Zjevení Ježíše Krista“
Boží mocné Zjevení lze teprve dnes správně pochopit, protože nadešel čas, pro který bylo dáno.
Bůh vyvolil nástroj, jehož poddajnou rukou si Bůh přál toto Zjevení objasnit.
Válečný ruch a zmatené situace v životě národů nerušily během sepsání tohoto poučení klidný způsob života tohoto, Bohem uchopeného, nástroje. Bůh chce nechat tento nástroj tiše pracovat, zatím, co se bližní zcela vzrušeně budou dívat

na ničivé válečné dění, neboť Bůh chce ukázat, že tento nástroj skutečně svá vnuknutí napsal Božím pověřením.
Toto Zjevení učedníka Ježíše nebylo ještě úplně vysvětleno, protože Bůh by chtěl teprve u konce času zřetelně dát najevo, jak by se mohl osud církve během konce času vytvářet.
Ačkoli Bůh církvi dopředu ohlašoval ve Zjevení její cestu dvěma tisíciletími, Bůh si nepřál, aby ještě úplně rozuměli, co Zjevení by mělo vyjádřit.
Dnes je již ve světovém dění patrné, co Bůh v tomto Zjevení ohlašoval, proto přišel nyní čas pro jeho vysvětlení.
Klidným způsobem chce Bůh dát rukou tohoto nástroje vysvětlení. Všechno na co se bude tento nástroj vyptávat, mu Bůh zodpoví.
Jan bude tímto způsobem prorokovat znovu, neboť tentýž anděl, který jemu zadával sny, vede ruku tomuto nástroji.

„které jemu dal Bůh,“
Já poukazuji na narození Krista, Božího Syna, který jako člověku úplně podobná osoba splnil úkol na zemi.
Různé činnosti, které Bůh prováděl k výchově a záchraně lidského pokolení, jsou klidně vzaty jakoby byly provedeny od různých osob.
Jako vtělený Syn Boží je Ježíš Kristus jenom mezi lidmi druhou osobou, která od první osoby, Boha, může opravdu něco přijímat, zatímco Pán je ve věčnosti Bůh sám, působící v Boží jednotě.
Jan je zde oslovený jako učedník, který má pozemskou osobnost Pána před očima.

„tím, že mu poslal svého anděla“
Toto chci objasnit. V Božím Stvoření nejsou jen tělesné bytosti. Vedle pozemského tělesného světa byl Bohem vytvořen také nehmotně pracující svět andělů, který pro lidi málo znatelným způsobem dokáže do tělesného světa zasahovat.

Všichni lidé jsou od anděla oslovováni, - zda si toho jsou vědomi, nebo ne, - o tom dává církev podrobné poučení.
Andělé světla a andělé temnoty zápasí o lidské duše, ačkoliv lidé často o tom neví, že jejich myšlenky jsou ovlivňovány mocnými duchy.
Andělé světla působí pro Boha a jeho dílo na zemi. Andělé temnoty jsou ale zmateni, protože se od Boha a jeho díla odvrátili.
Mocně, vědomi si své odpovědnosti, chráníce a povznášejíce působící lidé vykazují jejich způsobem práce, že jsou spojeni se skutečným andělem světla, kterého Bůh požadovaným způsobem osvěcuje. Zmateně, nedostatečně a nesmyslně pracující lidé ukazují tímto svým způsobem práce, že stojí ve spojení s málo hodnotně působícím andělem.
Bůh přenechává andělu a člověku, aby se rozhodli pro něho nebo proti němu, neboť Bůh by své tvory nechtěl nutit. Zcela dobrovolně by se měli andělé a lidé podrobit Bohu a uznat ho jako svého Stvořitele a mít ho v úctě. Bytosti by se měly z vděčnosti a lásky obrátit ke svému Stvořiteli, ale ne ze strachu a hrůzy před jeho strašlivými tresty.
Tímto Zjevením budou lidé zřetelnějším způsobem o síle andělů poučeni, jakož i o spolupráci andělů a lidí.
Pozemští tvorové rostou tím, že se připojují na nebeské tvory, čistěji pracující pro Boha. A nebeští tvorové rostou tím, že se připojí na upřímné, mocně pracující, schopné pozemské tvory.
Andělé světla jsou označováni jako poslové Boží, protože jejich láskyplnou činnost provádějí z Božího pověření.
Jako poslové a služebníci satana jsou označováni od Boha odpadlí andělé, protože jejich činnost směřuje k tomu, aby vyloučili lidské duše z nebeského světa, aby je uvázali jen na pozemský svět a promarnili jejich síly pro říši pomíjivého světa.
V tomto spolupůsobení andělského a lidského světa spočívá

tajemství pravdivého náboženství.
Toto Boží Zjevení bylo založeno na tomto tajuplném spolupůsobení andělského a lidského světa.
Jan byl osloven andělem světla, který působil jako Boží posel a jednal z pověření Ježíše Krista.

„aby oznámil,“
Chci to objasnit blíže.
Boží duch se dokáže člověku odhalit různým způsobem. Bůh se neustále ukazuje Stvořením. Bůh se také člověku odhaluje překvapivými pocity srdce, což se označuje jako činnost svědomí.
Svědomí zprostředkovává vědomí Boží vůle, která se skrytě v duši ukazuje.
Ale Bůh se může ukázat člověku také ještě zřetelněji než Stvořením a svědomím. Bůh dokáže člověka uvnitř oslovit obrazy, na které ho nechá se dívat a slovy, které mu zprostředkovává.
Všichni lidé vědí, že člověk během svého spánku může pohlížet na obrazy. Ale ne všichni lidé vědí, že Bůh někdy tyto obrazy vkládá, aby člověku něco sdělil.
Skutečně existuje Boží řeč, která se vyjádřuje v obrazech a podobenstvích, protože její neobyčejný zdroj přísluší světové sféře, která lidskou řeč nepoužívá.
Tím se dotýkám jednoho velkého tajemství.
Boží andělé se mezi sebou dorozumívají často takovou obraznou řečí a Boží anděl se ukazuje člověku někdy zadáním významných snů, ve kterých dává člověku radu a pomoc pro jeho pozemskou cestu.
V těchto obrazech se znovu zrcadlí pozemské zkušenosti lidí, a proto je lidé obecně nepovažují za hodnotné. Jen málo lidí rozezná, že skutečně názorné a naléhavé sny obsahují pokyny ze světa Božích duchů. Osvícení sny je ale daleko častější, než lidé tuší, neboť andělé světla se pokoušejí lidem nepřetr-

žitě takovými sny ukazovat.
V jejich dnešním duševním vztahu k Bohu jsou lidé ale skoro vesměs ještě neschopní od andělů světla jejich mocné vložené sny chápat, proto tato láskyplná komunikace většinou mizí nevyslyšená.
Jan byl mocným způsobem andělem sny osloven. Jím viděné obrazy a podobenství ale byly skutečně pro ostatní lidi tak matoucí, že je nedokázali dostatečně vysvětlit.
V těchto snech byla Janovi sdělena Boží tajemství, které on lidským rozumem nemohl pojmout. On ale naprosto svědomitě napsal tyto sny tak, jak je obdržel a skutečně použil k tomu přesně slova, která mu Boží duch sdělil.

„co se má vbrzku stát“
Tímto upozorněním je vyjádřeno, že plnění Janem zprostředkovaného proroctví již začíná za jeho života, protože je to čas první obce.

„neboť ten čas je blízko!“
Když apoštol události konce času již viděl, zdál se čas do té míry blízko. Tyto události se mu zdály být blízko, protože Bohem osvícená duše je povznesená nad časovou míru existující pro pozemské lidi.
Jan se díval v obrazech, co se ke konci času bude dít, proto prorokuje podobně, jako proroci Starého Zákona.
Jan prorokoval o událostech konce času, ale protože jeho prorokování se dělo v podobenstvích řeči Božího duchovního světa, byli ho schopní lidé chápat jen s obtížemi.
Chci lidem objasnit toto prorokování v Boží řeči v podobenstvích, aby mohli jasně poznat, že Bůh předal tomuto učedníku Krista mocné Zjevení.
Chci objasnit Boží řeč v podobenstvích tak prostě a zřetelně, že skutečně všichni lidé mohou dnes porozumět tajemství tohoto Zjevení daného skoro před dvěma tisíciletími.

Bez neobyčejné Boží pomoci nemůže žádný člověk porozumět Boží řeči v podobenstvích, proto se také mnoho skutečně moudrých lidí marně namáhalo tajemství tohoto Zjevení úplně rozluštit.
Bůh by chtěl tímto, skoro před dvěma tisíciletími proroku zprostředkovaném Zjevení, dnes žijící lidi vyzývat k tomu, aby se na události konce času, jak se dnes začaly projevovat, podívali jako na znamení, že se Pán opět mezi lidmi objeví.

„Jan sedmi obcím v Asii."
Bůh chtěl církvi skrytým způsobem její cestu ukázat, aby na konci času zřetelně poznala, jak Bůh její cestu již před tisíciletími předvídal.
Proto Bůh použil sedm tehdy skutečně existujících obcí jako symbol pro sedm období, každých tři sta let, s výjimkou posledního, které zkrátil.
Chci objasnit, proč byla pro tato období zvolena symbolicky jména obcí: Právě tak jako obec znamená sloučení lidí k jejich vzájemné podpoře a k jejich ochraně proti zvenčí a zevnitř přicházejícímu ohrožení, tak by měli také křesťané během těchto sedmi časových úseků se semknout k vzájemné podpoře a k ochraně jejich duší proti zvenku a zevnitř přicházejícímu ohrožení.
Těchto sedm období začíná v den založení církve Pánem a končí na konci druhého tisíciletí po narození Krista. Týkají se účinků a vlivů uvnitř a vně života působení církve. Bůh poslal tímto zahaleným způsobem církvi předpovědi o sedmi časových intervalech během jejího působení na zemi. Poslední čas těchto sedmi intervalů bude končit konečným soudem, který byl v tomto Zjevení učedníka Jana mocným způsobem předpovězen.
Bůh chce odpadlým a nevěřícím ohlášení Božího soudu, před dávným časem předaným Zjevením, dnešním vysvětlením potvrdit, že je jistě platné pro dnešní poslední čas.

Bůh chce potvrdit, že předvídal, jak se během posledního období lidská zloba mezi sebou navzájem a jejich vzpínání proti Bohu a jeho přikázáním neobyčejně a nebezpečně zvrhne, a že lidská vlažnost a lhostejnost vůči Bohem doporučovanému křesťanskému způsobu života se bude podobně bezcitně a nedůstojně projevovat, jako otevřený boj bezbožníků.
Bůh zkrátí sedmý časový interval, protože lidské vzpínání proti dobrotivým úmyslům Stvořitele s lidstvem, jejich bezcitnost, jejich zlomyslnost, jejich nenávist a jejich samolibost mezi sebou navzájem a proti Božím zařízením se tak mocně a ničivě projeví, že skoro žádný člověk na zemi by nemohl zůstat naživu, neboť v sedmém období se nachází na zemi posbírané všechno zlo předešlých šesti.
Dnes uplynulo z posledního časového intervalu již jedno století, proto se lidstvo tak vzrušeně trápí a znepokojuje. Dokončen bude tento poslední čas v závěru tohoto století.

„v Asii“
znamená, že tato období jsou v souvislosti s předpovědí danou vyvolenému národu Židů, který žil v Asii a jsou od roku dva tisíce před narozením Spasitele do roku dva tisíce po narození Spasitele v platnosti.

„je a byl a přijde“
znamená: Bůh, který je mocný a všudypřítomný.

„a od sedmi duchů, kteří jsou před jeho trůnem:“
Těch sedm duchů je velké tajemství tohoto Zjevení, které nemohou lidé, kteří Bohem nebyli zvláštním způsobem poučeni, svým lidským rozumem vysvětlit.
Bůh nyní ukáže, co těch sedm duchů, nebo sedm hvězd má znamenat.
Boží tvůrčí moc, která je pro chápavost člověka nepochopitelná, disponuje báječnými pomocnými silami, které jsou pro

Stvoření vzrušujícími dohlížiteli.
Stvoření pracuje mnohem překvapivěji, než lidé mohou svým rozumem posoudit.
Duchové spolupůsobí na dalším klidném vývoji pozemského světa, aniž by to lidé mohli pozorovat.
Silní duchové pomáhají Bohu při jeho práci, aby duše tvorů pozvedli vzhůru a aby je rovněž vzdělali pro účast na Boží práci.
Podobně jako tito silní duchové pomáhají Bohu při jeho práci, jsou lidské nesmrtelné duše také jen pro to vyškolené, aby právě tak mocným způsobem jednou pomáhaly jako silní duchové Bohu.
Pán chce dnešní lidi vyzvat k tomu, aby neklidné, jen na pomíjející pozemský život nastavené myšlenky obrátili opět víc k vysokému cíli, pro který chce Bůh použitelné duše vzdělat.
Mocní Boží duchové působí úplně jinak, než ty lidské duše, které se odevzdají pouze vnějšímu, proměnlivému, pomíjejícímu, neklidnému a před Bohem ochuzenému pozemskému životu, aniž by se snažily dosáhnout připojení na Božího ducha.
Mocní Boží duchové ale nepůsobí příliš odlišně od takovýchto lidských duší, které klidné a zodpovědné Bohu, podřízené oslovujícímu Božímu hlasu, v Boží službě pracují na duších bližních, aby je rovněž udělaly upotřebitelné pro spolupráci na Boží činnosti.
Pilný, mocný, Bohu podřízený duchovní život pozemšťana je základ pro dosažení Bohem člověku stanoveného vysokého cíle - pomoci Bohu jako mocný duch na dalším vývoji světa Stvoření.
Nepochopitelný se jeví člověku duch, který dohlíží na Stvoření, ale člověk sám nese ve své nesmrtelné duši možnost, jako mocný duch na Stvoření také dohlížet.
Mocným duchům je jejich jednání uloženo Bohem, který je střeží. Ze síly Boží působí mocí tito duchové Boží na Stvoření.

„a od Ježíše Krista, který je věrným svědkem, prvorozený mrtvých a vládce nad králi země, který nás miluje a zprostil nás od našich hříchů svou krví a nám udělá království a z nás kněze pro Boha, svého Otce; jemu čest a moc na věky! Amen.“

Teď je již vysvětleno tajemství těchto obou vět.

Do postavy Ježíše Krista se vtělil Boží duch, aby zaslepému pozemskému lidstvu ukázal vysoký cíl, určený Bohem pro upotřebitelné duše.

Ježíš Kristus byl jako člověk postaven před pozemšťany, aby oni na jeho příkladu poznali, jak si Bůh jejich nesmrtelné duše přeje vzdělat a pro jakou kněžskou důstojnost a královskou moc jsou upotřebitelné duše Bohem určeny.

Kristus svým činem spasení lidem názorně ukázal, že mají nesmrtelné duše a mohou se stát mocnými, pro Boha působícími duchy, že ti lidé, kteří měli dobrou vůli a přesvědčeně se podrobili neobyčejnému Božímu výchovnému způsobu mohou být z pozemské těsnosti vysvobozeni.

Důstojný a neobyčejně mocný se Pán lidem ukazoval za svého pozemského života a mocně jako jejich Bůh Pán střežil po svém odloučení od země Stvoření tak, jak to vykonával dříve.

Pán si chtěl vychovat velké množství pomocníků, kteří by podobně láskyplně pracovali, jak to Pán svým příkladem ukázal.

Nezměrný je podivuhodný vesmír všemocného Stvořitele a na plánech všemocného Stvořitele působí rozmanité síly.

Nezměrný vesmír všemohoucího Stvořitele je zajímavější, než lidé tuší, neboť různá nebeská tělesa nepůsobí tak navzájem odděleně, jak si jen jejích rozumem omezenou chápavostí posuzující lidé mohou představit.

Duchové, kteří získali správnou Boží výchovu obdrží sílu, která překoná pro pozemšťana Bohem určené zákony prostoru a času.

Duchové, kteří se již jako pozemšťané zasvětili do Božích

služeb a nechali se vzdělat Božím výchovným způsobem, budou, když bude jejich pozemské tělo jimi opuštěno, schopní mocným způsobem mocně působit na bytosti.
Nyní lze záhadám těchto obou vět porozumět.
Byla to dobrota Boží, která vyvolala Spasitelovo pozemské působení.
Dobrota Boží poskytuje lidem, kteří Spasitele věrně následují, vysvobození z těsné pozemské klatby, aby jako duchovní a králové v říši Božího ducha vládli. Jejich vládnutí daleko přesahuje vážnost a sílu vlády pozemských králů.
Podobně jako laskavý člověk dokáže silou své duše panovat nad jinými lidmi, dostanou Boží vyvolení od Boha přenesenou sílu, aby mohli nad bližními panovat.
Bůh poskytuje tuto moc, protože tito vyvolení ji použijí jen k Boží cti a nenásledují nebezpečné napovídání zlých lidí.
Dobrotivě je poskytována vláda, když byla osvědčena pravdivá pokorná služba.

„Dívejte se, on přijde v oblacích ,“
To znamená, že Pánův návrat se stane skrytě.

„a každé oko ho uvidí,“
Bůh zde zvolil podivný rozporuplný způsob vyjadřování, protože Pánův návrat na konci času by neměl být zřetelně poznán. Proto bylo v podobenství oznámeno, že Pánův návrat se stane skrytě, ale že každé oko, které se dívá, ho může uvidět. Pán se skutečně nechce zcela odhalit slepým a proti němu uzavřeným lidem, neboť Pán nechce násilím k sobě obrátit vzpírající se lidi. Pán se obrátí na své vyvolené a jim se zřetelně odhalí. Pán bude svým dobrotivým hlasem ke svým vyvoleným mluvit, jak to Pán v tomto Zjevení ohlásil.

„také ti, kteří ho probodli.“
Tím má být vyjádřeno, že v době návratu Pána se také na něho

bude dívat národ Židů, jako se dříve na Pána díval.

„A nad ním budou naříkat všechna pokolení země.“
Toto má naznačit, že Pán při jeho návratu v posledním čase bude soudit duše a všichni lidé, kteří se budou cítit Pánem odvrženi budou bědovat, když přijde jejich hodina, že Spasitel k nim nepřišel. Ta slova oznamují, že Pán tento soud nad dušemi bude držet nad celou zemí.

„Ocitl jsem se ve vytržení v den Pána a uslyšel za mnou silný hlas, jako zvuk pozounu,“
Zde prorok upřímný popisuje, jak tuto podivnou podívanou zažívá ve změněném stavu, jakoby ve snu. V tomto stavu je lidský duch duchu Božímu blíže než během jeho bdění, protože ve spánku je kritická rozumová činnost vyřazena, která se tak lehce staví proti, když se Bůh člověku mimořádným způsobem odhalí. Bůh může člověka, který má vypnutu rozumovou činnost mocněji oslovit.
Prorok skutečně slyšel oslovující hlas jen v duchu. On popisuje tento hlas proto také v jazyce duchovního světa tím, že ho používá jako podobenství.
Chci objasnit, proč se proroku tento hlas jevil jako hlas pozounu. Pozoun je nástroj k zvěstování. V průběhu jeho podívané spatřil prorok také sedm andělů, kteří jeden po druhém zatroubili na pozoun. Bůh chtěl slovy proroka naznačit, že zde oslovující hlas je hlasem jednoho z oněch sedmi andělů. Je to hlas toho sedmého anděla, který troubí, který ohlašuje soud nad dušemi během konce času.
Je to hlas anděla, který přikázáním Pána dnes dává toto vysvětlení. Bůh chce vysvětlením Zjevení učedníka Jana ohlásit zahájení soudu nad dušemi za konce času.

„který pravil: Co vidíš, napiš do knihy a zašli to sedmi obcím v Asii, do Ephesu, do Smyrny, do Pergama, do

Thyatiry, do Sard, do Philadelphie a do Laodicie.“
Těmito slovy je dán Janovi příkaz, toto Zjevení napsat do knihy a odevzdat těm lidem, kteří budou během příštích dvou tisíciletí tvořit církev Krista.
Bylo již vysvětleno, že těch sedm obcí v podobenství duchovního světa symbolizuje sedm období po třech stech letech, které ku dni založení církve začaly a u konce druhého tisíciletí skončí.
Bůh dohlédl na učedníka, aby jeho vidiny svědomitě zapsal, protože Bůh touto knihou učedníkem tvořenou, chtěl svědčit ke konci času.
Bůh uzavřel toto obrazné Zjevení do té doby, než je Bůh chtěl vyložit.
Teprve dnes přišel tento čas, proto lidé toto Zjevení doposud nebyli schopní správně vysvětlit.
Bůh vyzývá církev Krista, tento výklad snů Božího žáka přijmout jako jí od Pána předané svědectví a Bůh požaduje od církve, aby toto Boží svědectví udělala všem lidem na zemi dostupným.
Bůh dosvědčil církvi toto Zjevení tím, že Bůh učedníka Krista ovlivnil, aby svou podívanou zapsal do knihy a tím, že Bůh pečoval o to, aby tato kniha byla uschována po tisíciletí a tím, že Bůh dnes ovlivnil jednoho člověka k tomu, aby mocnou obrazovou řeč této knihy Božím oslovením vysvětlil.
V průběhu tohoto Zjevení Bůh zřetelně dosvědčuje, že výklad této tajemné Boží obrazné řeči byl předurčen. Proto to může církev úplně bezstarostně posuzovat.
Zřetelně je v tomto Zjevení podobenstvím oznámeno, že tato Bohem zadáná prorokova kniha potřebuje rovněž Bohem zprostředkovaný výklad.

„když jsem se otočil, viděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch sedmi svícnů někoho, kdo se podobal Synu člověka.“

Těch sedm zlatých svícnů je symbol pro vnímavost pro osvícení, neboť svícen je pro to předurčen, aby byl nositelem světla. Dále bylo v tomto Zjevení řečeno, že těch sedm zlatých svícnů je sedm obcí, proto Pán stojí jakoby uprostřed těch sedmi zlatých svícnů. Zlato, které nerezaví, je symbol pro pravost, pro věrnost, pro vytrvalost, které Pán od církve vyžaduje, aby jí mohl dát svoje osvícení. Církev by vůbec nemohla její obtížnou cestu tisíciletími jít, kdyby ji Pán nepřetržitě neosvěcoval.

„oděn byl dlouhým rouchem,“
To znamená: ve velkém majestátu.

„a opásaný přes prsa zlatým pásem.“
Tím mělo být vyjádřeno, že Pán zachová věrnost těm, kteří jsou jeho srdci blízcí, protože oni mu také zachovají věrnost.

„Jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako vlna, jako sníh“
Jako bílá vlna znamená: čistý beránek Boží. Jako sníh: jako sníh se rozprostírá po zemi, tak i Pánova moc se bude rozšiřovat po zemi.

„a jeho oči jako plameny ohně,“
Jako oči Pána všechno prohlédnou a žádná myšlenka a žádný čin před ním nezůstanou skryté, tak také jeho pohled sežehne ty lidi, kteří mají nečisté srdce.

„jeho nohy podobné v peci přetavenému kovu,“
Toto má naznačit, jak Pán v duchu postupuje po zemi v době Božího soudu na zemi, že to zraní a bude bolestivé pro ty lidi, kteří žili v poutech Božího soupeře.

„a jeho hlas jako hučení vodopádu.“
Toto mělo názorně ukázat, že Pán nechá své slovo vyhlásit ve

všech jazycích země. Pro „slovo“ je v řeči duchovního světa skutečně symbol vody.

„a on držel ve své pravici sedm hvězd,“
Těch sedm hvězd je vysvětleno jako sedm andělů, kteří Pánu slouží jako mocní pomocníci.

„a z jeho úst vycházel dvojsečný meč,“
Tím má být označena soudící moc jeho slov. Dvojsečný je, protože mnozí lidé jeho slovo v jeho celém ostří nerozeznají.

„a jeho tvář zářila, jako kdyby slunce svítilo v plné síle.“
Nezakrytý se zde Pán proroku ukazuje ve svém božství.

„A když jsem ho uviděl, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý.“
Tímto je ukázáno, jak ještě v těle žijící člověk nemůže snést pohled na Boha.
Dalším větám lze rozumět již z předešlého vysvětlení.

Kapitola 2

Andělu obce v Efezu napiš: Toto praví ten, který drží sedm hvězd ve své pravici a kráčí uprostřed sedmi zlatých svícnů:
Já znám tvé skutky, úsilí a tvou trpělivost, a že zlé nemůžeš snést; a vyzkoušel jsi ty, kteří se vydávají za apoštoly, ale nejsou a shledal jsi, že jsou lháři.
A máš trpělivost a hodně jsi trpěl kvůli mému jménu a nejsi unavený.
Ale to mám proti tobě, že tě tvá první láska opustila.
Rozpomeň se odkud jsi klesl, učiň pokání a jednej jako dříve; ne-li, tak přijdu rychle a pohnu tvým svícnem z jeho místa, kdybys neučinil pokání.

Ale to máš k dobru, že díla Nikolaitů nenávidíš, stejně jako já.
Kdo má uši, ten poslouchá, co Duch praví obcím: Kdo překoná, tomu dám najíst ze stromu života, který je v mém Božím ráji.
Andělu obce ve Smyrně napiš: Tak mluví prvý a poslední, který byl mrtvý a žije:
Já znám tvé nesnáze a tvou chudobu a přece jsi bohatý a jsi urážen od těch, kteří sami sebe nazývají židy ale nejsou, ale jsou synagogou satana.
Neboj se toho, co tě čeká za utrpení. Viz, ďábel některé z vás vrhne do vězení, abyste byli prověřeni; a budete mít trápení dlouhých deset dnů. Buď věrný až do smrti a dám ti korunu života!
Kdo má uši, ten poslouchá, co Duch praví obcím: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.
Andělu obce v Pergamu napiš: Tak mluví ten, který má dvousečný meč: Vím, kde bydlíš: tam, kde je trůn satanův. Avšak se pevně držíš mého jména a nezapřels víru ve mne. A v oněch dnech se osvědčil Antipas jako můj věrný svědek, který byl u vás usmrcený, tam, kde bydlí satan.
Jen to mám proti tobě, že u sebe máš zastánce učení Balaamova, který učil Balaka svádět syny Izraele, aby se účastnili modlářských hostin a smilstva.
Tak máš také takové, kteří se pevně drží učení Nikolaitů.
Učiň pokání; když ho ale neučiníš, tak k tobě rychle přijdu a budu s nimi bojovat mečem svých úst.
Kdo má uši, ten poslouchá, co Duch praví obcím: Tomu kdo vítězí, dám jíst skrytou Manu a dám mu bílý kámen a na kámen napíši nové jméno, které nikdo nezná, jen ten, kdo ho přijímá.
Andělu obce v Thyatirech napiš: Toto říká Syn Boží, který má oči jako planoucí oheň a jehož nohy jsou jako žhavý kov:
Znám tvé skutky a tvoji víru a tvou lásku a tvou službu a tvou vytrvalost, a že tvoje poslední skutky jsou větší než první.

Jen to mám proti tobě: že ženu Jezabel, která sama sebe vydává za proroka, dovoluješ učit a mé služebníky svádět a pobádat k necudnosti a jíst z obětí bůžků.
Dal jsem jí lhůtu k pokání, ale ona se nechce odvrátit od jejího smilstva.
Viz, sešlu na ni nemoc a do velkého trápení uvrhnu ty, kteří s ní cizoloží, když se neodvrátí od svých činů.
A její děti odsoudím k smrti a všechny obce poznají, že jsem to Já, kdo vidí do srdce a nitra a Já odplatím každému z vás podle jeho skutků.
Vám ostatním v Thyatirech ale říkám, všem, kteří se nedrží tohoto učení a hlubiny satana, jak oni říkají, neodhadli: Vám neuložím žádné jiné břemeno; avšak co máte, zachovejte, dokud nepřijdu.
A tomu který zvítězí a uchová mé skutky až do konce, dám moc nad pohany a on je bude vést železnou berlou a jako hrnčířské nádobí rozbíjet, tak jako jsem to také Já od mého otce přijal; a Já mu dám jitřenku.
Kdo má uši, ten poslouchá, co Duch praví obcím!

Výklad

Tímto poselstvím sedmi obcím byla současně dána předpověď o cestě církve Krista dvěma tisíciletími.
V důsledku skutečných událostí, které se uvnitř tehdejších obcí odehrávaly, byly události a situace ležící daleko v budoucnu, které se odehrály během života církve, prorocky naznačeny.
Podobně jako jsou tyto skutečné stavy a provinění a zbloudění a úsilí o překonání chyb a slabostí uvnitř tamějších obcí Bohem pozorovány a Pánem pochváleny nebo pokárány, tak jsou také těmito sedmi poselstvími naznačeny dvou tisícileté Bohem předvídané situace a provinění a zbloudění, jakož i úsilí k překonání chyb a slabostí uvnitř církve. Právě tak byly

církvi Pána předpovězeny pochvaly nebo pokárání.
Podobně jako tehdejším sedmi obcím tímto poselstvím držel před zraky přísliby Krista, chtěl Bůh tímto poselstvím také církvi během jejího působení po dvě tisíciletí připomenout přísliby Krista, aby měla sílu odhodlaně všechny zevnitř a zvnějšku na ni přicházející potíže a nebezpečí překonat a postupovat kupředu na její těžké cestě.
Bůh mluvil k církvi tím, že jí ohlašoval, co se během dvou tisíce let jejího působení bude dít.
Pán zde mocně upozorňuje na to, že církev se dopustí také zmateného jednání a tím ohrozí své osvícení od Boha.
Zřetelným způsobem je církvi tímto poselstvím předpovězeno, že její zápasy a utrpení i její poklesky a vítězství jsou Bohem báječně hlídány.
Mnohem vzrušující jsou tato poselství, než odhadlo mnoho dosavadních vykladačů, neboť Pán jimi ohlašoval své církvi její těžkou a nebezpečnou cestu dvěma tisíciletími jejího předběžného úkolu.
Podivuhodná je Boží práce, více než mohou lidé chápat, neboť pro Boha je všechno přítomnost.
Bůh proto mocně odkazuje v tehdejší době na události, které pro lidi ještě leží ve vzdálené budoucnosti. Bůh klidně mluví o událostech, jakoby již nastaly, ačkoli se na zemi teprve v průběhu dlouhého a matoucího vývoje mohou vytvářet.
Na tomto různém způsobu práce Božího ducha a ducha člověka spočívá pro člověka nepochopitelný zázrak prorockého daru.
Bůh osloví pro spolupráci na Božím plánu upotřebitelného člověka a zprostředkuje mu moc pohledět na události, které pro ostatní lidi, vázané pozemským časem, jsou teprve znatelné v průběhu zcela určitého časového období.
Nevysvětlím tím tajemství prorockého daru, ale dávám lidem možnost výkladem tohoto poselství, tajemství prorockého daru přesně pozorovat.

Bůh nepracuje, jako pozemští lidé, proto Bůh klidně protáhne lidem zprávu na časové období skoro dvou tisíce let. Silný učedník Krista obdržel tímto Zjevením první část této zprávy a dnes žijící člověk obdržel Bohem dosvědčený druhý díl této zprávy.
Bůh je mocnější, než jsou lidé, proto také Boží způsob práce s lidmi je pro pozemské mozky nepochopitelný.
Pokud to není již z existujících slov pro obce srozumitelné, chci nyní objasnit jednotlivá poselství, jak to bylo Pánem předurčeno jako prorocké zprávy pro církev Krista během jejího dočasného úkolu ve dvou tisíciletích.
Mnou již uváděným rozdělením na sedm časových intervalů, které počaly dnem založení církve, chci poselstvími pro sedm obcí ukázat, že jsou určená pro celou církev: Vycházejíce od dne založení církve, trval časový interval pro první obec (Ephesus), od roku 33 do roku 333.
Bůh věděl, že nepokojné zápasení o správné následování Pánem daných pokynů učiní prvním křesťanům působení mezi jejich bližními neobyčejně těžké a vyžadující oběti.
Křesťané prvního období rozčileně ověřovali ty, kteří se vydávali za opravdové apoštoly Krista a obezřetně zamítli ty, které rozeznali za nesprávné.
První obec byla vyzvána k tomu, aby ještě zachovala živé působení Pána ve svých vzpomínkách a trvalých dojmech, kterými byla předkreslena velká cesta, kterou měli křesťané před sebou.
Křesťané první obce byli takto osloveni jako cenní svědkové pozemského času Pána, aby byla charakterizována jejich zvláštní situace před Bohem.
Nezodpovědné sklouznutí od skutečného následování Ježíše chtěl Pán potrestat tím, že těmto odpadlíkům zabránil v osvícení, což je v podobenství nebeského světa vyjádřeno tím, že jim Pán chtěl posunout svícen z místa, pokud by nečinili pokání.

„Ale to máš k dobru, že díla Nikolaitů nenávidíš, stejně jako já.“
Bůh chtěl těmito slovy vyjádřit, že církev horlivě vyřadí ty učitele, kteří učí jinak, než učil Pán.

„Kdo má uši, ten poslouchá, co Duch praví obcím!“
Tím bylo naznačeno, že jen Bohem osvícený člověk může Boží hlas zvláštním způsobem postřehnout a je schopen Boží promluvu, ve které Bůh mluví o tajemství spasení, v jejím skutečném smyslu podchytit:

„Kdo překoná, tomu dám najíst ze stromu života, který je v mém Božím ráji..“
Tajuplným způsobem byla symbolem dvou stromů cesta spasení z pozemského světa již při stvoření člověka předkreslena tím, že Bůh vyhlásil podobenství dvou stromů které stojí v ráji: jako strom poznání a strom života.
Strom byl zvolený jako symbol pro cestu spasení z pozemní vazby, protože strom ze skromného semena, které zakoření v zemi, usiluje dostat se výš, vstříc světlu nebeského světa.
Jeden ze stromů, popisovaný v podobenství, stojící v Božím ráji, byl označen jako strom poznání dobra a zla, protože má znázornit cestu k světlu Božího světa, která jen pod vedením svědomí, které jako upomínající hlas v nitru člověka dává najevo, co je před Bohem dobré nebo zlé.
Člověk, který žije skutečně věrně podřízen Božím přikázáním, může pomocí hlasu svého svědomí kráčet vzhůru ke světlu Božího světa i když jen zvolna a vypracovat si v sobě předpoklady pro spasení z pozemské temnoty.
Druhý strom, který je zvaný stromem života, měl sloužit jako symbol pro cestu vzhůru k Božímu světu, která je absolvovaná nepřetržitou rozmluvou s Božím duchem, který člověka osvěcuje.

Jako vodu života či živou vodu označil Pán Slovo Boží, které nepřetržitě k člověku, který má uši, aby slyšel, přitéká jako nikdy nevysychající pramen v jeho nitru.
Osvícený nepřetržitě přicházejícím Božím Slovem, dokáže člověk pozemský svět překonat, protože stále žije ve shodě s jeho příjemným Božím hlasem. V podobenství těchto obou stromů, stojících v Božím ráji, ohlašuje Pán v plánu Božím předurčené Nové Lidstvo, které bude žít za nepřetržitého Božího osvícení. Slovům „jíst ze stromu života“ lze nyní již porozumět jako přidělení nepřetržitého Božího osvícení, čímž je člověk Bohem uznán jako příslušný k Novému Lidstvu, vyhlášenému Novému Jeruzalému.
Ale Bůh věděl, že většina lidí bude proti tomu, žít jako Boží děti i když jim ve všem svou radou a pomocí bude nápomocný, jako je otec plný dobroty nápomocný milovaným dětem.
Bůh věděl, že velká masa lidí dá přednost spolehnout se pouze na vlastní rozum, proto Bůh přezkoušel tyto lidi jen jejich svědomím.
Ale silní a uctiví lidé, hledající Boha byli k němu blíže přitaženi, než ostatní lidé tušili, čímž tyto děti zakusily zřetelnějším způsobem Boží lásku svého Stvořitele.
Duše člověka báječně skrývá v sobě možnost slyšet Boží hlas. Bůh osloví lidskou duši, když člověk k tomu v sobě vytvořil nutné předpoklady.
Na takovémto oslovení lidské duše Božím duchem je založeno tajemství křesťanského náboženství.
Ač mnoho křesťanů nepřetržitě opakuje, že Bůh je označován jako „to slovo“, nebylo to přece mnohým mezi nimi jasné, co to skutečně mělo znamenat.
Bůh dal člověku zázračnou možnost vstoupit s ním do rozmluvy, čímž je člověk Bohem přímo poučován a veden.
Silné duše si chtěl Bůh potají vzdělat pro Boží práci.
Skutečně měly být použitelné duše z pozemského světa vysvobozeny, protože se staly cennými přáteli a Božími pomoc-

níky, které Bůh může použít k práci na duších ještě méně vyvinutých tvorů.
Bůh si nepřál aby tito silní pomocníci zanikli, proto jim slíbil věčný život, až ukončí pozemský život.
Slova Pána pro druhou obec (Smyrna, 333 - 633) není těžké chápat, proto je nepotřebuji vysvětlovat, až na doslov:

„Kdo zvítězí, nebude poškozen druhou smrtí."
V tomto slibu je ukázán tentýž vysoký cíl, jako ve slovech o stromu života.
Slabé, zmatené, odvráceně od Boha působící duše, které lpí egoisticky, úzce a zatvrzele jen na zemi, protože jim na Bohu a na pomoci na Božích úkolech nezáleží, zasáhne druhá smrt, která nemůže být jinak chápána, než že tyto duše se nebudou podílet na Boží zázračné síle a nádheře, protože ony o to nejevily zájem.
Pán si přeje vyzvat zprostředkováním tohoto poučení dnešní lidstvo k tomu, aby přemohlo sobectví, které je chce jen poutat k zemi a obrátit svou myšlenkovou sílu víc k Bohu a Jeho působení.
Bůh dává dnes z dobroty a ze slitování toto poučení, neboť Bůh vidí lidskou zaslepenost.
Lidé budou moci skutečně všemu o mnoho lépe porozumět, co jim bylo na příkladu Pána a Jeho učení dosud nepochopitelné, když jim církev zázračné talenty jejích Svatých ukáže jako dočasné svědectví pro silné, pro Boha použitelné duše.
Skutečně změněná činnost Svatých, kterou ukazují, bude církvi při pokojném a opatrném přezkoušení dávat jistotu, že je od Boha.
Spasení člověka není nic jiného, než jistá spolupráce s Božím duchem.
Lidé nyní již pochopí, že cesta spasení je neobyčejně vážná a zodpovědná.
Boží duch pracuje s posílenými dušemi rozmanitým způso-

bem, proto lidé správně nemohou odkazovat na dva stejně probíhající způsoby práce.

O Pánových slovech pro třetí společenství (Pergamo, 633 - 933), chci dát následující vysvětlení.

„Vím, kde bydlíš: tam, kde je trůn satanův. Avšak se pevně držíš mého jména a nezapřels víru ve mne. A v oněch dnech se osvědčil Antipas jako můj věrný svědek, který byl u vás usmrcený, tam, kde bydlí satan.“
Těmito slovy vyjádřil Pán, že v zápase církve proti silám protivníka bude mnoho zraněných a že mnoho mučedníků, jak je tady v podobenství naznačeno, Bůh uzná za Své věrné svědky. Právě tak, jako vše v tomto Zjevení je jen obraz a podobenství, bylo také jméno Antipas použito jen pro to, aby se poznalo, že Pán své, pro něho zemřelé svědky, zná jménem, a že Pán také nepřátelsky se projevující lidi si vyvolá jako své svědky. Také tomuto společenství Pán přikazuje, aby křesťanské učení zachovávali čisté, aby odložili pohanské zvyky a následovali a uznávali původní učení Pána.
Pán tady církvi mocně ukazuje její budoucí zápasy a úkoly.

„Tomu kdo vítězí, dám jíst skrytou Manu.“
Bůh zde používá symbol, jehož pomocí má být vyjádřeno, jak se Pán silným, k němu se hlásícím duším chce odhalit.
Neobyčejným a překvapujícím způsobem byl národ Židů posilován z nebe padající potravou, kterou oni nazývali manou. Podobně neobyčejně a překvapivě chtěl Pán jeho vyvolené duše posilovat žádanou stravou, která jim měla připadnout z nebe.
Také tady Pán poukazuje na zvláštní způsob osvícení od Boha přes písmo slovy:

„a dám mu bílý kámen“

neboť bílý kámen je symbol pro možnost psaní, protože bílý kámen byl mnohdy používán ku psaní.
Bůh chtěl tímto naznačit, že Boží děti mohou dosáhnout cenného osvícení psaním jejich ruky.
Svatý, Boha poslouchající člověk by měl moci skutečně písemně s Pánem rozmlouvat.
Bůh uvádí, že to je milost, která není tuze patrná, slovy:

„a na kámen napíši nové jméno, které nikdo nezná, jen ten, kdo ho přijímá.“
Poněvadž to by mělo naznačit, že osvícení rukopisem probíhá úplně skrytě.
Také je tím označena jedinečnost tímto způsobem obdrženého osvícení.
V Pánově poselství pro čtvrté společenství (Thyatira, 933 - 1233), Pán prorokuje církvi, ve které oblasti by pro ni mohlo vzniknout velké nebezpečí. Bůh varuje církev jasnými slovy, aby hlídala neodpovědné sobectví jejích představitelů, aby církvi nebyla způsobena trvalá škoda.
Bůh řekl předem tomuto společenství, že na konci časového intervalu vyvstanou velcí světci, kteří by měli církev posílit, aby se nedostala do úpadku. Bůh chránil svou církev jistým způsobem tím, že jí stále posílal pomoc, když hrozilo dostat se do nebezpečí a ztratit správný směr, který jí Pán udal.
Svým varováním postavil Bůh církvi jasně před oči, na co potřebuje koncentrovat její zvláštní pozornost.
Ve slovech

„ženu Jezabel“
byl vytvořen symbol, kterým by mělo být poznatelné, v které oblasti se církvi blíží velké nebezpečí. Těžkými poklesky uvnitř církve bylo popleteno Boží poslání církve.
Také byla pro náznak poklesků, jako symbol, použita tato žena, protože v ní je sdruženo umění svádění, marnost, láska

k přepychu, hrabivost a nedůstojná smyslnost.

„A její děti odsoudím k smrti,“
Toto mělo naznačit, že Pán děti ješitnosti, chamtivosti, lásky k přepychu, svádivosti a nedůstojné smyslnosti při soudu nad jejich dušemi smrtelně potrestá.

„a všechny obce poznají, že jsem to Já, kdo vidí do srdce a nitra,“
Těmito slovy chtěl Pán dát varovně najevo, že on vidí v lidech to čisté i to nečisté.

„avšak co máte, zachovejte dokud nepřijdu.“
Od teď dává Pán obcím najevo, že se vrátí.
Mnohem vzrušující bylo toto oznámení návratu Pána, než si dnešní lidé mohou představit. Po Pánu toužící lidé nepřetržitě čekali na tento slíbený návrat.
V tomto oznámení ležel velký zdroj energie víry, protože se křesťané horlivě zaměstnávali tím, aby zachovali své duše čisté. Vůbec se nechtěli Pánu s nečistým srdcem přibližovat, kdyby se Pán znovu mezi lidmi objevil.
Bůh si přál tuto přípravu na osobní návrat Pána, protože Bůh chtěl tímto způsobem pracovat na duších svých silných vyvolených.
Pán se vrátí dvojím způsobem, protože z jeho božství je jeho pozemská přirozenost různého druhu.
Přeji si to objasnit:
Pán se pokojně objeví jako vtělený syn Boží na konci času znovu na zemi.
Zároveň s tímto návratem bude Pán konat soud nad dušemi, jak to Pán odedávna vyhlašoval.
Bůh to posune ještě tak daleko, než všichni lidé lépe poznají, jak soud nad dušemi probíhá.

Až Pán uvidí, že poznání podmínek svého návratu je rozšířené po celé zemi, teprve potom Pán uskuteční svůj návrat.
Pán ještě prozatím skrývá tajemství svého vtělení, protože lidé by ho zase zardousili, kdyby to Pán příliš brzy odhalil.
Pán mocně uskuteční svůj druhý příchod jako král pozemského světa, kterému je skutečně podřízeno celé Stvoření.
Ale Pán při svém druhém příchodu neosloví ze svého vysokého stanoviště, z kterého se Pán na lidstvo bude dívat, všechny lidi, neboť Pán si přeje ukázat se poté jen svým vyvoleným a zabrání svým odpůrcům, aby se k němu neuctivě přibližovali.
Ale i nepřátelé Krista poznají, že se Pán vrátil. Budou to zřetelně pozorovat na energickém postoji a hluboké radosti a lásce Pánu přidružených lidí, že Pán zázračným způsobem dlí uprostřed svých vyvolených.
Bůh skryje tajemství návratu Pána na zemi jen před jeho odpůrci, protože nechce, aby mu znovu jejich nenávist a jejich zloba páchala násilí.

Kapitola 3

Andělu obce v Sardách piš: Tak mluví ten, který má sedm Božích duchů a sedm hvězd: Já znám tvé skutky, podle jména jsi živ, ale jsi mrtvý.
Probuď se a posiluj to, co zbylo a chystalo se zemřít. Neboť já shledávám tvé skutky nedokonalé před mým Bohem.
Buď pamětliv toho, jak jsi přijímal a slyšel a opatruj to a čiň pokání. Když se nevzbudíš, tak na tebe přijdu jako zloděj a ty nebudeš vědět ani přibližně kterou hodinu. Přece máš jen několik málo jmen v Sardách, kteří své šaty neposkvrnili; ti mohou se mnou v bílých šatech putovat, poněvadž jsou toho hodni.
Kdo zvítězí takovým způsobem, bude oblečen do bílých šatů a já jeho jméno nevymažu z knihy života a přiznám se k jeho

jménu před mým Otcem a před jeho anděly. Kdo má uši, ten poslouchá, co duch říká obcím!
A andělu společenství ve Philadelphii napiš: Tak hovoří svatý a pravdomluvný, který má Davidův klíč, který otevře a nikdo nezavře, který uzavře a nikdo neotevře:
Já znám tvé skutky. Podívej, otevřel jsem před tebou dveře, které nikdo nemůže zavřít. Leč máš malou sílu, přece jsi zachovával moje slovo a mé jméno jsi nepopřel. Podívej, já ti jich dám několik ze satanovy synagogy, kteří sami sebe nazývají Židy ale nejsou, nýbrž lžou; podívej, učiním, aby přišli a padli ti k nohám a oni poznají, že tě miluji.
Protože jsi zachovával mé slovo a vytrval, tak tě také já budu ochraňovat v hodině velkého pokušení, které přijde na celý svět a prověří obyvatele země.
Uvidíš, přijdu brzy; drž se toho co máš, aby ti nikdo nevzal tvou korunu.
Kdo vítězí, toho chci učinit sloupem v chrámu mého Boha a on chrám již neopustí a já na něho napíši jméno mého Boha, a jméno města mého Boha, nového Jeruzaléma, který sestoupí z nebe od mého Boha i mé nové jméno.
Kdo má uši, ten poslouchá, co duch říká obcím!
A andělu společenství v Laodikeji piš: Toto říká ten, jehož jméno je Amen, který je věrným a pravdomluvným svědkem, který je počátkem Božího Stvoření.
Znám tvé skutky, že nejsi ani studený ani teplý; kéž bys byl studený nebo teplý!
Ale, protože jsi vlažný a nejsi ani studený ani teplý, vyplivnu tě z mých úst.
Vždyť říkáš: Jsem bohatý a získal jsem bohatství a nic nepotřebuji a nevíš, že jsi bědný a hodný slitování a jsi chudobný a slepý a nahý.
Radím ti, kup si ode mne zlato, které je očištěno v ohni, abys byl bohatý a byls oděn v bílých šatech, aby nebyla vidět tvá nahota; a potři své oči oční mastí, abys prohlédl.

Já trestám a kárám ty, které miluji. Tak se tedy snaž a čiň pokání!
Podívej, stojím přede dveřmi a klepám na ně. Když někdo uslyší můj hlas a otevře mi, tak k němu vejdu a budu s ním jíst a on se mnou.
Kdo se překoná, tomu dovolím sedět se mnou na mém trůně; tak jako jsem se také já překonal a usedl k mému Otci na jeho trůn.
Kdo má uši, ten poslouchá, co duch říká obcím!

Výklad

V promluvě Pána k páté obci (Sardes, 1233- 1533), je Boží zázračná předpověď skutečně zřetelně patrná.
Přeji si jen málo upozornit na tento časový interval, protože skutečně si všichni lidé dovedou sami překontrolovat, jak zcela výstižně Pán církev upozornil na velké nebezpečí, do kterého se během této doby dostala:

„Já znám tvé skutky, podle jména jsi živ, ale jsi mrtvý.“
Skutečně zřetelným způsobem řekl Pán předem, že církev v rámci tohoto období bude pracovat neobyčejně nebezpečně.
Rouhaví papežové a představení církve byli příčinou, že také ostatní členové církve pracovali jinak, než měli od Pána uloženo.
Rouhaví papežové a představení církve byli příčinou toho, že lidé odpadali od církve.
Bůh nechal dojít k tomu, aby uvnitř církve podivně nečistě a egoisticky žijící lidé mohli dosáhnout nejvyšší hodnosti.
Bůh vůbec nezasáhl, když tito zmatení představení církve, prestiž církve Krista poškozovali.
V tomto Božím připuštění není slabost vůči svým vzpínajícím se a neuctivě pracujícím tvorům.
Základem tohoto připuštění byl důstojný klid a Boží všově-

doucnost, která přehlédne, co neprozíravý zrak pozemského člověka nedokáže přehlédnout.
Bůh věděl, že jeho církev nezahyne, když občas k nejvyššímu vedení dospěli zločinní a k Bohu naprosto neuctivě pracující lidé, neboť církev Krista je zřízena a byla nasazena samým Bohem k výchově duší pro vysoký cíl.
Proto Bůh hlídá naprosto pozorně toto své zařízení, aniž by pracoval tak jako rozumný člověk: Bůh sleduje pro své vysoké cíle toto zařízení pro lidi nepřehledným způsobem.
A i tehdy Bůh dále sleduje svým zařízením své vysoké cíle, i když se lidem zdá, že je jeho opravdová podstata do základu zničena.
Bůh nepracuje vůbec jako pozemští lidé, proto Bůh skutečně také církvi nechal vytvořit hluboké rány, připuštěním zločineckých a neodpovědných egoistických lidí do nejvyšších úřadů v rámci církve.
Bůh chtěl zkoušet nepoddajnost stoupenců Krista, zda se budou jen domýšlivě dívat na tyto před jejich očima nečistě a egoisticky a zločinecky pracující církevní představení a dovolí si proto, rovněž odpadnout od Božích přikázání a učení Krista, - nebo zda oni, věrní pokynům Pána, chtějí Bohu přenechat soud nad nedůstojně pracujícími dušemi církevních představených.
Bůh pozoroval lidi, kteří rozčíleně a rozhořčeně a domýšlivě církev Krista odmítli kvůli nedůstojně pracujícím církevním představeným. A Bůh pozoroval ty lidi, kteří se dále láskyplně drželi Pánových pokynů a klidně se drželi v pozadí a nedůstojně pracující církevní představené nesoudili, ale opravdu soud nad nimi přenechali jen samotnému Bohu.
Bůh se díval pln dobroty na ty lidi, kteří mu klidně důvěřovali a stavěli na tom, že Bůh svou církev jistě provede také skrz takové zmatené časy, jak to slíbil.
Pán zřídil církev jako výchovné místo pro duše, a proto Pán pokojně vychovával dále, i přes odpadlé a nedůstojně pracu-

jící církevní představené, počet neobyčejně hodnotně působících duší.
Pán chtěl z velkého množství tvorů vychovat počet použitelných duší, které by mu byly pomocníky, proto pro realizaci Božího záměru není skutečně rušící, když malé množství církevních představených jejich svaté povinnosti neodpovědně a sobecky poškozují.
Právě k době, ve které duch odpůrce církev nejsilněji napadal a poškozoval, vyvstali církvi její velcí Svatí. Ač počet nedůstojných církevních představených prestiž církve v tomto období hluboce poškozoval, přesto vychovala církev během toho období mnoho svatých, čímž Pánem kladený úkol naprosto splnila.
Bůh cení jinak, než to činí lidé, proto Bůh církev nezničil kvůli jejím neřestným papežům a církevním představeným.
Ale Bůh potrestal církev zřetelně před zraky všech tím, že připustil, aby velké množství lidu plné nevole od ní odpadávalo.

„Probuď se a posiluj to, co zbylo a chystalo se zemřít. Neboť já shledávám tvé skutky nedokonalé před mým Bohem.“
Těmito slovy Pán radí církvi, aby se probrala a zbavila se své slepoty a využila všechnu sílu na to, aby po velkém rozkolu ještě zbývající stoupence posilovala, aby také oni neodpadli.

„Přece máš jen několik málo jmen v Sardách, kteří své šaty neposkvrnili; ti mohou se mnou v bílých šatech putovat, poněvadž jsou toho hodni.“
Tady Pán poukazuje na to, že v tom časovém období církví vyškolení Svatí byli Pánem vyvoleni, aby začali Boží práci, kterou Pán vyhlásil za vysoký cíl lidské duše.
Slovy Pána pro šestou obec (Philadelphia, 1533- 1833), označuje se Pán jako ten

„Svatý a pravdomluvný, který má Davidův klíč, který otevře a nikdo nezavře, který uzavře a nikdo neotevře.“
Těmito slovy bylo naznačeno tajemství Bohem daného osvícení.
Zřetelně před zraky všech byl David Bohem osvícen.
Zřetelně před zraky všech byl David Bohem vyvolen, aby spolupracoval jako pomocník na Božím díle na zemi.
Zřetelně před zraky všech použil Bůh lidský nástroj pro uložení osvícených spisů, kterými by měly být lidské duše vyškoleny pro vysokou cestu, jak to On v Božím plánu předurčil.
Osvícení je Bohem poskytováno jako milost, pročež si ho člověk nemůže opatřit silou svého rozumu.
Když je člověk Bohem osvícen, tak to znamená, že mu Bůh otevřel nebeský svět. Takový člověk se musí na to dívat jako na mocnou Boží milost, protože mu nikdo nebeský svět nemůže uzavřít, když mu ho Pán otevřel Davidovým klíčem.
Také žádný člověk nemůže vlastní silou nebeský svět otevřít, aby obdržel od Boha osvícení, jak bylo ve výše uvedeném podobenství vyjádřeno, že v takovém případě Davidův klíč uzavře a nikdo nemůže otevřít.

„Já znám tvé skutky. Podívej, otevřel jsem před tebou dveře, které nikdo nemůže zavřít.“
Těmito slovy by chtěl Pán dát důvěru příslušníkům církve, kteří ho následují, že těžké útoky, které církev prodělává, nemají vliv na její další sílu, protože Pán jí milost osvícení od Boha dále zajistí.

„Leč máš malou sílu,“
Během tohoto období došlo k velkému odpadnutí lidí od církve. Proto měla církev během této doby malou sílu.

„přece jsi zachovával moje slovo a mé jméno jsi nepopřel.“
Církev následovala dále pokyny Pána mnohem opatrněji, pil-

ně a oddaně, protože jí to odsuzování útočníků učinilo upřímnější a důstojnější. Církev se snažila nekalé představitele odstavit a opravdu sbírala všechny její čisté síly, aby příkazy Pána znovu poslušně a důstojně prováděla.

„Podívej, já dám několik ze satanovy synagogy, kteří sami sebe nazývají Židy, ale nejsou, nýbrž lžou;“
Prorokovo neobyčejné podobenství chci objasnit.
Jako symbol pro odpadlé křesťany byli použiti odpadlí Židé, neboť Pán si nepřál udělat toto Zjevení příliš jasně srozumitelné.
Pán chtěl vyjádřit tímto podobenstvím, že z církve odpadlí se v budoucnu budou označovat za skutečné křesťany, ale že jim to Pán neuzná. Klidnými slovy je zde vysloveno, že odpadnutí lidí od církve se zhoubně projeví na jejich nesmrtelné duši. Ponecháni příliš své vlastní libovůli a dychtivosti se mnozí lidé popletli kvůli jejich nově získané svobodě. Díky příliš velkým smyslovým zábavám a příliš světsky orientovaným myšlenkám se stali lehkou kořistí satana.
Chci objasnit, co je satan.
Satan je duch bouřící se proti Božím plánům.
Satan je duch vzpírající se Božím přikázáním.
Satan je duch, který chce pozemské tvory připoutat jen na pozemský svět, protože Boží působení v lidské duši zavrhuje.
Satan je duch bezcenného zápasení o pozemskou moc a pomíjející potěšení.
Satan je duch od Boha odvracených zápletek do pomíjejících událostí a pozemských cílů.
Satan je duch proti Božím plánům.
Satan je duch, který usiluje o vládu nad lidmi, aniž by bral ohled na Boží plány.
Satan je velký Boží soupeř, jehož moc se nehorázně zvětšila, protože lidé stále více vyloučili církev Krista ze života národů.

Bůh je ale silnější, než satan, proto Bůh tohoto ducha, který se snaží lidské duše odvrátit od vysokého cíle, pro který je Bůh určil, až pro to přijde čas, vypoví ze Země.
Bůh je silnější než satan a prastarý mocný boj mezi Bohem a satanem jde nyní vstříc svému konci.
Bůh přemůže ducha, který chce odvrátit od Božích plánů, silou svého slova.
Bůh dokáže pozemskému lidstvu sílu, která vznikne z trpělivého, důstojného, uctivého a skutečně čirého uposlechnutí jeho pokynů.

„podívej, učiním, aby přišli a padli ti k nohám a oni poznají, že tě miluji.“
Upřímné pozorování tajuplné činnosti Božího ducha v církvi Krista a na jejích věrných přívržencích, umožní mnohým odpadlým poznat, že Pán skutečně tuto církev miluje.

„Protože jsi zachovával mé slovo a vytrval, tak tě také já budu ochraňovat v hodině velkého pokušení, které přijde na celý svět a prověří obyvatele země.“
Skutečně po dobu tohoto období přišla přes celý svět hodina pokušení a jeden velmi silný národ ve všem zvrátil starý řád a učinil církvi bez významu vše, co jí bylo posvátné.
Vzpínající se suroví lidé ničili staré posvátné obyčeje a pomátli lidské duše nevázanou touhou po slastně se jim zdající svobodě.
Lidé chtěli odhodit všechna pouta, která jim dobrota Boží uložila, neboť lidé nepoznali v jejich rozčílené dychtivosti po svobodě, že jejich duši způsobili škodu, když se zřekli tiché, zodpovědné a uctivé službě Bohu.
Na všechny oblasti Země, které byly obývány křesťany působila tato vzpoura duchů proti stávajícímu pořádku, čímž se také církev dostala do velkého nebezpečí.
Ale Pán ochránil církev, jak slíbil.

„Uvidíš, přijdu brzy.“
Zřetelně tady Pán oznamuje, že jeho návrat je nyní už blízko.

„Kdo vítězí, toho chci učinit sloupem v chrámu mého Boha a on chrám již neopustí a já na něho napíši jméno mého Boha, a jméno města mého Boha, nového Jeruzaléma, který sestoupí z nebe od mého Boha i mé nové jméno.“
Bůh tady ukazuje, že vyvolení Pána obdrží milost obdrženým psaním. Vzrušující psaní Pána na člověka od něho vyvoleného, jak tady naznačuje, nebylo církví ještě uznáno jako jedna nová milost Boží.
V této souvislosti poukazoval Pán na tajemství nového Jeruzaléma, které znamená Bohem nepřetržité osvícení, zázračné, pevně svázané spojení lidského ducha s duchem Božím. Bůh dal tomuto nástroji, skrze jeho Bohem vedenou ruku tato poučování,- mocné objasnění nového Jeruzaléma, zázračného cíle, kam chce Pán vést toto pozemské lidstvo.
Ve skutečnosti nebude jméno Pána změněno, ale protože se Pán vyvoleným novým způsobem odhalil, bylo to v podobenství označeno jako nové jméno.
Pán oslovil sedmou obec, (Laodicia, 1833- 2000) a dal pro tento sedmý časový interval významné prohlášení.
Pán se označuje jako ten,

„který je věrným a pravdomluvným svědkem, který je počátkem Božího Stvoření.“
Lidé budou pozorně pátrat, jakým způsobem se Pán odhalí jako věrný a upřímný svědek. Bůh osvítí na tom pracující vědce, čímž oni poznají, že Pán skutečně během sedmi období svědčil.
Také Pán naznačil dalšími slovy, že nikde na tomto pozemském světě nežije bytost, která z něho nepočala.
V tomto slově lze poznat, že Pán skutečně usedl na trůn Svého

Otce, čímž dokázal vyslovit takové slovo z jednoty Boží.

„Znám tvé skutky, že nejsi ani studený ani teplý; kéž bys byl studený nebo teplý!“
Za tohoto období, které je označované jako sedmá obec, se projevil odpad od církve Krista tak důsledně, že většina křesťanů neví, co církev učila a ke kterému vysokému cíli je církev má dovézt.
Velké masy lidí tohoto časového úseku se cítí mocné, inteligentní a neobyčejně sebejisté, proto nepokládají zprostředkující způsob činnosti církve pro jejich duši za nutný.
Lidé tohoto společenství se skutečně nestarají o způsob činnosti církve, i když proti ní důsledně nebojují. Pán viděl dopředu podivuhodnou vlažnost k přijetí Zjevení Božího ducha, proto Pán tomuto společenství pohrozil hněvem Božím.
Energický, racionální, na základě podrobně vedených průzkumů přesvědčivý zápas proti církvi je Bohem ještě spíše upřímně respektován, než vlažnost, která není ochotná k žádnému hodnotnému zkoumání církevního způsobu činnosti, protože vynaloženou námahu být pro nebo proti církvi Krista považují za bezcennou.

„Ale, protože jsi vlažný a nejsi ani studený ani teplý, vyplivnu tě z mých úst.“
Těmito slovy je vlažným a lhostejným pohroženo Božím hněvem.
Vzrušující hněv Boží přijde na tohle společenství, protože jeho velká lhostejnost vůči působení Pána pozvolna povede k tomu, že církev Krista bude před zraky všech stále více potlačovaná.

„Vždyť říkáš: Jsem bohatý a získal jsem bohatství a nic nepotřebuji.“
V těchto slovech Bůh oznamuje názor velké masy současných

křesťanů.
Tomuto sedmému společenství příslušející lidé jsou velmi práceschopní, velice chytří a hodně vzdělaní a velmi samovolní a hodně domýšliví a nezodpovědní vůči Boží činnosti, než aby ještě chtěli dbát na hlas Pána.
V jejich pozemské činnosti, s velkou horlivostí prováděnou, která je samozřejmě také Bohem požadovaná, zabloudila většina lidí tak dalece, že zapomněla na vysoké cíle, kterým tato pozemská činnost měla sloužit.
V jejich zapomnětlivosti vidí Pán vlažnost jejich srdce vůči Bohu.

„a nevíš, že jsi bědný a hodný slitování a jsi chudobný a slepý a nahý.“
Před Božím zrakem jsou všechny pyšné úspěchy, pro něž se lidé tohoto společenství Božímu působení protiví a domýšlivě chovají, ubohé.
Bůh se dívá do srdcí lidí, zda v nich je ještě prostor pro jeho živé slovo a Bůh se dívá do lidských mozků, zda dávají pozor na zázračné působení Boží, skrze Jeho osvícené lidi a Bůh odmítá všechny, jejichž smysly jsou obráceny jedině na pomíjející pozemský svět.
Proti zázračným milostem Božím skrze které je lidský rozum osvícen a díky kterým je lidský pozemský život neobyčejně usnadněn a povýšen, se proviňují ti lidé, kteří se rozčileně a přesvědčeně obětují jedině pro pomíjející způsob života, protože jim nezáleží na spolupráci na Božích plánech.

„Radím ti, kup si ode mne zlato, které je očištěno v ohni, abys byl bohatý a byls oděn v bílých šatech, aby nebyla vidět tvá nahota;“
V těchto slovech Pán radí lidem tohoto společenství, aby uznali milosti Boží, skutečně jako jediné nepomíjející bohatství a svěřili se pravému a mocnému vedení Pána.

„Já trestám a kárám ty, které miluji.“
Naprosto nepochopitelná se jevila mnohým lidem tato slova. Špatné vyjádření to však není, neboť Pán jistě předvídal, co se v posledním čase stane.
Pán chtěl dobrotivě duše jeho vyvolených posilovat, proto Pán zabránil mnohonásobně poskytnout milost, a Pán připustil, že Jeho vyvolení služebníci byli před zraky všech očerňováni, zesměšňováni, zraňováni a dokonce i usmrcováni.
Kruté pronásledování a potlačování služebníků Krista se jeví jako mocný Boží trest nad Jeho přívrženci.
Nesčetní vyvolení podlehnou před zraky světa útrapám posledního času.
Jejich duše přitom ale před Božím zrakem nezbloudily, neboť dosáhly velkou silou vytouženého spasení.
Jen díky síle své touhy dojde člověk k Bohu. Jen díky síle své touhy bude člověk spasen.

„Podívej, stojím přede dveřmi a klepám na ně.“
Během sedmého časového období by se měl Pánův návrat uskutečnit.
V těchto slovech poukazuje Pán na to, jak se svým vyvoleným dá poznat.
Jako poklepávání na vnitřní dveře duše označuje Pán své přiblížení.

„Když někdo uslyší můj hlas a otevře mi, tak k němu vejdu a budu s ním jíst a on se mnou.“
Tajemství k lidem mluvícího hlasu Krista bude skutečně teprve v okamžiku zřetelné, až člověk sám zažije, až ho tento hlas osloví.
Zázračné spolupůsobení Pána se svými vyvolenými, jak to bylo pro toto poslední období oznámeno, bude probíhat pokojně a nepozorovaně před lhostejnými nepřáteli Krista - jako

splnění daného slibu.
Pán vyvolá své silné pomocníky, až přijde pro to pevně stanovený čas.

„Kdo se překoná, tomu dovolím sedět se mnou na mém trůně; tak jako jsem se také já překonal a usedl k mému Otci na jeho trůn.“
V těchto slovech potvrzuje Pán znovu, jak jeho vyvolení, až překonají pozemský svět, budou mít účast na moci a velkoleposti Boží.

Kapitola 4

Potom jsem se rozhlédl a ejhle dveře do nebe byly otevřené a ten hlas, který před tím se mnou mluvil a zněl jako polnice nyní řekl: Vystup sem nahoru, chci ti ukázat, co se má stát potom!
Ihned jsem byl ve vytržení ducha. A hle, v nebi stál trůn a na trůně někdo seděl.
A ten sedící byl na pohled jako jaspis a karneol; a okolo trůnu duha jako smaragdová.
Okolo toho trůnu bylo čtyřiadvacet jiných trůnů; a na nich sedělo čtyřiadvacet starců, oděných bělostným rouchem a na jejich hlavách zlaté koruny.
A od trůnů šlehaly blesky a zvučelo hromobití; a před trůnem hořelo sedm pochodní, to bylo těch sedm Božích duchů.
Před trůnem bylo skleněné moře jiskřící jako krystal a uprostřed kolem trůnu čtyři postavy plné očí zpředu i zezadu.
První podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář člověka a čtvrtá byla podobná letícímu orlu.
Každá ze čtyř bytostí měla šest křídel a na vnější straně kolem i uvnitř byly plné očí a volaly bez oddechu ve dne i v noci: Svatý, svatý, svatý je Pán, Bůh všemohoucí, ten, který byl a ten, který je a ten, který přijde.

A kdykoli ty čtyři bytosti vzdají čest, slávu a díky tomu, který sedí na trůnu a žije navěky věků, tak padá těch čtyřiadvacet starců před tím, který sedí na trůnu a modlí se k tomu, který žije navěky věků a pokládají své koruny před trůn se slovy: Hoden jsi Pane, náš Bože, přijmout slávu, čest a moc; neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.

Výklad

„dveře do nebe byly otevřené."
V těchto slovech chtěl věštec naznačit, že pozemský způsob pohledu vyměnil za změněný pohled Bohem osloveného proroka.
Neobyčejně ubohé a nedostačující jsou symboly, kterými by měla být nepředstavitelná Boží tajemství lidské chápavosti přiblížena, neboť lidská představivost je omezena, než aby se mohla přiblížit správnějším podkladům pro znázornění Boží skutečnosti.
Ve skutečnosti nejsou v nebi žádné dveře; ale nebe je úplně odděleno od země, jako jsou dva pokoje, mezi kterými jsou zavřené dveře. Tajemství Božího světa byla proroku před očima ukazována, proto to bylo názorně naznačeno jako když otevře dveře v nebi, která jsou jinak zavřená.
Bůh chtěl jasně ukázat, že Bohem neosvícený člověk nemůže vidět, co se děje v nebeském světě, protože člověk dostal rozumové síly jen pro pochopení dějů odehrávajících se na pozemském světě. V nebeském světě není lidský rozum schopný práce.
Bůh si to přeje objasnit ještě jasněji. Lidé nejsou vůbec popleteni jejich změněným způsobem nazírání po dobu jejich spánku, protože je zkušenost naučila, že matoucí a bezvýznamné sny, které jsou plné nesmyslných činů, jejich rozumovému životu žádnou škodu nepůsobí.
Ačkoli se jim ve snu předvádějí obrácené a nesmyslné událos-

ti, nedokáže se jejich rozum vměšovat, aby si tu neskutečnou událost, kterou míní prožít, ujasnil.
Bůh ukazuje lidem na podivných událostech jejich snů, že jejich duše nepřísluší jen pozemskému světu.
Bůh ukazuje lidem na podivných událostech jejich světa snů, že jejich duše dokáže pracovat pod jinou časovou mírou, než je ta, pro rozum existující, pozemská.
Podobně jako se člověk vidí úplně bezmocně vydán svému snění, jehož průběh nemůže určovat, je lidský duch na onom světě také úplně bezmocně vydán způsobům činnosti duchovního světa.
V těchto několika slovech bylo naznačeno jedno mocné tajemství Stvoření.
Ve skutečnosti byla lidská duše stvořena pro dvojitou možnost činnosti.
Lidská duše smí být současně činná na pozemském světě a ve světě Božího ducha.
Ale dnešní lidské duše nemají většinou ještě sílu, aby obě činnosti mohly provést bez toho, aby jednu nebo druhou přivedly do zmatku .
Jednak jsou lidé jejich polovinou bytosti v prostoru věčných duchů, kteří mohou žít začleněni do světa Božího ducha; a jejich druhou polovinou bytosti jsou pozemští tvorové, vedení jejich rozumem a jako takoví jsou podřízeni zákonům pozemského světa.
Bůh dal člověku tuto dvojitou přirozenost a dal mu možnost svobodné volby, zda si přeje rozhodnout se pro pilné vzdělání jedné nebo druhé poloviny své bytosti.
Církev a světská moc by měly vzdělat člověka, aby spořádaně pracoval.
Církev a světská moc byly obě Bohem určené, aby lidské duše vychovávaly.
Stát by měl energicky lidi vychovávat k důstojné, cílevědomé a rozumné činnosti uvnitř společenství, čímž by měl lidský

rozum dosáhnout svého nejvyššího vzdělání.
A církev by měla energicky lidi vychovávat k důstojné, potřebné, pro Boha užitečné činnosti ve světě Božího ducha tím, že bude vzdělávat Bohem předepsaným způsobem nesmrtelné lidské duše.
V tomto dvojím výchovném způsobu by měli umět všichni lidé rozpoznat, pro kterou z obou činností se převážně mají rozhodnout.
Bůh také nechtěl podřídit církev světské moci, jako také světská moc by neměla být podřízená církvi.
Světská moc a církev by se měly důstojně a pokojně vzájemně podporovat, aby uspořádaně a cílevědomě každý pracoval na Bohem uložené úloze.
Světská moc by měla skutečně vychovávat člověka na pozemském světě pro život v pospolitosti a tak podobně by měla církev vychovávat člověka, aby byl jednou pro Boha a jeho dílo potřebným pomocníkem.
Světská moc a církev mají proto zanechat jejich vzájemných zápasů a ujasnit si, že jsou obě Bohem nasazené, a že obě mají provádět naprosto různé úkoly.
Dvojím způsobem si Bůh přál vidět člověka chráněného, aby se pln energie mohl sám rozvíjet v samostatně zvoleném směru.
Na pozemském světě by ho měl chránit stát a v duchovním světě by ho měla chránit církev.
V obou světech číhají na člověka nebezpečí, která on sám nedokáže odvrátit.
V obou světech on potřebuje pomoc společenství.
Těmito několika pokyny by chtěl Bůh dnešnímu lidstvu ukázat, jak obrácené je jejich zaměření, když světskou moc a církev považuje za dvě navzájem protilehlé síly.
V tomto Zjevení byly během uplynulých časů uskutečněné zápasy mezi světskou mocí a církví symbolicky předpovězeny, neboť Bůh věděl, že lidé skutečné úkoly církve ještě neu-

měli jasně rozpoznat.
Bůh si ale přeje vidět dnešní lidi energicky zápasit za to, aby konečně toto velké nedorozumění mezi světskou mocí a církví skončilo.
Bůh vysvětluje dnešnímu lidstvu tímto Zjevením, že Bůh skutečně pozemský svět hlídá, a že Bůh dříve daná zvěstování, docela překvapivě pro lidský rozum mocným způsobem dnes dosvědčuje.
Podobně jako vidí prorok v obrazech, co se v dnešním čase přihodí, propůjčuje Bůh dnes živému člověku sílu vysvětlit, co v počátečním čase křesťanství skrytě obraznou řečí předpověděl.
Mocným způsobem dává Bůh rozpoznat jeho způsob práce, aby se lidé vzdali jejich arogance, lhostejnosti a podceňování vůči Božímu řízení.
Bůh si také přál sílu Božího světa vůči síle pozemského světa tímto jeho zjevným způsobem přivést na jasnou míru.
Nyní si přeji dále vysvětlit symbolické obrazy vytržení učedníka Ježíše:

„a ten hlas, který před tím se mnou mluvil a zněl jako polnice, nyní řekl:“
Zřetelně je tady udáno, že je to stále tentýž anděl, který proroku obrazy ukazuje.
Bůh vyzval mocného ducha, aby učedníku Ježíše toto Zjevení zprostředkoval.
Výborně vedl mocný Boží duch od Pána přenesený úkol tím, že proroku podívanou vytvářel, jak mu Pán uložil, a tak, aby tuto podívanou dnes objasnil.
Výborně vede mocný Boží duch dnes svůj úkol ke konci a současně ukazuje, jak svůj úkol také prorokem zprostředkovanou podívanou dosvědčuje.

„Vystup sem nahoru.“

Těmito slovy má být vyjádřeno, že proroku bude otevřen velice vysoký duchovní svět. Má se připravit na to, že uzří Božstvo.

„chci ti ukázat, co se má stát potom!“
Podobně jako v tomto Zjevení jsou popsány děje jen v symbolech a podobenstvích, je také prorok sám nadále použit jako symbol pro pozemskou osobnost, kterou mocný anděl zprostředkovává vysvětlování daných Zjevení.
Jak budou probíhat události, když dojde k sedmému období a jakým způsobem bude uskutečněno vysvětlení předaného Zjevení učedníku Ježíše, bude zobrazeno v následujících obrazech.
Bůh ukazuje, že žádný člověk silou svého rozumu toto Zjevení není schopen ujasnit, protože Bůh si vyhradil, v něm naznačená Boží ustanovení vysvětlit sám, až k tomu dojde čas.

„Ihned jsem byl ve vytržení ducha.“
Učedník byl odtažen z jeho pozemské osobnosti a jen jako duch mezi duchy se díval na následující události.
Tímto způsobem je naznačeno, že prorok jako člověk není zúčastněn na událostech, do kterých se viděl vtažen jako ve snu. Tak ukazuje ve snu, jakoby to sám vykonal, co by na konci času jiná pozemská osobnost měla prožít a provést.
Bůh nechal učedníka ve snu podívat se, co jiný člověk skoro o dva tisíce let později má uskutečnit.
To není vůbec zmatené, neboť Bůh chtěl jistě dosvědčit sílu tohoto Zjevení tím, že na něm nechal pracovat dvě tisíciletí od sebe oddělené pozemské osobnosti.
Bůh chtěl také touto spoluprací dvou, dvě tisíciletí navzájem oddělených pozemských osobností dokázat, že Boží Zjevení nevymyslel člověk, ale že on sloužil Bohu
pro jejich zprostředkování lidem.
Toto záhadné Zjevení bylo učedníku Krista předáno s Božím

záměrem, aby nebylo Bohem vysvětleno dříve, než v čase, který Bůh sám v tomto Zjevení naznačil. Prorokův osvícený anděl proto naznačil, že mu chce ukázat děje, které se odehrají teprve potom, až sedm předurčených časových období dospěje k jejich konci.

„A hle, v nebi stál trůn a na trůně někdo seděl.“
Bůh chtěl tímto obrazem dát na srozuměnou, že pozemšťan skutečnou Boží podstatu nedokáže rozpoznat. Symbol trůnu měl znázornit Boží panovnickou úctu a královskou moc.
Ale Boží tvář nemohl prorok spatřit, proto popisuje Boha jako sedící postavu.

„A ten sedící byl na pohled jako jaspis a karneol;“
Tímto podobenstvím je ještě jasněji vyjádřeno, že člověk tajemství Boha nedokáže prohlédnout.
Ty dva neprůhledné kameny měly naznačit nezjistitelné tajemství Boha.

„a okolo trůnu duha jako smaragdová“
Duha v zelené barvě měla ukázat Boží spojení s jeho Stvořením, neboť zelená je základní barvou Stvoření.

„Okolo toho trůnu bylo čtyřiadvacet jiných trůnů; a na nich sedělo čtyřiadvacet starců, oděných bělostným rouchem a na jejich hlavách zlaté koruny.“
Podobně jako na zemi, je také ve světě Božího ducha panovník a množství spolupanovníků, kteří jsou mu podřízeni.
Silné, správně pro Boha vyškolené duše dosáhnou takovou spoluvládu v Božím světě.
Bílé šaty mají naznačit, že tyto duše jsou před Bohem čisté. A ty zlaté koruny na jejich hlavách naznačují panovnickou úctu, kterou Bůh těmto, jemu sloužícím duchům, propůjčil. Jako nejstarší byly tyto silné Bohu sloužící duše označeny, protože

jejich moudrost, lidskou daleko přesahuje.
Symbolem těchto nejstarších, kteří Bohu slouží jako spolupanovníci, je představeno co je vysokým cílem, ke kterému chce Pán pozemšťany dovést, když se budou chtít pro to vzdělat.
K pomocníkům Božím se smějí nechat pozemšťané vzdělat a z důvodu síly a čistoty jejich duší mohou být Bohem povoláni ke skutečné vládě.

„A od trůnů šlehaly blesky a zvučelo hromobití;“
Blesky byla naznačena Boží síla, kterou budou tvorové uvedeni v bázeň.
Zvuk je zvuk hlasů tvorů, který skutečně vychází od trůnu Božího jako od svého původu.
Hrom je symbol pro mocný hlas Boží, kterým on svému Stvoření vládne.

„a před trůnem hořelo sedm pochodní, to bylo těch sedm Božích duchů.“
Bůh chtěl tímto podobenstvím oznámit, že Bůh působí na Stvoření zčásti také zprostředkovanou pomocí duchů.
Tito mocní duchové byly symbolizováni jako pochodně, protože jejich úloha spočívá v tom, tvory osvítit. Mají lid příliš do těsného pozemského života zapletený, ovlivnit k tomu, aby připojil duše k Bohu a tím je dovedl k vysokému cíli, pro který je Bůh určil.

„Před trůnem bylo skleněné moře jiskřící jako krystal“
Aby bylo tomuto podobenství správně porozuměno, bude zapotřebí, symbol vody, jak se v jazyce duchovního světa používá, ujasnit.
Voda znamená slovo. Živá voda, či voda života znamená živé Slovo Boží, kterým Bůh od něho vyvoleným lidem promlouvá do jejich duší.
Proudící voda je symbol pro nevyčerpatelné živé Slovo Boží

přicházející k člověku povznesenému k Bohu, kterým je poučován a veden.
Ve Svatém písmu bylo pro Slovo Boží použito skleněné moře jako symbol, což působí na lidi podivně nepravděpodobně.
Bůh ukazuje tímto podobenstvím, že si uvědomuje, že v Písmu Slovo Boží bude u mnohých, Bohu vzdálených lidí, pokládané za nepravděpodobné, jako skleněné moře nebude jimi pokládáno za možné.
Bůh věděl, že nevěřící, od Božího slova odpadlí lidé budou pochybovat o tom, co Bůh ve Svatém Písmu svým slovem a svým působením ustanovil, proto anděl použil podobenství docela nepravděpodobného skleněného moře.
Dnes používá Bůh při předávání slova jednoduché, ne jako nepravděpodobně se zdající slovo, protože Bůh si nepřeje být déle zpochybňován.
Proto Bůh odevzdává dnešním lidem své slovo dvojím způsobem, jak jsem to již odhalil: Zvláštním způsobem bylo toto Zjevení kdysi předáno a zvláštním způsobem bylo dnes vyloženo. To, o čemž jeden člověk kdysi snil a co druhý člověk dnes musí vyložit, to tehdejší člověk nedokázal pochopit o čem snil, a dnešní člověk nedokáže pochopit, co by měl vyložit.
Přesto oba lidé dokončili správně svůj úkol, protože pracovali pokojně, osvíceni Božím duchem, jako nástroje Boží.
Teprve dnes je srozumitelné, co prorok viděl a tím dostává nedůvěřivý člověk cennou příležitost, pozorovat na tomto dvojím způsobem daném Zjevení, způsob Boží práce.
Nyní jsem vysvětlil symbol skleněného moře, čímž má být současně poznáno, že v Bibli Svaté stanovené Slovo Boží je skutečně také Bohem předurčený mocenský prostředek, kterým Bůh lidstvu vládne.

„a uprostřed kolem trůnu čtyři postavy plné očí zpředu i zezadu.“

V těchto čtyřech postavách je vytvořen symbol pro neodhalené Boží cíle.
Ony byly samé oči, vpředu a vzadu, protože tím mělo být vyjádřeno, že tato Boží ustanovení byla k tomu, aby lidé úplně prokoukli.
Bůh chtěl po dobu uvedených sedmi časových intervalů lid zkoušet, jak následuje Pánovy pokyny a Jeho příklad.
Silní, nadpřirozeně působící tvorové, kteří nějakým způsobem připomínaly také pozemská zvířata, byly zvoleni jako symbol, protože tím mělo být naznačeno, že toto neodhalené Boží ustanovení mělo působit jak v přirozeném, tak i v nadpřirozeném světě stejně.
Působit měla tato neodhalená Boží ustanovení právě tak mocně na pozemském světě, jako také v říši Božího ducha.
Boží všemocnost působila tímto neodhaleným Božím ustanovením, proto byly čtyři bytosti uprostřed trůnu a okolo trůnu. Vycházejíce od Boha působily jako Boží síly okolo trůnu na Stvoření.

„První podobná lvu,“
protože to symbolizuje neodhalené Boží ustanovení, které navazuje na úkol Spasitele, neboť lev byl často používán jako symbol pro Krista.

„druhá býku,“
protože to symbolizuje neodhalená Boží ustanovení, podle kterých by se církev vzrušeně, mocně a široce měla rozšiřovat po zemi vpřed. Jako býk symbolizuje sílu pozemské přilnavosti, tak platí tato neodhalená Boží ustanovení pozemské udatnosti a rozvojové síle církve.

„třetí měla tvář člověka,“
protože to symbolizuje neodhalená Boží ustanovení, podle kterých budou Bohem vybrány skutečně věrné podoby Boží,

aby se staly Svatými Božími pomocníky.

„a čtvrtá byla podobná letícímu orlu.“
protože to symbolizuje neodhalená Boží ustanovení, podle kterých se vysvobozené lidstvo vyšvihne do nebe.

„Každá ze čtyř bytostí měla šest křídel,“
Toto mělo naznačit, že tato Boží ustanovení měla za účel sloužit zápasu proti hadu, jehož číslo ukazuje počet jejich křídel, neboť šest je číslo hada, to je jeho věrný obraz. Protože pozemská vázanost člověka, jejímž symbolem je had, který svým břichem lpí na zemi, měla být těmito čtyřmi neodhalenými Božími ustanoveními přemožena, a proto opatřil Bůh tyto čtyři bytosti po šesti křídlech.

„a volali bez oddechu ve dne i v noci: Svatý, svatý, svatý je Pán, Bůh všemohoucí.“
Tyto čtyři bytosti volaly ve dne v noci bez ustání a vyhlašovaly slávu Bohu, což mělo vyjádřit, že tato neodhalená Boží ustanovení jsou k tomu určena, ukázat nekonečnou moc a svatost Boží těm, kteří jejich tajemné působení jsou schopni rozpoznat, tak jako Jan u těchto čtyř bytostí rozpoznal.
Osvícené, Bohem povýšené duše dokáží Boží ustanovení v jejich významu rozpoznat, proto dojatě Boha uctívají, jako Jan viděl starce plné dojetí uctívat Boha.

Kapitola 5

Tu jsem viděl, že ten, který sedí na trůnu, má v pravici knihu, popsanou ze všech stran, zapečetěnou sedmi pečetěmi.
A viděl jsem jak mocný anděl mocným hlasem zvolal: Kdo je hoden knihu otevřít a její pečetě rozlomit?
A nikdo v nebi, ani na zemi, ani pod zemí, nedokázal knihu otevřít, ani ji prohlédnout.

Plakal jsem, protože se nenašel nikdo hodný, knihu otevřít natož prohlédnout.
Ale jeden ze starců mi řekl: Neplač! Podívej lev z Judova kmene, Davidův potomek zvítězil. On může sedm pečetí rozlomit a knihu otevřít.
Rozhlédl jsem se a uprostřed trůnu vidím ty čtyři živé bytosti a uprostřed starců stál beránek jako usmrcený a měl sedm rohů a sedm očí. To jsou duchové Boží, kteří jsou vysílani do všech zemí.
A přistoupil k tomu, co seděl na trůnu a přijal knihu z jeho pravice.
A když tu knihu otevřel, čtyři bytosti a čtyřiadvacet starců padlo na kolena před beránkem - každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu.
A zpívali novou píseň a říkali: Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečetě, protože jsi byl obětován, svou krví jsi nás Bohu vykoupil ze všech kmenů a jazyků, národů a ras a učinil nás královským kněžstvem našeho Boha - a my se ujmeme vlády nad zemí. A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí a starců stojí množství andělů - bylo jich tisíckrát tisíc; a oni volali nahlas: Vznešený je beránek, který byl usmrcen, přijmout moc a božství, sílu a čest a slávu a velebení.
A všechny tvory, v nebi a na zemi a pod zemí a na mořích a v něm, všechny jsem uslyšel říkat: Tomu jenž sedí na trůnu, i beránkovi dobrořečení, čest a slávu a moc navěky věků!
A ty čtyři bytosti promluvily: Amen! A těch čtyřiadvacet starců padlo na kolena a modlili se k tomu, který žije navěky věků.

Výklad

„Tu jsem viděl, že ten, který sedí na trůnu, má v pravici knihu,“

Bůh drží v tomto snu knihu v ruce, přesně jako člověk, čímž je toto Zjevení, které učedník Jan v knize napsal, označeno, že je pod ochranou Boží.
Skutečně je tato kniha skoro dvě tisíciletí Bohem zvláštním způsobem hlídána, protože Bůh ji na konci času chce zase uchopit.

„popsanou ze všech stran,“
protože je velmi mnoho v tomto Zjevení řečeno.

„zapečetěnou sedmi pečetěmi.“
zatím je tato kniha pro pochopení lidí ještě držena uzavřená.
Vzrušující se lidem odedávna jevila tato Bohem ještě uzavřená kniha, protože její podivná obrazná řeč ukazovala, že nepramení z vynalézavosti člověka.
Vzrušující a tajemná se jevila tato kniha lidem všech dob, protože jejich rozum jim ji nedokázal zpřístupnit.
Mnoho vzdělavých učenců se pokoušelo tajemství této knihy rozluštit, ale jejich rozumová síla selhávala před podivnou Boží obraznou řečí.

„A viděl jsem jak mocný anděl mocným hlasem zvolal: Kdo je hoden knihu otevřít a její pečetě rozlomit?“
Mocný anděl, který toto Zjevení zprostředkoval, vyzkoušel předáním této knihy lidem, zda by někdo její tajemství dokázal rozluštit.

„A nikdo v nebi, ani na zemi, ani pod zemí, nedokázal knihu otevřít, ani ji prohlédnout.“
Skutečně jasnými slovy je zde oznámeno, že nikdo obsah této knihy nedokázal zpřístupnit a skutečně poznat.

„Plakal jsem, protože se nenašel nikdo hodný, knihu otevřít, natož prohlédnout.“

Chci to objasnit.
Prorok byl v duchu ve společenství s duchem Božím, proto poznal, co Boží duch v tomto Zjevení skrytým způsobem předal. Z tohoto důvodu měl obavy, že lidé nedokážou poznat, jaké mocné hrozící události je očekávají.
Ale on jako člověk také nebyl schopný tato tajemství úplně rozpoznat, proto zavolal v podobenství nejstaršího a ten ho poučil, že Pán sám obsah této knihy vysvětlí.
Ve skutečnosti je ten nejstarší, který dal proroku odpověď, jeho vlastní k Bohu povznesená duše, která byla velice moudrá, protože Bůh ji za této situace mohutně osvítil.
V příběhu snu prorok zažil, že jako člověk je nevědomý, ale jako k Bohu povznesený svatý je naplněn Božími vědomostmi.
V tomto názorném příběhu je naznačeno velké tajemství Bohem daného osvícení.
Bůh dá jemu uctivě sloužícím a čistě a plnou silou spolupracujícím lidem - skrytě pro oči jeho bližních, podíl na Jeho moci a osvícené moudrosti.
V podobenství oznamuje prorok Jan člověku Janovi, že Pán tajemství této knihy sám objasní:

„Rozhlédl jsem se a uprostřed trůnu vidím ty čtyři živé bytosti a uprostřed starců stál beránek jako usmrcený.“
Jako beránek Boží, který byl obětován pro viny světa, je tady symbolizován Pán, protože Pán dal církvi svou smrtí na obětišti sílu, kterou ona nyní působí.
Touto smrtí na obětišti byl dán pokojně také příklad, jak se má pozemšťan bez lítosti vzdát svého pozemského těla, když svůj úkol na zemi před Bohem správně splnil.
V této smrti na obětišti je dán odkaz na velký zákon, kterým je tento pozemský svět Bohu podřízen.
Beránek měl sedm rohů a sedm očí, protože tím se mělo poznat, že Pán disponuje Božími silami, které jsou mu k služ-

bám a Božími vědomostmi, neboť vševědoucnost je symbolizována sedmi oky.

„A přistoupil k tomu, co seděl na trůnu a přijal knihu z jeho pravice.“

Bůh se tady dotýká jednoho pro lidi nepochopitelného tajemství Božího světa.

Pán je pokládán za Boha pozemského světa a jako takový nepodléhá žádnému jinému Bohu, který na něho dohlíží.

Ale tady bylo zobrazeno, že Pán tuto knihu přijal z rukou Božích.

Chci to objasnit, protože lidé tajemství Trojice Boží jen s obtížemi dokážou pochopit.

Bůh je ukázán působící ve třech osobách, protože Boží činnost uvnitř a nad Stvořením je tím pro lidi pochopitelnější.

Bůh, Otec, je pro pozemský lid všemohoucí Stvořitel, který - což je nepochopitelné pro lidský rozum - nesmírný vesmír stvořil a dohlíží na něj.

V Bohu je uzavřeno božství Pána, který pozemský svět střeží jako jeho Bůh, tak jako syn příslušející otci, který ho zplodil.

Pán je jako Bůh tohoto pozemského světa všemohoucí, vševědoucí a všudepůsobící.

V tomto způsobu působení Pána je dohodnuto, že pomáhající mocní duchové zprostředkovávají jeho vůli mezi ním a Stvořením.

Silní mocní duchové, kteří člověku k Bohu povznesené duše podle Božích přikázání osvětlují, se nazývají síly Svatého ducha Božího, či Duch svatý.

Jednotná vůle a jednotné jednání je trojjedinému Bohu vlastní, protože Boží způsob práce je jednota.

Proti vůli všemohoucího Stvořitele neprohřeší Pán a proti vůli Pána neprohřeší Duch svatý.

Bůh v trojí osobě - v jednotě vůle a činnosti, to je tajemství Boží Trojice.

Bůh v trojí osobě, ale jeden ve vládě nad tvory.
Bůh v trojí osobě, ale jeden v dobrotě.
Bůh v trojí osobě, ale jeden jako síla, která vše udržuje.
Bůh v trojí osobě, ale jeden jako síla, která vše zničí.
Bůh a Pán tohoto pozemského světa je Ježíš Kristus, který zmatené lidstvo mocně vede osvěcováním duší pozemských lidí.
Ježíš Kristus se stal Spasitelem lidstva, protože si tento úkol vyprosil od Všemohoucího Stvořitele.
Ježíš Kristus je Bůh a Spasitel, protože bloudící lidstvo svým slovem, svým příkladem a svým vtělením jako člověk chtěl blíže připojit na plán všemohoucího Stvořitele.
Pánovými slovy a příkladem by měli poznat lidé Boží úmysly s tímto lidstvem jasněji, než jen skrz Bohem osvícené bližní.
Bůh chtěl z velkého množství bytostí vychovat počet použitelných duší, které by Stvořiteli byly podobné a mohly se podílet na moci a velkoleposti Stvořitele.
Aby lidi vedl k tomuto vysokému cíli, chtěl Pán vést a poučovat lidi zřetelněji, než by to mohl konat jím osvícenými lidmi, proto se Pán vtělil jako člověk.
Svým slovem a svým příkladem vedl a vysvobodil Pán ty lidi, kteří Boží vůli poznali a uctivě se mu podrobili.
Ježíš Kristus, navrácen ve své božství, může pozemšťany dále svým slovem vést a poučovat, jak to dříve vykonával, když se lidé uctivě Božímu Slovu ve svých duších chtějí otevřít.
Pán mocně dosvědčuje tímto Zjevením, že opravdu také ještě dnes duše lidí oslovuje, aby je přiváděl k vysokému cíli, pro který je všemohoucí Stvořitel určil.
Já jsem nyní vysvětlil, proč ve snu k Bohu pozvednutému proroku beránek bere knihu z rukou toho, který sedí na trůnu .

„A když tu knihu otevřel, čtyři bytosti a čtyřiadvacet starců padlo na kolena před beránkem - každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby

Božího lidu.“
Dnes Pán toto Zjevení již proto vysvětlil, že Pán lidi nechal poznat, že se světové dění tak projevovalo, jak je v této knize tajemným způsob dopředu ohlašoval.
Předpovězené světové dění v obrazné řeči této knihy bylo z Boží všemocnosti ve skutečnosti tak utvářeno, jak kniha popisuje, proto se nyní stává jasným, že jen sám Pán dokáže tajemství této knihy vysvětlit.
Mnoho lidí dnes již zřetelně poznalo, že světové dění se podobně odehrávalo, jak bylo v této knize v obrazech ohlášeno.
Bůh ale ještě uzavřel další zvěstování, které se týká cesty církve, protože potřebuje výklad prostřednictvím člověka naslouchajícího Bohu.
Vlídněji bude lidstvo posuzovat Pánův skutek spasení, když pozná důvod Pánovy oběti.
Chci objasnit, proč ty čtyři bytosti a starci po otevření knihy měli každý loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla.
Otevřením tohoto skrytě předaného Zjevení se stává patrným, k jakému vysokému cíli si Bůh přeje lidstvo dovést. Proto ti lidé, kteří si přejí Boha následovat a Jemu sloužit, přijmou způsob činnosti nového lidstva, nového Jeruzaléma, milovaného Božího města, jehož změněná zákonitost je v tomto Zjevení naznačena.
Jako Boží světci budou ti lidé podřízeni novým Božím zákonům, jak je dále v tomto Zjevení obrazně uvedeno.
Mocně vychovává Pán ze starého lidstva nové, jehož zákon života je zcela nový a báječný, protože Bůh toto nové lidstvo nepřetržitě osvěcuje.
Jako pomocníci Boží a jako královští kněží a svatí nového pořádku budou tito lidé, které Pán shledal užitečné v den soudu, žít na zemi dále.

„A zpívali novou píseň“
Lidé budou vzrušeni, když poznají, že skutečně Bohem vyvo-

lené, pro Boží práci potřebné duše mluví jakoby novou řečí.
Tito láskyplně Pánu sloužící lidé, Bohem osvícení, plně naplněni svou činností, budou hovořit jakoby novou řečí, kterou předtím nikdo neslyšel.
Ještě chci objasnit, proč také čtyři bytosti po otevření knihy podobně reagovali, jako starci.
Události na zemi byly vyvolané Božími ustanoveními, která obrazně vyjadřují tyto čtyři bytosti.
Tato Boží ustanovení mocně působila jen pro vysoký cíl, aby lidské duše připojila na Božího ducha.
Když se tato Boží ustanovení uskuteční, měli by lidé žít jako nové lidstvo na zemi, zachráněné a povýšené k Bohu.
V podobenství oslavují tyto čtyři bytosti Boha, protože ve skutečnosti tato Boží ustanovení zřetelně ukazují sílu, dobrotu a moudrost Boží.
Vysvětlení následujícího odstavce je zbytečné, protože lidé mu již rozumí.

Kapitola 6

Tu jsem viděl, jak beránek rozlomil první ze sedmi pečetí, a slyšel jsem, jak jedna ze čtyř bytosti řekla hromovým hlasem: Pojď!
Vzhlédl jsem a viděl bílého koně a ten, který na něm seděl měl luk, dostal korunu a on vytáhl jako vítěz, aby vítězil.
A když rozlomil druhou pečeť, uslyšel jsem jak druhá bytost řekla: Pojď!
A vyjel jiný kůň, rudý jako oheň a tomu, co na něm seděl, byla dána moc odejmout zemi mír, aby oni jeden druhého vraždili, a byl mu dán velký meč.
A když on rozlomil třetí pečeť, uslyšel jsem třetí bytost říci: Pojď!
A hle černý kůň a ten, který na něm seděl, držel ve své ruce váhy.

A já jsem slyšel jak jeden hlas ze středu čtyř bytostí říká: Jedna míra pšenice přibližně jeden denár a tři míry ječmene přibližně jeden denár; olej ale i víno nepoškodit!
A když rozlomil čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrté bytosti jak říká: Pojď!
A podívej se, plavý kůň a ten, co na něm sedí, se jmenuje Smrt a podsvětí ho sleduje; a byla mu dána moc nad čtyřmi částmi země, aby zabíjel mečem, hladem, morem a divokými zvířaty země.
A když rozlomil pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše těch, kteří kvůli Slovu Božímu a kvůli svědectví, na kterém trvali, byli usmrceni.
A oni volali nahlas a říkali: Jak dlouho ještě, o Pane! Ty svatý a pravdomluvný, neodsoudíš a nepomstíš naši krev na obyvatelích země?
A tu jim bylo každému dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby měli ještě krátký čas strpení, dokud jejich počet nedoplní spolusluţebníci a bratři, kteří budou usmrceni, právě tak jako oni.
A viděl jsem jak byla rozlomena šestá pečeť; a tu vzniklo velké zemětřesení, slunce zčernalo jako smuteční šat a Měsíc se zbarvil jako krev; a hvězdy padaly z nebe na zemi, jako nedozrálé fíky z fíkovníku, když jím otřese silný vítr.
Nebesa ustoupila zpět jako když zavřeš knihu a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě.
A králové země, knížata, vojevůdcové, bohatí, mocní, všichni sluhové a všichni volní se skryli v jeskyních a skalách hor a volali: Padněte na nás a ukryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu a před hněvem beránka!
Neboť přišel velký den jeho hněvu; a kdo obstojí?

Výklad

V následujících obrazech je jednotlivě ukázáno, jak rozlome-

ní pečetě naznačuje příslušné skutečné události na zemi.
Ale nejprve ještě neprůhledným způsobem předal Pán v následujících obrazech předpovědi pro cestu církve.

„Tu jsem viděl, jak beránek rozlomil první ze sedmi pečetí, a slyšel jsem, jak jedna ze čtyř bytosti řekla hromovým hlasem: Pojď!“
Podobně jako čtyři bytosti jsou symboly pro Bohem určená ustanovení, která by mu měla sloužit pro dílo na zemi, symbolizují čtyři jezdci, oslovení čtyřmi bytostmi, pozemský následek Božích ustanovení.
Každá ze čtyř bytostí říká svému jezdci: Pojď! čímž mělo být vyjádřeno, že tímto jezdcem působí.
Na zavolání první bytosti se ukázal jezdec na bílém koni, který je symbolem Krista, který vytáhl jako vítězoslavný Spasitel, který díky Božímu ustanovení se na zemi zjevil a který symbolizuje první bytost.
Tato bytost hovořila hromovým hlasem, protože tím mělo být naznačeno, že je to hlas Boží, který se touto bytostí ohlašuje.

„A když rozlomil druhou pečeť, uslyšel jsem jak druhá bytost řekla: Pojď!
A vyjel jiný kůň, rudý jako oheň a tomu, co na něm seděl, byla dána moc odejmout zemi mír, aby oni jeden druhého vraždili, a byl mu dán velký meč.“
Jako symbol Božího ustanovení, podle kterého má církev své působení na zemi šířit a hájit nejen Slovem Božím, ale i pozemskou brannou schopností, byl použit jezdec na rudém koni, který byl zavolán druhou bytostí podobnou býku.
Skutečně bylo podle jednoho Božího rozhodnutí určeno, že se měla církev také zapojit do pozemského boje, když jí to protivníkův odpor jinak v uložené Boží činnosti znesnadňoval nebo zabraňoval.
Pán ohlašoval církvi v tomto podobenství, že také ona se bude

podílet na meči, ač to neodpovídá učení Krista.
To si přeji objasnit.
Z počátku nebyli lidé všeobecně ještě schopní přikázání Krista dokonale plnit, protože plnění bude možné nejprve v rámci Pánem vyhlášeného nového lidstva, které znázorňuje nový Jeruzalém.
Jen málo vyvolených bylo schopno, uvnitř starého lidstva, žít tak povzneseni k Bohu, aby působili již jako pod zákonitostí nového Jeruzaléma.
Velké množství národů ale žilo ve svých duších jen málo povzneseno k Bohu, proto poslouchalo ještě převážně mocné vlivy podsvětí, které dělají lidský život a jednání neklidné a zmatečné a náruživé k boji.
Bůh věděl, že národy přijetím křesťanství nebudou schopné ihned dokonale plnit přikázání a instrukce Krista, dané pro nový Jeruzalém. Proto Bůh určil, že církev má křesťanskou víru nejprve také bránit a šířit pozemskou obranou a mocí.
Chci vysvětlit, že první a druhá bytost se svými jezdci působí po dobu těch sedmi předurčených časových úseků, zatímco třetí bytost v době Božího soudu na zemi a čtvrtá bytost po ní.

„A když on rozlomil třetí pečeť, uslyšel jsem třetí bytost říci: Pojď! A hle černý kůň a ten, který na něm seděl, držel ve své ruce váhy.“
Poté vidí prorok třetí bytostí vyvolaného jezdce, kterým bylo znázorněno, jak Pán soudí duše.
Podobně znázorňuje třetí bytost Boží ustanovení, podle kterých mělo probíhat vyvolení věrných obrazů Božích a jí vyvolaný jezdec v ruce držel váhy jako symbol pro přezkoušení duší.
Soud duší je prováděný neobyčejným způsobem, protože se děje jen uvnitř duchovního světa.
Všichni lidé, kterým nezáleží na tom, znát soud Krista o jejich duší, smějí dále žít na zemi jak si přejí, zatímto ti lidé,

kteří se chtějí soudu Pána podřídit, zažijí rozsudek o jejich duši. Vzrušující a tajuplný je Pánův soud, protože bude skrytě ovlivňovat duši.

„A já jsem slyšel jak jeden hlas ze středu čtyř bytostí říká: Jedna míra pšenice přibližně jeden denár a tři míry ječmene přibližně jeden denár; olej, ale i víno nepoškodit!“
Naprosto jasně je zde oznámeno, že Pán sám soudí duše, neboť hlas ze středu čtyř bytostí je hlas Krista.
Pán přikazuje, že anděl soudu má ocenit a opatrně odměřit to, co chce duším zaslat.
Neobyčejně přesně musí každá duše zaplatit, co by chtěla obdržet, neboť Pán omilostní jen duše, které pracovaly, a proto jsou schopné mu dát, co vyžaduje.
Jako neobyčejné podobenství pro vyvolené ukazuje olej a víno, ale ve skutečnosti znázorňuje olej pokoj duše a víno je znamením pro příslušnost k Pánu.
Andělu soudu bylo uloženo, aby s vyvolenými nezacházel přísně, protože Pán chce děti, které ho v lásce a úctě následují, dobrotivým způsobem k sobě přitáhnout.
Soud duší probíhá pokojným způsobem, aniž by to od Pána odvráceně žijící lidé pocítili, zůstává jim to skryto.
Ale všichni od Pána odvráceně žijící lidé nenajdou žádné ochrany ve svých duších až přijdou trápení posledního času, oni zůstanou pozemským ranám osudu beznadějně vydáni na pospas, protože se nenaučili vyšvihnout duši k Bohu. Zůstanou vydáni smrti neosvíceně žijících tvorů. Jejich osud je jako osud zvířat. Ze strachu z nebezpečí, které hrozí tělu, použijí všechny jejich síly na to, aby v hrůze poznanému nebezpečí unikli, ale to se jim nepodaří.

„A když rozlomil čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrté bytosti jak říká: Pojď!
A podívej se, plavý kůň a ten, co na něm sedí, se jmenu-

je Smrt a podsvětí ho sleduje; a byla mu dána moc nad čtyřmi částmi země, aby zabíjel mečem, hladem, morem a divokými zvířaty země.„

Čtvrtá bytost symbolizuje Boží ustanovení, podle kterých vysvobozené lidstvo spěje vzhůru k Bohu a vyvolává současně jezdce, který se jmenuje smrt a kterého následuje podsvětí.

Bůh chtěl tímto naznačit, že po soudu duší, Boží říši uzavření bezbožníci, právě tak jako vlažní a lhostejní, propadnou smrti, která působí skutečně bez záchrany ničivě, protože Spasitel tyto duše neoslovil.

Pokojně se ale dívali vyvolení, kteří se naučili vyšvihnout duše k Bohu, na tělu hrozící nebezpečí, neboť věděli, že tělo je pomíjející a skutečné vysvobození lze nalézt jen v zákonitostí Božího duchovního světa, do kterého smrtí osvobozený lidský duch pozemského těla vchází.

Prorok viděl neobyčejná Boží podobenství, aby lidem ta tajemství ukázal. Bůh mu vnukl, že vyšvihnutí vyvolených k Bohu probíhá současně s beznadějným usmrcením jiných lidí tak, že čtvrtá bytost znázorňující Boží ustanovení, podle kterých se vyvolení lidé do nebe vyšvihnou jako letící orel, vyvolá jezdce, který se jmenuje smrt a kterého následuje podsvětí.

Páté tajemství odhalil beránek rozlomením páté pečetě: proč Bůh duše těch, kteří byli usmrceni kvůli Slovu Božímu, na kterém trvali, před očima všech neobhajoval a neposilnil.

Podivně slabý se Pán jevil útočníkům a vrahům jeho služebníků a Svatých, protože jejich krev neodkladně před očima všech nepomstil a energickým způsobem zločince nepotrestal.

To je Boží tajemství, že se s velkou shovívavostí díval na své nepřátele, protože nechává tvory žít tak, jak si přejí.

Obezřetné vychovávání lidských duší a opatrné přezkoušení lidských duší prováděl Bůh tak, že nechal atakovat a vraždit důstojně mu sloužící, nečestnými.

Tajuplnou Boží práci na lidských duších budou vidět prozatím jen osvícené oči vyvolených, neboť ostatní lidé budou pohlížet bez porozumění nebo opovržlivě na jim se zdající, zbytečné utrpení a oběti Svatých.

„A tu jim bylo každému dáno bílé roucho;“
V tomto symbolickém ději by mělo být poznáno, jak si Bůh svých Svatých váží, když jejich duše pobývají v nebeském světě.
Mocní Boží duchové se zjevují často v bíle svítícím oděvu.
Boží duchovní říše používá symboly tak, jak to lidský duch potřebuje, aby nalezl v duchovním Božím světě představované vysvobození.

„A viděl jsem, jak byla rozlomena šestá pečeť; a tu vzniklo velké zemětřesení“
V podobenství použil Pán tady zemětřesení jako symbol pro jeden obrovský otřes všeho lidského života.
Tak jako lidé při velkém zemětřesení hledají ve strachu a hrůze v šíleném útěku ochranné místo, aby se zachránili před záhubou, stane se také tak, když Bohem ohlašované velké neštěstí přijde na pozemské lidstvo.

„slunce zčernalo jako smuteční šat,“
Neobyčejné ničení obydlí způsobí hrozné požáry a ohromné množství kouře vystoupí k nebi a zatemní slunce.

„a Měsíc se zbarvil jako krev;“
Také Měsíc bude při Božím soudu ukázán jako ničitel lidí.
Jako na hrozné nebezpečí pro vše živé na zemi se lidé budou dívat na Měsíc, před jehož ničivou silou se žádný živočich nebude umět ukrýt do bezpečí.

„a hvězdy padaly z nebe na zemi, jako nedozrálé fíky z

fíkovníku, když jím otřese silný vítr.“
V tomto podobenství chtěl Pán dát najevo, že tato kosmická katastrofa přijde tak překvapivě, jako náhlá počínající vichřice.
Pod pojmem hvězdy, byli často znázorňováni andělé, kteří lidi, kteří své smysly ve vší tichosti a s vnitřním soustředěním uctivě drželi povýšené k Bohu, oslovovali a vedli a osvěcovali.
Z toho důvodu je pochopitelné jak to, že strachem a hrůzou rozčílení a popletení a tímto způsobem nevyškolení lidé nenajdou v sobě schopnost, aby jejich rozum v úctě, klidu a vnitřní koncentraci pozvedli k Bohu, aby se mohli podílet na osvícené a vysvobozující pomoci z nebeského světa. Oni zůstanou zapleteni do nebezpečných pozemských událostí. To bylo v předloženém podobenství vyjádřeného tím, že hvězdy z nebe padaly na zemi.
Jen ti lidé, kteří už dlouho před počátkem velkých nepříjemností v sobě vypěstovali schopnost vyšvihnout svou duši do nebeského světa a tedy Bohu přinést vyzrálý plod jejich pozemského života, budou umět sebrat sílu bez lítosti se odpoutat od pozemského světa, který se stal nebezpečným.
Nedozrálé ovoce spadne z fíkovníku, když jím zatřese silný vítr a právě tak zmizí pro lidi, kteří nepřinesli Bohu uzrálý plod, Boží říše. Jako nedozrálé plody padnou k zemi, když přejde přes svět velká vichřice Božího soudu.

„Nebesa ustoupila zpět, jako když zavřeš knihu,“
Tímto obrazem bylo znovu naznačeno, že v době velkých nepříjemností na zemi nebude mít žádné poučování o Boží říši účinek, protože velká nervozita zmate lidské mozky.
Zavřenou knihou je srovnáno nebe, protože taková kniha je nečitelná, jako také nebeský svět vysvobozených duší je nesrozumitelný, protože ještě nevědomí a nezachránění lidé nebudou vnímat Boží poučování.

„a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě.“
Tato slova a všechna zde ještě následující jen naznačují, jak se velké útrapy budou projevovat jako zhoubné změny na samotném zemském tělese, jako také na lidech, zoufale hledajících záchranu.
Boží Stvoření podléhá změnám osudu světa. Všechna nebeská tělesa pominou, když přišel čas jejich zániku. Nebeská tělesa se také mění vlivy, které je zasáhnou z kosmického prostoru. Takové proměny popisuje prorok při rozlomení šesté pečeti. Boží tajemné vládnutí, v jeho nezměrném vesmíru, bylo ukázáno rozlomením této pečeti.
Bůh varoval lidstvo oznámením těchto tajemství, aby si jako pozemští tvorové uvědomili svou bezmocnou situaci.

Kapitola 7

Potom jsem viděl čtyři anděly stát na čtyřech rozích země; tito zadržovali čtyři větry země, aby nevály na zemi nebo na moře ani nad stromy.
A viděl jsem jiného anděla vystupujícího od východu slunce, které měl pečetidlo živého Boha; a on zavolal nahlas na čtyři anděly, kterým byla daná moc škodit zemi a moři a pravil: Neškoďte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!
Potom jsem uslyšel počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc označených ze všech kmenů dětí Izraele.
Z kmene Juda dvanáct tisíc označených; z kmene Ruben dvanáct tisíc označených; z kmene Gad dvanáct tisíc označených; z kmene Aser dvanáct tisíc označených; z kmene Naphtali dvanáct tisíc označených; z kmene Manasse dvanáct tisíc označených; z kmene Simeon dvanáct tisíc označených; z kmene Levi dvanáct tisíc označených; z kmene Issachar dvanáct tisíc označených; z kmene Zabulon dvanáct tisíc ozna-

čených; z kmene Josef dvanáct tisíc označených; z kmene Benjamin dvanáct tisíc označených.
Poté jsem viděl velký zástup, který nikdo nedokázal spočítat, ze všech národů, kmenů, barev a jazyků.
Stáli před trůnem a před beránkem, oděni v bílých šatech s palmovými ratolestmi v rukou; a volali silným hlasem: Sláva našemu Bohu, který sedí na trůnu a beránkovi!
A všichni andělé stáli okolo trůnu a starců a okolo čtyř bytostí a padali před trůnem na tvář, klaněli se Bohu a říkali: Amen! Blahoslavení a vznešenost a moudrost a díkůvzdání, čest a moc a sílu našemu Bohu navěky věků! Amen.
Tu jeden ze starců ke mně promluvil: Kdo jsou a odkud přišli ti v bílých šatech?
Řekl jsem mu: Můj pane! Ty to víš. On mi řekl: To jsou ti, přicházející z velkého trápení a kteří své šaty vyprali a vybílili v krvi beránka.
Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu ve dne v noci v jeho chrámu; a ten co sedí na trůnu, jim bude záštitou.
Oni již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce a jiný žár je nezasáhne, neboť beránek, který je uprostřed před trůnem je bude pást a vést k vodním pramenům života; a Bůh jim bude osoušet všechny slzy z očí.

Výklad

V této části je uvedeno, že Pán mocné ničení, které lidé jeden druhému provádějí, si ještě nepřeje na ně poslat, protože Pán si především přeje pln dobroty objasnit, k němu se hlásícím lidem, neobyčejnou možnost, moci jejich duše otevřít pro jeho hlas, jak to Pán pro dnešní sedmé společenství předpověděl slovy:“Podívej, já stojím přede dveřmi a klepám na ně. Když někdo můj hlas uslyší a otevře mi dveře, tak k němu vejdu a budu s ním jíst a on se mnou.“
Bůh použil obraz čtyř andělů, stojících na čtyřech rozích země

a zadržujících větry k tomu, že Pán by chtěl velké útrapy ještě poněkud odložit.
Skutečně bylo předpovězeno, že přijdou na lidstvo tak velké útrapy, jaké nebyly od počátku.
Bůh zvolil tyto čtyři anděly jako symbol pro sílu zla, které má být Bohem ještě tak dlouho vázané, dokud Bohem vyvolení nedosáhnou síly, uslyšet ve svém nitru hlas Pána, jak to Pán pro sedmé společenství předurčil.
Zprostředkovaná tímto andělem, byla označena schopnost pro Boha a jeho dílo použitelného člověka, jako potvrzení, že je možné záhadné slyšení hlasu Krista v sobě uskutečnit, jak to způsob práce tohoto anděla, který na Pánův příkaz toto Zjevení vysvětluje, příkladně ukazuje.
Na jejich čelech by měli být tito, pro Boha použitelní lidé označeni, protože se jedná jen o vzdělání jejich myšlenkového světa a nikoli jejich pozemsky působících orgánů.
Také zde byly velké útrapy lidstva připsány moci andělů, zatímco to byli z velké části lidé sami, kteří přinesli lidstvu neštěstí.
Lidé se odchýlí od plnění Božích přikázání, proto jejich duše neosloví andělé světla, nýbrž andělé tmy.
Bůh chtěl ukázat v podobenství těmito čtyřmi anděly, jak Bůh bude zadržovat oslovení lidí anděly temnoty, dokud Pán nedosáhne skrytě napojit vyvolené na svůj hlas.
Jako pečeť živého Boha bude označeno tajemství vnitřního slyšení živého hlasu Pána.
Bůh předal tímto mocným andělem k dnešnímu času Zjevení, ve kterém zřetelně vyjasňuje, jak lze pokojně a spolehlivě vyslechnout v hlubinách duše mocná Boží oslovení.
Žádný člověk nevymyslel toto Zjevení a marně se budou lidé pokoušet proti tomuto Zjevení bojovat.
Sám Bůh je zprostředkoval a sám Bůh je bude hájit.
Bůh si přeje dnes žijícím člověkem zprostředkované Zjevení připojit k objasnění podívané učedníka Jana.

Potom každý člověk, který se chtěl hodnotně poučit o Pánově díle, obdržel všechna poučení, která potřeboval.
Mocně je ukázáno správné chápání cesty Pána a mnoho zbloudilých lidí bude přivedeno zpátky, k původní církvi Krista.

„Potom jsem uslyšel počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc označených ze všech kmenů dětí Izraele.“
Počet znamená: jen malý hlouček z velké masy lidí.
Pán chtěl také tímto podobenstvím naznačit, že všech těch dvanáct zřetelně různých typů lidí celého světa bude mít stejnou účast na vyvolení, protože Pán žádný typ lidí nevyloučí z jeho Díla Spasení.
Divné se bude lidem jevit, že vše v tomto Zjevení jsou jen symboly a podobenství, poněvadž řeč duchovního světa není pozemské podobná.
Zcela rozdílný je proto smysl vidin, který si lidé přemýšlením vyhloubali, neboť rozum lidí není schopný porozumět řeči duchovního světa.
Boží úmysl je, aby vážným a přemýšlivým lidem řeč duchovního světa o něco jasněji vysvětlil. Proto Bůh poukazuje takové lidi na jejich vlastní osvícené sny jako cennou inspiraci ze světa Božího ducha.
Bůh vyzývá lidi k tomu, aby se úplně neztráceli a nerozptylovali matoucími a skličujícími událostmi vnějšího života, nýbrž se také dívali do vlastního nitra a dbáli na znamení, která jim přicházejí osvícenými sny z Božího světa světla.

Kapitola 8

A když beránek rozlomil sedmou pečeť, zmlklo celé nebe asi na půl hodiny.
A potom jsem viděl sedm andělů stát před Bohem a každý z nich dostal polnici.
A jiný anděl přistoupil před oltář se zlatou nádobou v ruce.

Smísil množství vonných pryskyřic s modlitbami všech Svatých a zapálil to vše na zlatém oltáři před trůnem Božím.
A z nádoby stoupal kouř z modliteb Svatých k Bohu z rukou anděla.
A anděl vzal nádobu, naplnil jí ohněm z oltáře a vrhl ji na zemi; a nastalo burácení, hřímání, blesky a velké zemětřesení.
A těch sedm andělů, kteří měli těch sedm polnic, se připravilo, aby zatroubili.
Zatroubil první anděl; tu nastalo krupobití a oheň smíchaný s krví byl vržen na zemi a třetina země byla spálena a třetina stromů byla zničena ohněm a všechna zelená tráva sežehnuta.
A zatroubil druhý anděl; tu bylo do moře vrženo něco jako velká ohnivá hora a třetina moře se zabarvila krví a zemřela třetina tvorů žijících v moři a třetina lodí se potopila.
A zatroubil třetí anděl; tu padla velká hvězda z nebe, hořící jako pochodeň a padla na třetinu řek a na vodní prameny.
A to jméno té hvězdy je Pelyněk. A třetina vod se změnila v pelyněk; a mnoho lidí zemřelo z těch vod, protože byly hořké.
A zatroubil čtvrtý anděl; tu byla zasažena třetina slunce a třetina Měsíce a třetina hvězd, proto ze třetiny potemněly a den i noc byly o třetinu temnější.
A viděl jsem a uslyšel hlas orla, který letěl středem nebeské oblohy a volal mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země, až zaznějí polnice tří andělů, kteří ještě netroubili.

Výklad

Bůh by chtěl lidstvu oznámit, že život na této planetě není plně zajištěn před ničivými vlivy, přicházejícími z vesmíru na pozemský svět.
Obrazy a podobenstvími těchto odstavců by chtěl Bůh lidi upozornit na pomíjivost jejich existence a aby si pomíjivost všeho života na této planetě důkladně promyslili.
Bůh by chtěl neklidným lidem, kteří jdou jen za svým zma-

teným zaměstnáním všedních dnů ukázat, že planetě, na které se tak jistě cítí, mohou bohatý nevšedně vysoce vyvinutý život náhle zničit vlivy, přicházející z kosmického prostoru.
Život na pozemském světě není vůbec tak zajištěný, jak lidé míní. Jsou naprosto bezstarostně zaměstnáni svými neobyčejně důležitými záležitostmi, aniž by vážně mysleli na Boží upomínky.
Když planetu zasáhne otřes z kosmického prostoru, působí tento otřes současně na tvory na ní žijící.
Rozčílené, neobyčejně ubohé a nesmyslné vzájemné zabíjení, které lidé v čase blížící se katastrofy provádějí, je následkem otřesu planety, jejíž opravdovou situaci v Božím vesmíru pozemšťané nedokážou přehlédnout.
Lidstvo bude vzrušené změnou činnosti své planety, protože jejich duše nedokáží nalézt klid, když se nenaučili, zavolat Boží pomoc.
Všichni lidé, kteří se nenaučili Boží pomoc zavolat, budou poté hrůzou zoufat, když nebeské síly, změněnou činností, vyvolají částečný zánik planety.
Bůh poleje planetu žhavou horninou, až pro to přijde čas. Bůh nechá jiné nebeské těleso padnout na zemi.
Ale země nezanikne tímto pádem jiného nebeského tělesa, protože je o mnoho menší, než země.
Bůh by chtěl lidstvo vyzvat k tomu, aby jejich situaci na jejich planetě lépe prověřili, aby se jejich učenci nedívali na Boží varování příliš domýšlivě.
Ta událost bude působit skutečně tak hrozně, že si lidé nad tím budou zoufat.
Všichni lidé, kteří potom nezískají pomoc Boží, protože se jim zdál jejich pozemský životní způsob zajištěný a velmi důležitý, než aby se starali o Boží varování a o Boží laskavé oslovení lidské duše, budou zoufalí.
Pán dobrotivě vzdělal větší počet práceschopných duší, které jsou schopné ho následovat a jemu sloužit a Pán dobrotivě k

sobě přitáhne důvěryhodné, pro pomoc při Božích plánech použitelné duše, když přijde čas zániku tvorstva na zemi.
Všichni ostatní lidé uvidí pádem nebeského tělesa svůj pomíjivý způsob života dokončený, po kterém nebude nic následovat, co by si rádi přáli.
Bůh odedávna lidem vysvětloval, že potřebují spasení, protože země nemůže trvale na ní vzniklý život chránit.
Bůh odedávna lidem vysvětloval, že jejich duše potřebují vzdělání, aby mohli získat věčný život.
Bůh odedávna lidem vysvětloval, že jejich pozemský způsob života nesmí poutat všechny jejich myšlenky a síly.
Bůh odedávna varoval lidi před tím, aby práceschopné duše nechali pracovat jenom pro pozemský svět, protože tím vzdělání jejich nesmrtelné duše, kterou v sobě nesou, budou přehlížet.
Bůh si přál lidské duše spasit, proto je Pán poučoval, jakým způsobem musí jejich duše vzdělat, aby se spasení mohly účastnit.
Silné, práceschopné duše, které šly oddaně cestou, kterou Pán ukázal, dosáhly slíbené spasení z těsné pozemské klatby.
Zázračné duchovní síly těchto Svatých byly vysvědčením pro to, že tito Boží Svatí skutečně obdrželi moc, aby přemohli závory pozemského života.
Podobně jako tito Boží Svatí již na zemi jsou činní jako mocní duchové na Božím díle, tak se také láskyplně Pána následující lidé, po svém odloučení od svého pozemského těla, jako mocní duchové, účastní služby na úkolech, které jim Pán uloží.
Všichni tito Boží Svatí budou vyzváni, aby si nepřáli tento pozemský svět dále jako bydliště, protože této zemi se nedostává vzácných podmínek, kterých život vyžaduje.
Poraněné duše Božích Svatých budou ještě tak dlouho připojené jako duchové působit na pozemském světě a budou uvolněné, dokud vzdělávání ostatních Božích Svatých na zemi nebude dokončeno.

Bůh si přeje dát pozemskému lidstvu určitou ještě neodhalenou lhůtu a umožnit jim, aby se svobodně rozhodli pro jejich cestu pro vysvobození jejich duše ze zemské vázanosti, - nebo jako tvorové příslušet zcela jen pozemskému světu.
Bůh si přeje, aby se lidé volně rozhodli, zda připojí své duše na Boží Svět, nebo zda chtějí zůstat svázáni s pozemským světem.
Rozrušení a vystrašení po skutečně citelných prvních znameních pádu nebeského tělesa, budou lidé, kteří až do té doby byli bezstarostní k osudu jejich duše, protože se starali pouze o pozemský život, se budou ukvapeně chtít k Bohu zachránit, protože se jim jejich pobyt na zemi bude jevit tuze ohrožený, - ale Pán je poté již nepřijme.
Se zděšenými a rozrušenými smysly a zmatenými myšlenkami nemůže Pán jejich duše vzdělávat pro mocnou existenci ducha připojeného na nebeský svět.
Se zděšenými a rozrušenými smysly a zmatenými poděšenými myšlenkami nemůže člověk vytvářet hluboké a posvátné ticho ve svém nitru, které je nutné, aby mohl hlas Pána v sobě zaslechnout.
Vnitřním poslechem hlasu Pána bude člověk zázračně poučen a veden a bude vysvobozen ze zemské omezenosti.
Bůh si teď přeje pokojně objasnit, co znamenají symboly a podobenství v odstavcích Zjevení učedníka Ježíše.
V této části je neobyčejně skrytě v symbolech a podobenstvích naznačeno, že pozemský svět bude dolů se řítícím nebeským tělesem zpustošen.
Také je naznačeno, jak lidé tu událost v jejich zmatené duši předem cítí a tím neklidně a nenávistně mezi sebou bojují.
Božím úmyslem, aby jejich rozhodování o cestě jejich duše příliš jasným vysvětlováním neovlivňoval strachem a hrůzou.
Nejprve dnes vyjasňuje lidem Bůh úplně jasně osud jejich planety, protože mnoho lidí poznává, že takový osud je možný.
Podobně jako zanikne planeta jako obývané nebeské těleso,

zahynou zubožené duše jako na něho vázaní apatičtí, zmatení duchové.
Tento duševní osud byl v tomto Zjevení označen jako druhá smrt, nebo jiná smrt.
Člověk vůbec nebude vyproštěn z vázaného bytí s touto planetou, když v sobě nevycvičil potřebné síly, kterými přemůže zákonitosti, kterými je na pozemský svět upoutaný.
Tímto Zjevením by chtěl Pán vyburcovat všechny duše, které si přejí připojit na Boží Svět, protože jim pozemský svět nepostačuje.
Tímto Zjevením by chtěl Pán vyburcovat všechny Boží děti, aby o to horlivěji pracovaly na posilování jejich duší, když mají před očima, Bohem předurčený, osud pozemského světa.
Tímto mocným poučením lze nyní již poznat, co měl naznačit tento úsek Zjevení Ježíšova učedníka.

„A když beránek rozlomil sedmou pečeť, zmlklo celé nebe asi na půl hodiny.“
Jako když člověk dostane strach a před hrozící katastrofou se chvěje a zadržuje dech, protože může působení katastrofy každou chvíli očekávat, tak si mají lidé toto podobenství vysvětlovat jako naznačující podobný průběh.
Bůh disponuje obrovskými silami ve svém, pro myšlenkovou schopnost lidí, nepochopitelně mocném vesmíru.
Všichni živočichové obývaných nebeských těles jsou podřízení zákonu pomíjivosti, jako také živočichové samotní jsou tomuto zákonu podrobeni.
Pomíjející jsou v Božím vesmíru všechny materielní formy, jak to také člověk na pozemském světě, do kterého ho Bůh vsadil, pozoruje.
Ve skutečnosti ale je Bohem do pozemského stvoření vložena duchovní podstata nezasažená zákonem pomíjivosti.
Nevědomky nesou v sobě všichni živočichové nepomíjející duchovní podstatu, čímž mohou získat účast na mnohotvár-

nosti jiných Stvoření.
Bůh nevypudí vychované, vysoce inteligentní, pro jiné Boží plány Stvoření použitelné tvory na pomíjivý pozemský svět, kde by je mohl Bůh bezmocné a beznadějné nechat zasáhnout zhoubnými vlivy z vesmíru.
Bůh by chtěl vychované, vysoce inteligentní, pro jiné Boží plány Stvoření potřebné živé tvory, rád uchránit před zhoubnou situací na jimi obývaném pozemském nebeském tělese, proto Bůh pracoval na vzdělání v nich žijící duchovní podstaty.
Také by mělo být těmito slovy vyjádřeno, že nebeský svět s velkou úctou k Božímu řízení a v obavě o zaslepené duše tvorů tu blížící se pohromu s pohnutím splní.
Ta doba trvání byla udána, aby v nebi nastalé ticho bylo znázorněno ještě působivěji.
Neboť ticho v nebi má vyjádřit, že po této době je nebe uzavřeno.
Žádná duše nemůže poté ještě vstoupit, neboť čas pro vzdělání duší uplynul.

„A potom jsem viděl sedm andělů stát před Bohem,“
Toto Zjevení Pán vybudoval na těchto sedmi andělech, protože Pán chtěl lidem tím znázornit, že události v nebi a na zemi budou vyvolány Božími a protibožími silami.
Všech sedm andělů vyhlašuje poslední soud. Předáním sedmi polnic andělům je znázorněn Boží příkaz k ohlášení.
První čtyři andělé oznámují pád jiného nebeského tělesa na zemi, zatímco poslední tři andělé oznámují, co v době posledního soudu jako duchovní dění probíhá v duších lidí.

„A jiný anděl přistoupil před oltář se zlatou nádobou v ruce. Smísil množství vonných pryskyřic s modlitbami všech Svatých a zapálil to vše na zlatém oltáři před trůnem Božím.“

Ten jiný anděl měl svým jednáním v podobenství vyjádřit drtivý Boží postoj proti pozemšťanům, kteří se proti němu vzpínají.
On měl svým jednáním naznačit, že Bůh všechny modlitby svatých, které pronikly až k Božímu trůnu, vyslyšel.
Tyto modlitby svatých byly také jednáním anděla uvedeny do vztahu s naznačeným zničením všeho života na Zemi.
Neboť když anděl zlatou nádobu naplněnou modlitbami Božích svatých poté naplnil ohněm z oltáře a vrhl na zemi, proměnila se pod tímto znamením Božího hněvu země.

„a nastalo burácení, hřímání, blesky a velké zemětřesení.“
Hrom znázorňuje mocný hlas Boží.
Hlasy jsou výrazem vzhůru k Bohu znějících hlasů bytostí, které v úzkosti volají Pána.
Blesky znamenají působení sil vesmíru, kterými bude pozemský svět nebezpečně zasažen.
Zemětřesení je jako symbol pro strašlivé změny, které nastanou na povrchu této planety pádem jiného nebeského tělesa.
Na ten obraz navazuje již připravené jednání sedmi andělů stojících před Bohem.
Ale jednání těch sedmi andělů jde současně s jednáním druhého anděla, který vrhl zlatou nádobu.
Jednou se to dělo tak, jak to bude nařízeno od Božího trůnu.
V druhém náznaku se dělo totéž, ale provedeno to bylo účinkem nebeských sil.
Sedmi anděly troubícími na polnice je mocně vyhlášen pád nebeského tělesa.
Všech sedm andělů vyhlásí stejnou událost, protože její průběh je příliš hrozný, než aby lidé mohli jeho celou hrůzu posoudit, kdyby ji oznámil jen jediný anděl.
Všech sedm andělů vyhlásí pád jiného nebeského tělesa, protože tím by mělo být patrné, jakou ničivou sílu má tato událost.

Ale bylo také oznámeno, že Země nebude úplně zničena, protože nebeské těleso, které na ni spadne, je o mnoho menší než Země.
V jazyce duchovního světa bylo proto oznámeno, že zasažena bude ze všeho jen třetina.
První čtyři andělé oznámují vliv pádu jiného nebeského tělesa na vnější život lidského pokolení, zatímco tři poslední andělé oznámují účinek události na lidské duše.
Dřív než tři poslední andělé začnou oznamovat následky události na lidské duše, viděl prorok orla, letícího středem oblohy, který svým voláním vyjadřoval, že událost sama není tak hrozná, jako to, co ona způsobí v duších lidí.

„A viděl jsem a uslyšel hlas orla, který letěl středem nebeské oblohy a volal mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země, až zaznějí polnice tří andělů, kteří ještě netroubili.“
Hlas orla je hlas, který zaznívá z tohoto Zjevení, napsaného učedníkem Ježíše.
Skutečně je orel symbolem pro tohoto učedníka.
Orel letěl středem nebeské oblohy, protože tím má být naznačeno, že učedník pobýval v nebeském světě. Zjevením, které on napsal za svého pozemského života pozemskému lidstvu, posílá trojí bolestné zvolání kvůli strašlivému nebezpečí, ve kterém se nalézají jejich duše na konci času.
K účinku kosmické události na lidské duše odkazují tři další andělé jimi ohlášenými symbolickými událostmi.

Kapitola 9

A pátý anděl zatroubil na polnici. A viděl jsem, jak hvězdě, která spadla z nebe na zem, byl dán klíč od jícnu propasti.
A ona otevřela jícen propasti; a z jícnu stoupal kouř jako z velké pece a slunce a ovzduší se tím kouřem zatemnilo.

A z kouře jícnu se vyrojily na zemi kobylky a byla jim dána moc, jakou mají škorpioni země.
A bylo jim přikázano neškodit trávě na zemi, ani jakékoliv zeleni, ani stromům, nýbrž jenom lidem, kteří nejsou označeni Boží pečetí na čele.
A bylo jim přikázáno je neusmrtit, nýbrž je jen trápit pět měsíců; a aby jejich trápení bylo jako trápení od škorpiona, když bodne člověka.
V ty dny budou lidé hledat smrt, ale nenajdou ji; budou toužit zemřít, ale smrt před nimi prchne.
A ty kobylky byly podobné vyzbrojené jízdě, vybavené k boji a na jejich hlavách bylo něco jako zlaté koruny a obličeje měly jako lidé; a měly vlasy jako ženy a zuby měly jako lvi, měly něco jako kovové brnění a šumění jejich křídel bylo jako harašení vozu s mnoha koňmi, jedoucího do boje; a měly ocasy jako škorpioni a v nich žihadla.
A měli moc lidem škodit pět měsíců.
Měli nad sebou jako krále anděla podsvětí, jeho jméno je hebrejsky Abaddon, řecky Apollyon, což latinsky znamená ničitel.
První „běda vám“ je pryč a podívej, jsou tu dvě další.
A šestý anděl zatroubil na polnici. Tu jsem uslyšel hlas od čtyřrohového zlatého oltáře, který stál před Boží tváří; ten pravil šestému andělu, který držel polnici: Rozvaž ty čtyři anděly, svázané na velké řece Eufratu!
Tu byli čtyři andělé rozvázáni a připraveni na hodinu a den a měsíc a rok, pobít třetinu lidí.
A počet jezdeckého vojska byl dvacet tisíc krát deset tisíc. Slyšel jsem jejich počet.
A ve Zjevení jsem viděl koně, a ti, co na nich seděli, měli pancíře barvy ohně, žluté jako síra, hlavy koní byly jako hlavy lvů a z jejich tlam vycházel oheň, kouř a síra.
Touto třetí pohromou byla usmrcena třetina lidí - ohněm, kouřem a sírou, vycházejícími z jejích tlam.

Síla těch koní je v jejich tlamě a v žíních jejich ocasu; neboť jejich ocasy jsou jako hadi a mají hlavy a s nimi činí škodu.
A ostatní lidé, kteří tímto sužováním nebyli usmrceni, se neodvrátili od výtvorů svých rukou, nepřestali vzývat zlé duchy a modly ze zlata a stříbra, mědi, kamene a dřeva, které nevidí neslyší a nemohou se pohybovat; a nedělali žádné pokání za jejich vražedné činy, ani za jejich čarování, ani za jejich nečesti, ani za jejich zlodějny.

Výklad

„A pátý anděl zatroubil na polnici. A viděl jsem, jak hvězdě, která spadla z nebe na zem, byl dán klíč od jícnu propasti."
Tato hvězda je vzata jako symbol pro kdysi nejsvětlejšího anděla, který se z pýchy snažil postavit na roveň Bohu, pročež ho Bůh z nebe vyhostil a vyobcoval do podsvětí. Dříve mocný duch přísahal Bohu pomstu a jako svůdce odvracel lidské duše od Boha, aby Boží plány mařil, podle kterých by měly být spaseny. Jeho svůdná našeptávání, jemu podlehlým lidským duším je zatemní natolik, že jejich budoucně představené obrazné události lze na pozemském světě realizovat.

„A z kouře jícnu se vyrojily na zemi kobylky a byla jim dána moc, jakou mají škorpioni země."
Podobně jako lidé při masovém neštěstí se bezohledně vzájemně ničí, když doufají, že by tím mohli sami sebe zachránit, budou skutečně všichni na zemi potom žijící lidé neobyčejně bezohledně a rozhořčeně proti sobě bojovat.
Bůh chtěl dát nyní následujícími obrazy najevo, že neklidný, bezohledný, zdivočelý boj jeden proti druhému, jaký povedou před koncem, je znamením, že Bůh odtáhl svou ruku od lidských duší.
Až vyvolení opustí zemi, Bůh nechá ostatní lidi ještě zřetel-

něji necitlivě projevovat než dříve a propukne nejlítostnější, nejzhoubnější ďábelská válka všech válek.
Bůh nechá válečnou mašinérii ničivého násilí natolik zvýšit, že se lidské duše vzhledem k ničivé válečné mašinérii dostanou do hrozného zmatku.
Plni zděšení budou chtít lidé raději hned zemřít, než se ještě déle vydávat nelítostnému masovému zabíjení.
Bůh poté neudělí žádnou milost, protože když oni ještě žili zajištěni v klidu, nevolali Pána o milost.
Bůh slovy, která prorok zprostředkoval dokazuje, že dávič duší je uvolněn na konci času, proto Pán vyvolené, kteří mu mocně v jeho činnosti bránili, pozdvihne do nebeského světa.
Bůh přislíbil před dávnými časy, že vyvolené odtrhne k Bohu, až síly protihráče úplně ovládnou pozemský svět.
Vyvolány budou síly zla, které napadnou pozemšťany, kteří se nechtěli k Pánu přiznat a Bůh dovolí, aby se lidé vzájemně neobyčejně krutě, chytře a účinně ničili.
Vyvolány budou síly zla, aby lidské, od Pána odvrácené duše, zardousily.
Zbraně, které ukáží, že jejich síly jsou schopné v krátkém čase zničit velké lidové masy, jsou znamením, že započal konec času.
Zbraně, které se nechají vést vzduchem, podobné rojení kobylek, budou znamením, že započal konec času.
Zvukem polnice pátého anděla bylo ohlášeno, že lidé během konce času budou disponovat hroznými, podivnými, vzduchem vedenými, kobylkám podobnými válečnými stroji, které lze považovat za výplod ďábla.

„A bylo jim přikázano neškodit trávě na zemi, ani jakékoliv zeleni, ani stromům, nýbrž jenom lidem, kteří nejsou označeni Boží pečetí na čele.“
Ty kruté, vzduchem vedené válečné stroje, které se podobají rojícím kobylkám se ve velkém množství skutečně zaměřují

jen proti lidem a jejich dílům a nikoli proti ostatnímu přírodnímu Stvoření.
Bůh tady naznačil, že tyto kruté, vzduchem vedené válečné stroje, ničivě zasahují jen ty lidi, kteří nezažili Spasitelovu zachránu duše.
Bůh chtěl pokojně oznámit, že vyvolení v tom čase již budou tak blízko k Bohu připojeni, že nebudou trápením konce času podobně zasažení jako ostatní lidé.

„A ty kobylky byly podobné vyzbrojené jízdě, vybavené k boji a na jejich hlavách bylo něco jako zlaté koruny a obličeje měly jako lidé;“
Z líčení podobenství o těchto krutých válečných strojích je patrné, že jsou vzduchem vedeny lidmi, což odpovídá ve všem, dnešními lidmi používaným válečným letadlům.
Přeji si objasnit obrazné symboly jednotlivě.

„A ty kobylky byly podobné vyzbrojené jízdě, vybavené k boji.“
Tímto je udáno, že to jsou skutečně k válečnému účelu použité stroje.

„a na jejich hlavách bylo něco jako zlaté koruny“
Tímto způsobem měla být naznačena jejich velká moc.

„a obličeje měly jako lidé;“
Skutečně je zde zřetelně oznámeno, že tyto válečné stroje jsou řízené lidmi.

„a měly vlasy jako ženy“
Také tento symbol měl naznačit, že válečné stroje, působící jako nedůstojná zvířata, jsou přece vedeny lidmi.

„a zuby měly jako lvi“
Toto mělo naznačit, že jejich útočná síla je hrozně silná a kru-

tá.

„a měly něco jako kovové brnění“
To by mělo být chápáno tak, že jejich sebeobraná síla je velká.

„a šumění jejich křídel bylo jako harašení vozu s mnoha koňmi, jedoucího do boje;“
Tímto je udáno, že tyto válečné stroje způsobují silný rachot, když začne působit nosnost jejich křídel, když začnou stoupat do vzduchu.

„a měly ocasy jako škorpioni a v nich žihadla.“
Na symbolickém zobrazení mělo by být poznáno, že válečné stroje se také podobají škorpionu tím, že ze svého těla vrhají nebezpečné, smrtelné útočné látky, jak to činí škorpioni, když použijí k útoku jejich jedovatý osten.

„A měly moc lidem škodit pět měsíců.“
Čímž mělo být naznačeno, že trápení způsobené válečnými stroji bude velmi dlouho trvat.

„Měly nad sebou jako krále anděla podsvětí,“
Zřetelně je tím vyjádřeno, že válečné stroje jsou vynálezem satanských sil.
Bůh dohlíží na pozemské lidstvo a Bůh je ovlivňuje, aby jim usnadnil jejich úsilí o každodenní chléb tím, že je nechal objevovat vzrušující vynálezy.
Bůh dal lidem moc nad tajemnými přírodními silami, které jim předtím zůstávaly neznámé. A Bůh radil lidem, jak tyto objevy a vynálezy použít pro ulehčení jejich způsobu života a k ulehčení jejich práce pro každodenní chléb.
Bůh chtěl dát tímto lidem příležitost ušetřit čas, aby tento čas mohli použít na podporu jejich znalostí a k vzdělání jejich nesmrtelné duše.

Bůh pohleděl na lidi, jak oni tyto dobrotivě jim ponechané mocné síly použijí a Bůh viděl, že jen málo mu děkovalo za toto zázračné ulehčení jejich způsobu života.
Radostněji a povznešeně a skutečně také šťastně by měli lidé žít na zemi, kdyby dodržovali přikázání, která jim Bůh dal.
Bůh nevyzýval lidi k tomu, aby mu za tyto dary z milosti děkovali, neboť Bůh přenechává tvorům, chtějí-li ho následovat nebo ne.
Ale Bůh vidí, jak se lidé horlivě pustili do práce, aby tyto, z dobroty jim do ruky dané mocné přírodní síly používali k vzájemnému ničení.
Bůh ponechal lidem, tyto mocné přírodní síly použít tak, jak to oni považují za účelné a prospěšné.
Kruté, rozhořčené, opovrženíhodné vzájemné rozsápání a vraždění je způsob používání těch sil, jaký lidé shledali za správný.
Až Bůh vysvobodí vyvolené z pozemské těsnosti, tak Bůh přenechá lidem tyto do ruky dané síly tak zmateně a ničivě používat, jak si oni přejí a Bůh nezasáhne do jejich vzájemného rozhořčeného ničení.
Boží dobrotivé úmysly budou obráceny činností soupeře v pravý opak, když lidé Boží přikázání, která jim Bůh dal na jejich ochranu, pustí ze zřetele.

„A šestý anděl zatroubil na polnici.“
Také šestý anděl oznámil válčení lidí proti sobě.
Hlas ze čtyř rohů zlatého oltáře, stojícího před Boží tváří, je hlas Krista.
Čtyřmi rohy má být naznačeno, že oltář Boží není tak bezbranný, jak se jeví lidem na zemi.

„ten pravil šestému andělu, který držel polnici: Rozvaž ty čtyři anděly, svázané na velké řece Eufratu!
Tu byli čtyři andělé rozvázáni a připraveni na hodinu a

den a měsíc a rok, pobít třetinu lidí.“
Kdo toto podobenství čte bez hlubokého přemýšlení, neporozumí mu, neboť ono skrývá v sobě jedno Boží tajemství.
Všechny válečné události byly - jak bylo před zraky veřejnosti patrno - způsobeny a provedeny lidmi. Proto tito viditelní původci válek jsou lidmi nenáviděni a odsouzeni jako ti, kteří zničili blahobyt a štěstí národů tím, že jim zničili nahromaděné bohatství, jejich chráněné uzemí a často také jejich dosažené drahocenné vědění, získané namáhavou, zodpovědnou duševní prací.
Tady Bůh v uvedeném podobenství upozorňuje na fakt, že ti lidé, kteří jsou obviňováni jako původci válek, ve skutečnosti jednají jen jako nástroje v ruce Boží, zda to vědí, nebo ne a oni tyto války uvedou v činnost podle přesně stanoveného Božího plánu.
Bůh odhalil tímto podobenstvím, že Boží plán určil přesný rok, měsíc, den a hodinu předurčené války, proto lidé takové propuknutí války nemohou klást za vinu bližním, nebo okruhu lidí nebo dokonce celému národu.
Bůh vede lidstvo podle předurčeného plánu a války, které národy navzájem proti sobě vedly, byly skutečně prováděny podle Božích pokynů, ač to lidé nemohli poznat.
Bůh podřídil lidstvo tvrdému zákonu boje o přežití, protože jen na základě tohoto zákona, lze účinně vyškolit lidské tělesné a duchovní síly.
Všichni tvorové tohoto pozemského světa podléhají tomuto zákonu, kterým Stvořitel školí jejich tělesné a duchovní schopnosti.
To vše je lidem známo.
Ale většina lidí neuvážila přesto dost důkladně, že Bůh předurčil, podle tohoto zákona, také války národů proti sobě.
Lidé odedávna opovrhovali zřejmými původci vedení válek. Skutečně ale propuknou války jen tehdy, když je pro to Bohem předurčený čas, jak je v tomto podobenství uvedeno.

Lidé budoucnosti ale budou před Bohem na sebe brát pozemský osud, který jim pustošící války připravovaly, mnohem zodpovědněji a pokorněji. Jejich Bohem osvícené duše nebudou oplakávat pomíjivý majetek, který ztratily jako ztracené štěstí, protože pochopily úmysl Boží, který jim chce osvobození z pozemského ulehčit, aby získaly z Boží milosti neztratitelné bohatství.
Jen zbavením se pozemského dokáže lidský duch získat sílu, přiblížit se a zařadit do nebeského.
Ale Bůh v budoucnu neodmítne pozemské štěstí pracovitých národů, když se velká masa lidí tak Bohu přiblíží, že jim vybudované pozemské blaho nebude ochromovat výstup duše k Bohu.
Teprve pak se zrodí Bohem osvícené Nové lidstvo ze starého a poté teprve založí Bůh lidem mír na zemi a všechno válčení zmlkne.
Teprve pak se budou Bohem osvícení lidé bez starostí těšit z pozemského štěstí, které jim Bůh věnuje, neboť nikdo jim je nebude závidět a nikdo jim je nebude chtít zničit.
Přesně to je cíl, kam chce Bůh pozemšťany dovést, aby byl splněn velký smysl Stvoření.
Čtyři andělé mají naznačit roztroušenost jejich sil nad celou zemí.

„pobít třetinu lidí.“
znamená: válkami pobít nesmírné množství lidí.
Dále bylo proroku ukázáno, jak se čtyřmi anděly na konci času vyvolané válečné dění detailně odehrálo.
Obrazným dějem, jak byl prorokovou představou světa vyrozuměn, byl zobrazen pro něho nepochopitelný budoucí způsob vedení války, ale dnešní na konci času žijící člověk, může tuto obraznou řeč bez obtíží vidět a poznat jako prorockou.

„A počet jezdeckého vojska byl dvacet tisíc krát deset ti-

síc.“
Čímž měl být označen obrovský počet na zemi bojujících lidí. Skutečně zvláštním znakem válek konce času, je hrozné množství lidí bojujících proti sobě.

„A ve zjevení jsem viděl koně,“
Pod symbolem koní měly být označeny silné, vzrušující, na Zemi se dopředu pohybující válečné stroje.

„a ti co na nich seděli, měli pancíře barvy ohně, žluté jako síra, hlavy koní byly jako hlavy lvů a z jejich tlam vycházel oheň, kouř a síra.“
Bůh chtěl tím obrazně vyjádřit, že lidé konce času budou se svými strašlivými válečnými stroji jakoby srostlí.
V tomto symbolickém zobrazení byli lidé, obsluhující válečné stroje pomalováni stejnými barvami jako jejich stroje, protože lidi konce času se budou ukazovat neobyčejně bojovně a tvrdě, podivně odvráceni od skutečných vlastních laskavých, upřímných lidských pocitů.
Plně podřízeni příkazům jejich států, se promění bojující lidé konce času sami natolik, že se budou podobat jejich chladným, tvrdým, naprosto bezcitným válečným strojům.
Bůh si chtěl vychovat Boží tvory zázračného druhu pro člověku nepředstavitelné Boží plány a Bůh používal nesčetné lidi, které si vychovával jako ochotné nástroje, aby lidstvu tyto Boží záměry postavili před oči a Bůh používal nesčetné lidi, kteří Bohem daná přikázání nepřetržitě vysvětlovali a objasňoval, aby lidstvo nemuselo bloudit.
Bůh nepřetržitě lidstvo varoval, aby neustupovalo svému silnému sobectví a bezcitnosti a zraňující brutalitě, protože Bůh věděl, že předal lidem na konci času k použití hrozné síly, které oni měli používat k ulehčení jejich způsobu života.
Bůh chtěl dobrotivě lidem ulehčit jejich tvrdý osud na Zemi.
Bůh chtěl tvrdý boj o existenci pozvolna utvářet na pozem-

ském světě radostněji a výrazně hodnotněji a chtěl, aby lidé navzájem měřili jen ještě své duchovní síly.
Vzájemné zabíjení by měli lidé považovat za hodné opovržení, protože pro to potřebují používat jen ty hrozné stroje, které to dokážou vykonávat ještě mnohem příšerněji, než sami lidé.
S radostí by lidé měli měřit své duchovní schopnosti mezi sebou a s velkou radostí by měli měření sil provádět.
Jako důstojná Boží Stvoření by si měli lidé připomínat svého Stvořitele, který je z dobroty na tento pozemský svět přivedl, proto by měli zázračný tvar svého pozemského těla světit jako opravdový chrám Boží.
Lidé na zemi by se měli cítit jako radostné Bohem milované bytosti, chráněné před nemocemi a chráněné před vlivy počasí. Neobyčejně pohyblivé v prostoru a přenosu svého hlasu po celém světě a pod ochranou společenství bližních.
Proto jim Bůh předal tak mocné tajemné síly.
Ale neměly se tyto mocné tajemné síly zneužívat a vzájemně se ničit.
Úplně zmateni silami, které jim Bůh pokojně předal a plně vzrušeni mocným přírůstkem jejich moci, kterou věřili získat jejich vlastní vynalézavostí a jejich vlastní bystrostí a pracovní zručností, odhodili nesčetní lidé Boží přikázání jako pro ně bezvýznamné. Nesčetní lidé přestali Boha ctít a mnozí se postavili nad Boha a Jeho slova a nesčetní lidé zamítli uctivě pracovat na jejich vlastní nesmrtelné duši.
Hrozné, ponižující, zavrženíhodné ďábelské války, jakých ještě nikdy na zemi nebylo, jsou nutným výsledkem odklonu lidí od uctivých modlitebních metod, které Bůh lidem předepsal a od uctivé poslušnosti k Božím přikázáním.
Chladně, tvrdě, neobyčejně bezohledně a krutě, jako jejich podivná práceschopná, účinná válečná mašinérie, důkladně ničící lidská těla, budou lidé konce času proti sobě bojovat a jeden druhého se pokoušet zničit.
Veškerý jejich důvtip, všechnu jejich vynalézavost, všechnu

jejich trpělivost, všechnu píli jejich rukou, všechny oběti jejich slastného, požehnaného bývalého způsobu života, veškeré jejich jmění, všechny jejich naděje a přání, všechno jejich bohatství, všechnu bezpečnost budou lidé konce času obětovat, aby těla bližních co možná účinně vyhubili.
Bůh si přeje tímto, skoro před dvěma tisíciletími předaným Zjevením, zřetelně lidem ukázat, kam vede cesta, kterou tak neobyčejně zaslepeně a netečně a k Bohu nezodpovědně nastoupili.
Bůh si přeje lidstvo tímto objasněním varovat, aby tyto, pro konec času dopředu oznámené boje, v celé jejich hrůze nenechali uskutečnit.
Jen modlitba národů k Božímu trůnu vede k zabránění válečným událostem.
Jen modlitba národů k Božímu trůnu dokáže předurčený konečný osud ve svém nedůstojném, zavrženíhodném důsledku změnit.
Jen modlitba národů k Božímu trůnu dokáže Boží hněv odvrátit.
Přeji si ukázat na dalších obrazech, jak lidé konce času budou hynout, když se nebudou před blížící se záhubou snažit zachránit tím, že včas Bohu tohoto pozemského světa vzdají čest a s dojetím a pokorou se mu podrobí.
Zkaženi na těle i duší budou lidé, když zanedbají tuto poslední příležitost k pokornému návratu k Bohu.

„Touto třetí pohromou byla usmrcena třetina lidí - ohněm, kouřem a sírou, vycházejícími z jejích tlam."
Tím je znovu varovně poukázáno na to, že skutečně velký počet lidí v konečném boji zahyne.
Přeji si objasnit, co symboly: Oheň, kouř a síra mají znamenat.
Bůh tímto poukazuje na strašlivé ničící střely válečných strojů.

Oheň je symbol pro silné, ničivé vše rozbíjející střely, které celá města tak dovedou zničit, jako to dokáže oheň.
Kouř je symbol pro střely naplněné plynem, aby otrávily lidi.
Síra je symbol pro střely neobyčejně ďábelské povahy, jejichž ničivým působením se lidská kůže pokryje vředy a její sžíravý jed zničí tělo.
Bůh již před tisíciletími tímto zřetelným způsobem varovně oznámil lidem, jakým strašným způsobem by mohli zahynout, když se úplně Bohu nepodrobí.

„Síla těch koní je v jejich tlamě a v žíních jejich ocasu; neboť jejich ocasy jsou jako hadi a mají hlavy a s nimi činí škodu."
Síla těch koní je v jejich tlamě, protože skutečně ničivé střely vyplivují z jícnů těch válečných strojů, jako z tlam.
Ocasy měly být naznačeny pěchotou vytvořené bojové linie, které stojí společně s válečnými stroji, tak jako ocasy koní souvisejí s tlamami.
Ocasy se podobají hadům, protože tím mělo být vyjádřeno, že pěchotou vytvořené bojové linie se vinou jako linie terénem.
Protože boj v hadovitých bojových liniich závisí na výkonnosti, bystrosti, zručnosti a odvaze jednotlivých bojovníků, říká podobenství, že ocasy mají hlavy, s kterými ony způsobují škodu.
Bůh chtěl dnešním lidem naznačit těmito zvláštními symbolickými obrazy zhoubné zvyklosti války, které přijdou Božím soudem na lidstvo odpadlé od Božích přikázání.
Kruté vzájemné pobíjení národů zbraněmi, jakoby vytrysklo z hrdla pekla, bylo Bohem tímto Zjevením předem varovně oznámeno.
Bůh dal zřetelně na vědomí, že zbloudění lidského pokolení je následkem velkého odklonu od Božích přikázání.
Bůh dal lidem přikázání, bližního ochraňovat a milovat a nikoli bažit po jeho majetku, protože Bůh věděl, že neosvícená

žádostivost dostává lidi do nebezpečného a strašlivého nebezpečí, když tato přikázání nesprávně plní.
Lidé opravdu nesplnili tato přikázání a smrtelné jsou následky, které jim jejich neposlušnost vůči Božímu vedení přinesla.
Aby svůj život a svůj majetek chránili před útočením bližních, jednali popletení, od Boha odpadlí lidé, hrozně a opovrženíhodně.
Houževnatě se bránily všechny národy proti svým útočníkům, ale žádný národ se skutečně nechtěl přiznat, že je útočníkem.
Dnešní lidé si přejí pokojně a nerušeně žít, jelikož jim Bůh dobrotivě přenechal mocné síly, které jejich způsob života neobyčejně usnadňují a radostně utvářejí.
Čistě a radostně by chtěli lidé žít na zemi, protože jim byl pozemský způsob života mnohem potěšitelněji utvářen, než tomu bylo v dřívějších dobách.
Ale tím, že jejich duše odpadly od Božího vedení, nechává je Bůh nést děsivé následky.
Mocně a sebevědomě stojí nynější despota proti Bohu jako rovnocenná moc, které se bližní podobně uklánějí, jako se dříve ukláněli Bohu.
Mocně a sebevědomě vychovává nynější despota bližní, aby se oni podobně mocně a sebevědomě naučili pozemský život zvládnout, aniž by se vázali na Boží vedení.
Tito lidé odmítají zázračnou, uctivou, láskyplnou rozmluvu s Bohem jako pošetilý vynález churavějících, popletených a práceneschopných lidí, kteří stojí za opovržení.
Bůh ale nepřipustí, aby se jeho vyvoleným vysmívalo.
Bůh přenechá osudu, který si sami sobě připravili všichni, kteří opovrhují Jeho láskyplně sloužícími pomocníky.
Zhoubné, děsivé, kruté válčení národů jeden proti druhému je Boží soud nad dušemi, který Bůh v tomto Zjevení ohlásil.
Protože odpadlí lidé vidí svou důstojnost v bezohledném ničení života a majetku bližních, je patrné, že jsou jejich duše naprosto zmatené a zchátralé, že se jim jeví plnění Božích

přikázání zcela slabomyslné a nedůstojné.
Bůh chtěl toto skrytě předané Zjevení ukázat v této době úplného odvrácení národů od Božích přikázání, aby národům ukázal, že soud nad nimi přineslo jejich zbloudění od Božích přikázání.
Bůh si přeje položit osud národů do jejich vlastních rukou, aby ukázali, zda na zhoubné cestě, na kterou nastoupili chtějí setrvat, nebo zda chtějí Boha s úctou a vroucností zavolat, aby jim tento zhoubný, jim jako trest za jejich odpadlictví od Boha uložený, Bohu vzdálený stav, zase odebral.
Bůh si přeje posilovat a chránit národy, které plné vroucnosti Boha snažně prosí, aby jim neplnění Božích přikázání odpustil a které Bohu slíbují život a majetek jiných národů před Bohem zodpovědně chránit.
Ale národy se dnes nebudou ještě důstojně a před Bohem zodpovědně chtít dohodnout, že mají jiným národům od Boha danou vlastní zemi ponechat, když je to Bohem požadované.
Národy se nebudou chtít dnes ještě Božím přikázáním podřídit, proto zhynou na následky překročení Božích přikázání.
Kruté, ponižující vzájemné ničení, naprosto odporující důstojnosti člověka, je následkem vzpoury lidí proti Božím přikázáním.
Války budou ničit národy tak dlouho, dokud tyto národy neupustí od jejich silného sobectví, kterým chtějí bezohledně kazit jiným národům Bohem poskytovaný mírový, zákonitý život a práci, aby tím tak mocněji posilnili a zajistili jejich vlastní způsob života.
Všechna pyšná sobeckost v životě národů je Bohem trestaná tak, jako ji Bůh trestá na jednotlivých lidech.
Národy se děsivě zničí pro jejich vlastní urážlivou aroganci a sobectví.
Bůh zmate vůdce takových národů, které pyšně a vzpínajíce se proti Božím přikázáním nechtějí dovolit, aby jiné silné národy, plné života, mohly vést hodnotný, tvůrčí, důstojný a

práceschopný vlastní život.
Bůh zmate vůdce takových národů, které pracují odpadlí od Božích přikázání a nechtějí přiznat jiným národům právo dané jim od Boha, které sami pro sebe považují jako zákonně jim náležející.
Bůh vidí úpadek dnešních národů od Božích přikázání, proto Bůh dal tomuto proroku tyto překvapující vidiny, kterými dnešním lidem před zraky ukazuje, že skutečně od Boha odpadli.
Skutečně je největší část dnes žijících lidé odpadlá od Boha, protože dává přednost službě hmotě na místo službě Bohu.
Všechny objevy a vynálezy, které dnes lidem ulehčují a utvářejí radostný život, jim Bůh s velkou dobrotou poskytl tím, že pro to osvítil vynálezce a objevitele.
Bůh předal dnešním lidem těmito z dobroty poskytnutými vzrušujícími objevy a vynálezy ohromnou moc, které měli použít k ulehčení jejich práce, aby získali čas pro vzdělání své nesmrtelné duše.
Bůh sleduje lidi, zda jemu za jeho dobrotu děkují a rovněž, jak chtějí, plní dobroty tuto do jejich rukou vloženou moc použít k tomu, aby utvářeli život bližních a svou práci bohulibě a radostně, nebo zda chtějí tuto do jejich rukou vloženou moc použít ke zlu.
Dnešní lidstvo výrazně ukázalo svým mohutným zbrojním vybavením, že používá této Bohem do ruky vložené moci naprosto zhoubně a Pán ukazuje dnešnímu lidstvu jejich soudní situaci, kterou jim ohlásil v tomto Zjevení učedníka Ježíše.
Pán by chtěl vyzvat tímto Zjevením opravdové přívržence Krista, aby udrželi duši čistou před účastí na velkém odpadlictví od Božích přikázání, které se v rámci sedmého období neobyčejně jasně projeví.
Jako služba zlým duchům a jako modlářství k materii, které se člověku jeví prospěšnější než bohoslužba, která lidské duše připojuje k Bohu, bylo v těchto odstavcích dnešním lidem

přesvědčivě znázorněno sebevědomé odevzdání se materiálnímu způsobu života.
Největší část dnes žijících lidí vidí skutečně materiální cíle jako svou životní náplň a jako modlu zbožňují výsledky, které vydobyli během jejich účelně stráveného pozemského času.
Bez obav se oddávají národy démonu peněz a klidně mu obětují svůj majetek a svou krev.
Vladaři, kteří se sklánějí před mocí peněz, obětují pokojný, Bohem požehnaný způsob života svých národů, protože jejich duše se odvrátila od Božích přikázání, která jim nařizovala ochranu majetku a krve podřízených bližních.
Pán mocně soudí duše po dobu trvání sedmého společenství, jak to Pán ve Zjevení ohlašoval.

Kapitola 10

Tu jsem viděl jiného mocného anděla sestupovat z nebe, zahalen byl v oblak s duhou nad hlavou, jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy; a ve své ruce měl otevřenou knížečku.
A postavil se svou pravou nohou na moře, svou levou ale na pevninu a zvolal mocným hlasem, jako když zařve lev.
A když on zvolal, odpovědělo mu sedm zahřmění.
A po sedmi zahřmění, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe jak mi říká: Zapečeť, co sedm hromů hovořilo a nic nepiš!
A ten anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, pozdvihl svůj hlas k nebi a přísahal u toho co žije navěky věků, který stvořil nebe a vše co v něm je a Zemi a vše co na ní je a moře a vše co v něm je, že již nadále žádná lhůta nemá být; ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když zazní jeho polnice, bude dovršeno Boží tajemství, které bylo oznamováno radostným poselstvím Jeho sluhy a proroky.
A já uslyšel hlas z nebe znovu ke mně hovořit: Jdi a vezmi

otevřenou knihu z rukou anděla, který stojí na moři a na pevnině!
A šel jsem k andělu a řekl mu, ať mi knížečku dá.
On pravil ke mně: vezmi knížečku a sněz ji; v tvém těle bude trpká, ale v tvých ústech sladká jako med.
A já jsem vzal knížečku z rukou anděla a snědl ji a v mých ústech byla sladká jako med; když jsem ji ale snědl, zhořkla mi v těle.
A on pravil ke mně: musíš ještě jednou prorokovat mnohým kmenům, národům, jazykům a králům.

Výklad

„Tu jsem viděl jiného mocného anděla sestupovat z nebe, zahalen byl v oblak s duhou nad hlavou, jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy;“
Těmito slovy bylo oznámeno, že se mocný anděl ohlásí mezi lidmi.
Anděl je zobrazen jako když sestupuje z nebe, protože svůj úkol musí splnit mezi lidmi.
Boží anděl nemůže sám splnit úkol mezi lidmi. Potřebuje pro to spoluúčast člověka, kterého může použít jako svůj nástroj.
V této části selhali všichni dosavadní vykladači tohoto Zjevení, neboť jejich rozum nedokázal rozpoznat, co tento symbol má znamenat.
Bůh to nevysvětlil dříve, než se splnilo, co tato část naznačovala.
Podobně jako vše v tomto Zjevení jsou symboly a podobenství, byl tady také sám prorok symbolicky použit jako nástroj, který si tento anděl na konci času zvolí.
Mocně se tento anděl projevuje právě tímto nástrojem, čímž lze poznat, že disponuje mocnými silami, které obdržel přenesené od Pána.
Tento anděl působí z vůle Krista, proto zde byl představen

podobným symbolem, jako sám Pán.
Jako zahalen oblakem je ten anděl označen, protože tím mělo být rozpoznáno, že ten anděl zůstává skryt před očima nepovolaných.
Ve skutečnosti zůstala činnost tohoto mocného anděla před očima lidí úplně skrytá, protože Bůh si to tak přál.
Tento anděl se odhalí zřetelněji, až jeho úkol mezi lidmi bude před jeho závěrem.
Tento anděl hovoří a jedná jménem Krista, proto on pro sebe použil podobný symbol, který mu propůjčil Pán.
Mocně předal tento anděl učedníku Krista toto Zjevení a mocně působí tento anděl dnes jiným lidským nástrojem tím, že toto skrytě předané Zjevení vysvětluje.
Vysvětleno bylo toto Zjevení již průběhem světového dění během uplynulých sedmi časových období.
Mnoho lidí už pozorně poslouchalo slova tohoto Zjevení, protože průběhem světového dění jim bylo patrné, že toto Zjevení skutečně byl dáno Bohem, protože v něm obsažená proroctví se splňují.
Poznáním plnění těchto proroctví průběhem světového dění je proveden výklad této knihy.
Bůh ale vytvořil knihu tak tajemně, že lidé ji i přes výklad nemohli ještě úplně rozumět.
Potřebovalo to skutečně nový úkol anděla, který toto Zjevení vnukl a potřebovalo to jeho nový zákrok do světa lidí.
Teprve dnes přišel čas, kdy světové události dospěly tak daleko, že by vysvětlením obsažených tajemství mohlo být porozuměno.
Bůh dal tomuto andělu příkaz, toto Zjevení znovu předat, aby mu mohlo být úplně porozuměno.
Anděl skutečně vyhlásil ve Zjevení, že má být již otevřená kniha ještě jednou přijata člověkem.

„a ve své ruce měl otevřenou knížečku.“

Těmito slovy je naprosto jasně řečeno, že anděl má knihu předat jednomu člověku.

„A postavil se svou pravou nohou na moře, svou levou ale na pevninu.“
Tím mělo být vyjádřeno, že poselství anděla je určeno pro všechny lidi: jak pro křesťany, tak nekřesťany a bezvěrce.
Voda má znamenat Slovo Boží, která se také označuje jako voda života.
K tomu v protikladu pevnina znamená oblast Božího protivníka.
Vzpínající se bezbožníci se budou dívat na Boží poselství této knihy právě tak, jako Boží přívrženci.
Proto postavil anděl v podobenství pravou nohu na moře a levou nohu na pevninu.

„a zvolal mocným hlasem, jako když zařve lev.“
Tím bylo dáno na srozuměnou, že anděl přináší mocné poselství, a že působí jménem Krista.
Lev je symbol pro Krista, proto anděl mluví jménem Krista, které bylo zpodobněno jako řev lva.

„A když on zvolal, odpovědělo mu sedm zahřmění.“
Přeji si objasnit toto tajemství.
Hrom je v obrazné řeči nebeského světa symbolem pro hlas Boží.
Na tomto místě je míněno sedm zahřmění jako sedm Božích proslovů k sedmi obcím.
Obsah proslovů byl dán opatrně zahaleným způsobem, ale prorok obsah pochopil, proto to chtěl zapsat.
Prorok v duchu skutečně viděl dnešní výklad Zjevení, proto poznal důležitost zvěstování.

„ale uslyšel jsem hlas z nebe jak mi říká: Zapečeť, co sedm

hromů hovořilo a nic nepiš!“
Bůh skryl ještě pravý obsah proslovů Pána sedmi obcím, protože církev měla jít svou cestou tisíciletími neovlivněna předpověďmi.
Sedm proslovů bylo zapečetěno, protože Zjevení mělo být správně vysvětleno teprve na konci sedmého období, pro které je Bůh dal.

„A ten anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi pozdvihl svůj hlas k nebi a přísahal u toho, co žije navěky věků, který stvořil nebe a vše, co v něm je a Zemi a vše, co na ní je a moře a vše, co v něm je, že již nadále žádná lhůta nemá být;“
V tomto průběhu bylo oznámeno, že dnes jednající anděl skutečně jedná zmocněním od Boha. Dosvědčuje se jako anděl, který předpovídá sedmému neboli poslednímu společenství, že už žádný další časový interval nebude následovat, až do návratu Pána.
Právě tak, jak to Pán sedmému společenství ohlašoval, že stojí přede dveřmi a klepe, je zde oznámeno, že lhůta pro návrat Pána je splněna skončením sedmého časového intervalu.

„ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když zazní jeho polnice, bude dovršeno Boží tajemství, které bylo oznamováno radostným poselstvím Jeho sluhy a proroky.“
Tady Bůh ohlásil úkol anděla, který dnes použitým nástrojem, klidně a jistě tímto nástrojem pracujíc, zprostředkoval vzrušující Zjevení, kterým lidem přinesl šťastné poselství.
Vysvobozujíce lidi z těsné pozemské klatby, zprostředkovává toto andělovo poselství sedmé polnice jistotu o tajemné Boží sounáležitosti lidské duše.
Toto vyhlašovali všichni proroci, ale skutečně tomu rozumělo dosud jen málo vyvolených lidí. Bůh naprosto zřetelně lidskou duši osloví, když pro to člověk vytvořil nutné předpo-

klady.
Úcta, klid a poslušnost jsou pro to nezbytné předpoklady, proto Bůh podřídil výchovu lidí církvi, aby jejím způsobem činnosti církev vyškolila úctu, klid, poslušnost a zbožnost k Bohu.
Pán chtěl radostné poselství o Božím nepřetržitém osvícení, jak je měl anděl na příkaz Pána přinést, teprve pak nechat lidem dosáhnout, když se oni již plnou silou postaví pro nebo proti církvi Krista.
Spisy, které anděl svému nástroji zprostředkoval, byly označovány jako radostné poselství, protože jimi byla ukázána cesta, jak Boha uctívající člověk skrze úctu, klid a poslušnost může dosáhnout nepřetržitého Božího osvícení.
Toto je objasnění tajuplné promluvy Pána pro sedmé společenství.
Podobně jako Pán za svého pozemského života slyšel nepřetržitě hlas Nebeského Otce, přeje si Pán umožnit lidem tímto radostným poselstvím, aby mohli skutečně nepřetržitě hlas Boží v sobě slyšet.
Nejprve je nezbytné důsledné vzdělání duše, než člověk může dosáhnout schopnosti, jako svatyně svatého ducha komunikovat s Bohem.
Také lze klidně rozpoznat, jak Pán hlas Nebeského Otce poslouchal a Pán si přeje odkrýt tajemství jako radostné poselství těm lidem, kteří ho v úctě a poslušnosti následují.

„A já uslyšel hlas z nebe znovu ke mně hovořit: Jdi a vezmi otevřenou knihu z rukou anděla, který stojí na moři a na pevnině!“
Jasným způsobem je zde řečeno, že učedník to obnovené poselství má přijmout z rukou anděla.
Ale není to učedníkova stejná pozemská osobnost, která tento úkon má uskutečnit, nýbrž je to nový pozemský nástroj, který si tentýž anděl vyškolil.

Ve své podívané viděl učedník Krista uložené jednání jiného nástroje, ale vnímal to jakoby jednající byl on sám.
Učedník Krista byl vyzván, aby vzal otevřenou knihu z rukou anděla, čímž mělo být naznačeno, že ten anděl v době sedmého společenství vyzve člověka, aby převzal vysvětlení tohoto Zjevení Kristova učedníka.
Skutečně to bylo Bohem uloženo převzít andělem nabízenou knihu, protože Pán k tomu výslovně vyzval, nechat lidem objasnit význam ještě ne úplně pochopeného Zjevení na anděla směrovanými otázkami.

„A šel jsem k andělu a řekl mu, ať mi knížečku dá.“
Bůh by chtěl tím jasně dosvědčit, že lidský nástroj, který se dnes dotazuje anděla na objasnění tohoto zjevení, činí to jen na výslovnou výzvu anděla.

„On pravil ke mně: vezmi knížečku a sněz ji; v tvém těle bude trpká, ale v tvých ústech sladká jako med.“
V podobenství tady bylo vyjádřeno, že objasňování tajemství tohoto Zjevení tento lidský nástroj nejdříve těšilo, protože si přál Bohu svou trpělivou písemnou prací sloužit, ale důkladné selhání své síly pocítil, když mělo dojít k tomu, aby to, co od Boha obdržel, předal svým bližním.
Jasně bylo tomuto nástroji dáno na srozuměnou, že bude trpět kvůli objasnění tohoto Zjevení, které dostal od anděla.
Nástroj skutečně zažil, že nedokázal vydat, co mu Bůh uložil, protože se cítil práceneschopný kvůli útočným, urážejícím, pronásledujícím bližním.

„já jsem vzal knížečku z rukou anděla a snědl ji a v mých ústech byla sladká jako med; když jsem ji ale snědl, zhořkla mi v těle.“
Tím je ukázáno, že nástroj uložený úkol skutečně provedl, a jak se nad Božími vysvětlujícími proslovy divil a těšil, ale

jaké trápení pocítil, když nastal čas, aby vydal, co obdržel.

„A on pravil ke mně: musíš ještě jednou prorokovat mnohým kmenům, národům, jazykům a králům.“
Jan měl podle těchto slov znovu prorokovat. Ale Jan zemřel pozemskou smrtí tak, jako všichni lidé musí zemřít. Přesto měl prorokovat ještě jednou.
Přeji si to objasnit podle příkazu Pána.
Když bylo učedníku Zjevení zprostředkováno, zahalil Pán mnohá proroctví, protože jim lze porozumět teprve v posledním ze sedmi předpovídaných časových intervalů.
V dnešním posledním období by měla církev, když se dostává do těžkostí objasněním zkrytých míst, obdržet posilu.
Bůh chtěl v této době konce tajemství odhalit, jak to vždy proroky naznačoval.
Tajemným způsobem Bůh upozornil na budoucí vývoj lidstva, pro který Bůh lidské duše chtěl vzdělat. Ale Bůh použil opatrně obraznou řeč nebeského světa, proto přesný smysl tajemného proroctví zůstal ještě nepřístupný.
Teprve v dnešním čase Bůh proroctví vysvětluje, čímž Pán lidem předává svědectví, které dříve oznámil.
Bůh předal různými lidskými nástroji proklamace o plánu, podle kterého by se mělo uskutečnit vysvobození vyvolených.
Již před založením církve Krista byl tento Boží plán vyhlášen, jako také byl Bohem oznámen ve Zjevení zprostředkovaném učedníkem Ježíše. Po třetí byl Boží plán v dnešním čase odhalen prostřednictvím nástroje, kterého Bůh oslovuje.
Trojím způsobem bylo v období dvou a půl tisíciletí odhaleno, pro jaký vysoký cíl bylo pozemské lidstvo Bohem předurčeno.
Toto třetí zjevení ukazuje již jasněji, co obě předešlá Zjevení v obrazné řeči nebeského světa jen naznačovala.
Pod symbolem „Nového Jeruzaléma“, „Božího města“, nebyli lidé schopní dosud jasně rozpoznat, jaký mají skutečný vý-

znam opatrná Boží upozornění. Skryté podrží Bůh to tajemství ještě tak dlouho, dokud ještě nebude lidské společnosti skutečně srozumitelné, co skryté Zjevení naznačuje.
Teprve dnes je lidská společnost tak daleko Bohem připravená, že je schopna pochopit srozumitelnější Zjevení o vysokém cíli lidstva.
Před mnoha lety se chopil Bůh jednoho lidského nástroje, jehož pokornou pracovní silou Bůh vytvářel písemnost, ve které „Nové lidstvo“, které si Bůh přeje, aby vyšlo jako nové Stvoření z dnešního starého lidstva, zobrazovalo před Bohem čistý život a práci.
Ač také zas jen náznakem, je v tomto třetím Zjevení zobrazován „Nový Jeruzalém“ a lze jasně rozpoznat, jakým způsobem musí dnešní lidé jejich duševní sílu vzdělat, kdyby už brzy, pod Božím vedením, chtěli být vedeni vzhůru, aby se zařadili pod vyšší zákonnost „Nového Jeruzaléma“. Odhalen je Boží plán, podle kterého bude lidstvo vedeno tím, že se Pán představuje jako „věrný svědek“, jak to Pán slíbil v zprostředkovaném Zjevení učedníka Jana jako událost, která bude probíhat za časového intervalu sedmého společenství.
Bůh drží svoje slovo, které dal lidem.

„A on pravil ke mně: musíš ještě jednou prorokovat mnohým kmenům, národům, jazykům a králům.“
Přeji si záhadu těchto slov podle Pánova příkazu ještě jasněji objasnit:
Lidský vlastní výklad těchto slov byl dosud bez síly, protože Bůh toto tajemství návratu člověka ještě držel v tajnosti, proto také církev návrat člověka v těle odmítá.
Bůh ovlivňoval církev, aby lidskou víru ve sled několika pozemských životů téhož člověka zavrhla jako mylnou, neboť Bůh chtěl lidi především ještě skrze církev podle Pánem určeného způsobu práce tak důkladně vychovávat a připravit, aniž by se zmátli, aby tajemství návratu pochopili a využili pro

uspořádáné vzdělávání jejich nesmrtelné duše.
Kdyby Bůh lidstvu bez přípravy jeho nevzdělaných duševních sil objasnil toto tajemství Stvoření, tak by vzhledem k neuvěřitelnému a hrůznému výhledu na pro ně nepochopitelnou minulost a pro ně právě tak nepochopitelnou budoucnost ztratili sílu, aby se účinně a moudře přizpůsobili na životní podmínky a úlohy jejich dnešního pozemského života.
Z tohoto důvodu bylo těch několik lidí, kteří byli Bohem o této Boží zákonnosti, pod kterou lidská nesmrtelná duše stojí, osvíceno, své skryté vědomosti před ostatními lidmi zatajit.
Ale přece by chtěl Bůh lidské duše vidět vyškolené pro jiný způsob bytí, ve kterém budou po smrti pozemského těla žíti dále.
Teprve dnes přišel čas, kdy Pán to tajemství návratu odhalí, objasněním před dávnými časy zprostředkovaného Zjevení.
Ve skutečnosti se učedník Jan dnes nevrátil na pozemský svět.
Zesnulí lidé nebudou v jejich pozemském těle podruhé znovuzrození na pozemský svět jako stejní pozemští lidé, neboť pozemský život člověka je jednorázový, jak to víra učí.
Ale lidská nesmrtelná duše má o mnoho mocnější charakter, než si většina dnes žijících lidí myslí.
Oddělena od svého pozemského těla, přenechává ho rozkladu, který způsobí jeho likvidaci.
Osvobozena od pozemské zákonnosti, používá vyzrálá nesmrtelná duše zkušenosti, získané ze svého dočasného spojení s pozemským tělem, aby pracovala pro svůj další vývoj.
Odloučena od pozemského těla dokáže pokročilá, Bohu blízká duše přehlédnout svá dřívější vtělení, čím je možné, že dostane od Boha uloženo pokračování v nedokončeném pozemském úkole.
Bohem poskytnuté pozemské tělo, které nesmrtelná duše k dalšímu pokračování jejího nedokončeného pozemského úkolu potřebuje, je potom ale jiné.
Změněny jsou také všechny vnější životní podmínky, proto

návrat člověka zůstává nepoznán.
Naprosto ponořena do světa pozemské materie, ztratí tělu vložená část duše, pozemskou zákonností, vzpomínku na vlastní nesmrtelnou existenci.
Vše, co duše hodnotným poučováním o své situaci před Bohem na tomto světě v sobě zpracovala, bude jí připočteno k uspořádané cestě vzhůru k Bohu, jak to víra učí.
Dobrotivě vysvobodí Pán poté tyto duše, protože ony na zemi už toužily po spasení tím, že uctivě dodržovaly Pánovo slovo a přikázání.

Kapitola 11

A byla mi dána bambusová roura, podobná měřidlu a bylo mi řečeno: Na, změř Boží chrám a oltář a spočítej ty, kteří se v něm modlí; nádvoří ale, které je vně chrámu vynech a neměř ho; neboť bylo vydáno pohanům a ti budou pustošit svaté město dlouhých dvaačtyřicet měsíců.
A zapůjčím mé dva svědky, aby předpovídali tisíc dvě stě šedesát dlouhých dnů, oděni do oděvu kajícníků.
To jsou dva olivové stromy a dva svícny, stojící před Pánem země.
A kdyby jim chtěl někdo ublížit, tak vyšlehne oheň z jejich úst a sežehne jejich nepřátele; a kdyby je chtěl někdo zranit, tak má být zabit.
Oni mají moc uzavřít oblohu, aby nepadnul žádný déšť ve dnech jejich věštění a mají moc proměnit vodu v krev a sužovat zemi všemožným trápením, tak často jak budou chtít.
A když oni dokončí své svědectví, vystoupí z propasti nahoru zvíře, svede s nimi bitvu, přemůže je a usmrtí.
A jejich těla zůstanou ležet na ulici velkého města, kterému se duchovní řečí obrazně říká Sodoma a Egypt, kde byl také jejich Pán ukřižován.
A lidé mnoha kmenů, jazyků a národů budou hledět tři a půl

dne na jejich mrtvá těla a nepoloží je do hrobu.
A obyvatelé země budou jásat těšit se z toho a posílat jeden druhému dary, protože ti dva proroci obyvatelům země připravovali útrapy.
Ale po třech a půl dnech vdechl jim Bůh život a oni se postavili na nohy a velký strach zachvátil ty, kteří to viděli.
A tu uslyšeli mocný hlas z nebe, která jim řekl: „Vystupte sem.“ Tu oni stoupali v oblaku do nebe a jejich nepřátelé na to hleděli.
V tu hodinu došlo k velkému zemětřesení a desetina města se zřítila a v zemětřesení zahynulo sedm tisíc lidí, ostatních se ale zmocnil strach a vzdávali čest Bohu na nebesích.
Druhé neštěstí přešlo a hle, třetí neštěstí přichází.
A zatroubil sedmý anděl. Tu se ozvaly mocné hlasy v nebi: Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho vyvolený a bude kralovat na věky věků. Amen.
A těch čtyřiadvacet nejstarších, kteří před Tváří Boží seděli na svých trůnech, padli na tvář, vzývali Boha a volali:
Děkujeme Tobě, Pane, všemohoucí Bože, který jsi a který jsi byl a který přijde, abyses chopil své velké moci a ujal se vlády, která ti náleží.
Národy se rozezlily, ale přišel tvůj hněv a čas soudit mrtvé a odměnit tvé služebníky, proroky a Svaté a malé i velké, kteří si vážili Tvého Jména a ty zahubit, kteří ničili zemi.
Tu se otevřel chrám Boží v nebi a v chrámu bylo vidět schránku jeho smlouvy. A rozpoutaly se blesky, rachot hromu, zemětřesení a velké krupobití.

Výklad

V této části bude popisován úkol, který církev od Pána obdržela a jakou moc Pán své církvi propůjčil.
Také bude naznačen osud církve na konci času, jakož i její záchrana Božím zásahem.

Ale církev nekladla dostatečný důraz na živé Slovo Boží, kterým Bůh lidem do jejich duší promlouval.
Církev energicky vykonávala její předepsaný způsob práce a skutečně touto pracovní metodou vychovala velký počet Svatých.
Ale církev se nechala uspokojit narůstáním moci na pozemském světě a na vnější viditelné činnosti a zmeškává klidně a důvěřivě a trpělivě pomáhat věřícím, přijímat hlas Krista v jejich duši.
Pán vyškolil své Svaté sám způsobem činnosti církve, ale církev mu ve skutečnosti nepomohla při této činnosti, protože církev brala zřetel jen na to, aby prováděla jen předepsaný způsob činnosti.
Církev často napadala lidi, které Pán sám sobě vyškolil, aby vnímali jeho živé slovo v jejich duši.
Církev napadala mnohé Svaté, protože se jí Pánem předepsaný způsob práce jevil důležitější, než živé působení Pána v duši jeho vyvolených.
Ač to Pán v tomto Zjevení jasně řekl, že lidé by měli otevřít dveře jejich duše, aby hlas Krista k nim mohl promluvit, odmítla církev mnohonásobně takové dosažené rozmlouvání s hlasem Krista jako nežádoucí a jako svádivé a nesprávné.
Pán si vyškolil také dnes jeden nástroj, který Pán nepřipojil k církvi, tím by mělo být patrné, že Pán jeho Živé slovo, Vodu života, které osvobozují a vyprošťují z pozemského vázání, také bez pomoci církve může duši zprostředkovat.
V síle, kterou Pán tomuto nástroji propůjčil, má církev obdržet důkaz, že jí uložený způsob práce nemá být pokládán za samoúčelný, nýbrž že jí uložený způsob práce byl stanoven proto, aby duše připravil pro přijetí živého Slova Božího.
Pán by chtěl duším, které se k němu hlásí, mocně darovat Vodu života, aby tyto duše žily zcela spojeny s Bohem, jako žil Pán spojen s hlasem svého Nebeského Otce.
Příliš ponořená do svého vlastního způsobu práce, kladla cír-

kev příliš málo důraz na opravdový cíl, pro který ji Pán založil.
Svaté v obrovském množství si přeje Pán vidět od nynějška vyškolené, díky změněnému postoji církve k laskavému živému Božímu Slovu.
Svaté v obrovském množství si přeje Pán vidět od nynějška vyškolené, aby síla antikrista v duších byla zlomena silou živého Božího Slova.
Církví důstojně vychovaní lidé budou umět rychle a lehce otevřít dveře své duše, aby dali vstup hlasu Krista, neboť tyto duše vytvořily v sobě tři základní podmínky, bez kterých Pán duše neosloví.
Úctu, klid a poslušnost vychovává církev u jejích oddaných příznivců, proto oni mohou lehce dosáhnout toho neobyčejného spojení s hlasem Božím, jak to Pán tímto nástrojem a jeho zprostředkovanými spisy ukazuje.
Úctu, klid a poslušnost žádá Pán od svých vyvolených, čímž se ukáže, že přívrženci církve, pokud věrně, poslušně a uctivě církev následovali, své správně vzdělané duše rychle a lehce dokážou vyšvihnout do vysvobozujícího světa Božího ducha.
Pán poté povede pokojným způsobem stádo a bude své ovce svolávat ze všech národů a ze všech vyznání země, aby je zázračně sloučil.
V duchu bude Dobrý pastýř vést své ovce, proto lidé, kteří jeho hlas zaslechnou, budou přesvědčeně a radostně svého Božího pastýře následovat.
Všichni lidé celého světa mají možnost hlas Dobrého pastýře zaslechnout, aby tak Pán mohl všechny vyvolené celého světa k sobě dovést.
S jásotem uslyší vyvolení celé země, všech národů a vyznání hlas svého Dobrého pastýře a s jásotem ho budou následovat do jeho věčné říše.
V duchu chce pracovat tento Dobrý pastýř a zůstane nepřemožitelný, protože jeho protivníci nedokážou dosáhnout Jeho

říše, která není z tohoto světa.
Nyní je jasné, proč Pán církvi radí, aby svůj způsob práce rozšířila tím, že udělá více místa pro živá slova Pána.
Chci nyní objasnit podobenství tohoto odstavce.

„A byla mi dána bambusová roura, podobná měřidlu a bylo mi řečeno: Na, změř Boží chrám a oltář a spočítej ty, kteří se v něm modlí;“
Bůh tímto ukazuje, že člověku, který v posledním čase opětovně má prorokovat, předal náčiní, aby tím něco překontroloval, tak jako když člověk používá měřidlo, když si přeje překontrolovat rozměry předmětu.
Měřidlo je zde bráno jako symbol tím, že je označováno jako bambusová roura, protože bambusovou rourou je možné přivést proud vody.
Tím mělo být vyjádřeno, že tento člověk jako potřebný nástroj k přezkoušení církve Krista, obdržel přiděleného anděla, který, jakoby rourou přivádí živou vodu, kterou se označuje k člověku pronášené Slovo Boží.
Zřetelně je tímto názorně zobrazeno, že ten člověk, kterému anděl doručuje živé Slovo Boží má církev Krista přezkoušet.
Také bylo uloženo, toto přezkoušení také rozšířit na církevní duchovní v rámci jejich důstojného úřadu.
Tímto obrazným postupem mělo být rozpoznáno, že při doručení Zjevení je zúčastněný pozemšťan jen pro to určen: být zprostředkující sílou pro přenos Slova Božího na ostatní lid.
Tímto pravidlem používá Bůh pracovní schopnosti člověka, když si Bůh přeje mnohé lidi účinně pokojně a jistě a pro ně srozumitelně poučit svým živým slovem.
Jen uctivým, Bohu naprosto podrobeným, rezignujícím na každé vlastní zasahování do Božího vnuknutí, opatrně pro takovou spolupráci vyškoleným člověkem, je Duch Boží schopný pro všechny lidi předurčené Zjevení zprostředkovat.
Jen takovým způsobem bylo zprostředkováno toto pro všech-

ny lidi celého světa předurčené Zjevení člověkem, připraveným Bohem dlouhým vzděláním plným útrap.
Tvrdá a těžká byla vzdělávací cesta člověka žijícího v nepřetržitém rozhovoru s Bohem, neboť Bůh mu držel oči zavřené pro skutečnou velikost úlohy, kterou mu Bůh chtěl zadat k provedení, až do doby, kdy se jeho k jeho posílení uložené vzdělání bude chýlit k závěru.
K dnešnímu času smí tento člověk ukázat své absolvované vzdělání, protože má být posilněna důvěra bližních o pravdomluvnosti dnešního objasňování Zjevení, daného učedníku Janovi.
Sám touto třicetiletou vzdělávací cestou, na které odhodlaně skrze mnoho nepříznivých vlivů a útoků, postupoval kupředu v neochvějné důvěře v Boží, jemu v hlubinách jeho duše, přiřčené slovo, může dnes svým bližním dosvědčit řádnost v této knize předloženého Zjevení.
Ukvapenou, hněvivou a zmatenou činnost církevních učenců proti tomuto, v předložené knize nabízenému Zjevení si přeje Pán vidět opatrně odloženou, dokud klidně a před Bohem zodpovědně tito učenci třicetiletou cestu vzdělání neprověří, kterou ten člověk pod Božím přikázáním písemně předložil a svědomitě drží uschovanou.
Nejprve po důkladném a svědomitém přezkoušení rozsáhlého Božího svědectví tohoto člověka, jeho poctivost a spolehlivost pro jeho pro Boha vykonanou písemnou práci, přizná Bůh těmto učencům oprávnění smět posoudit v této knize předložené Zjevení.
Přeji si nyní vysvětlit další význam obrazného příběhu předloženého učedníkem Janem:
Tím, že Pán proroku k překontrolování chrámu předal náčiní, vyjádřil, že prorok nemá sám soudit chrám a oltář a ty, co v něm vzývají, nýbrž, že to jemu uložené přezkoušení by mělo následovat jen pomocí měřídla, které dostane od Boha.
Přesně splnil dnešní Bohem vyškolený člověk to, co tajuplný

názorný průběh naznačil.
Podle Božího pokynu leží svědectví o Bohem přikázaném a v dnešním čase provedeném přezkoušení církve Krista a jejího duchovenstva dobře opatrované v rukou tohoto člověka.
Bezradně a jako se zavřenýma očima, strávil mnoho roků s Božím příkazem jak církví vyložit, jak ho Duch Boží vedl a oslovil, ale duchovní Pána odmítali nekriticky pro Boha vykonanou práci toho člověka, protože se jim se zřetelem k jejich úřednímu postavení připadlo lepší jeho osvícené spisy z okruhu působnosti církve vyloučit.
Živou událostí jednoho nic netušícího člověka, který byl podřízen Bohu se splnilo, co učedník Jan v tomto podobenství v duchu viděl.
Nyní je vysvětleno, jak se událo přezkoušení církve. Tím je příkaz vydáváním tohoto Zjevení splněn.

„nádvoří ale, které je vně chrámu vynech a neměř ho; neboť bylo vydáno pohanům."
Mocně dává Pán těmito slovy k pochopení, že tento člověk nemá činnost od původní církve odpadlých přezkušovat, protože není plánován v Božím Plánu další hodnotný vývoj těchto roztroušených částí církve.

„a ti budou pustošit svaté město dlouhých dvaačtyřicet měsíců."
Tímto bylo vyjádřeno, že zraňování církve potrvá po celou dobu jejího působení.
To nemělo vůbec znamenat ve skutečnosti čtyřicet dva měsíců, neboť řeč duchovního světa pracuje jen se symboly. Toto číslo naznačuje dobu trvání, kterou bude církev působit do příchodu Spasitele.

„A zapůjčím mé dva svědky, aby předpovídali tisíc dvě stě šedesát dlouhých dnů, oděni do oděvu kajícníků."
Nesrozumitelné bylo podobenství obou svědků, protože se církvi dosud nepodařilo rozpoznat.
Dnes si Pán přeje církvi objasnit to podobenství, protože ve světovém dění je již patrné, co mělo naznačovat.
Mocná proroctví o cestě církve byla tajemným způsobem zprostředkována v podivných pohledech učedníka Jana.
Sama církev ještě zřetelně nepoznala, že podobenství o obou svědcích zahrňuje proroctví o její cestě.
Přeji si nyní objasnit, že tito oba svědkové Pána jsou obě mocné církve, které podobným způsobem práce plní příkazy Pána.
Církvi bylo uloženo, tuto důstojnou nekrvavou oběť nepřetržitě opakovat na památku Pána a k posile duše.
Církev se dala dvěma různými směry, což ale nebylo opravdu před Bohem žádné zbloudění, neboť Pán to církvi tímto podobenstvím předpověděl, že se rozdělí na dvě části.
Jako je člověk rozpůlený v muže a ženu a oba spolu tvoří skutečného člověka, je také církev Krista rozpůlená, ač je jedna jedinečná pravdivá, mocná církev.
Jako dva svědkové byly obě části církve zobrazeny, neboť skutečně tyto obě části církve nepřetržitě Krista dosvědčovaly před zraky lidí.
Tito oba svědkové Krista byli veskrze osvícení, proto v podobenství znamená, že oni prorokovali po celou dobu trvání jejich působení.
Udaný časový interval neměl vyjádřit určitou, pozemským způsobem pochopitelnou dobu trvání, protože Bůh nepracuje s pozemským časem.
Podobenství také říká, že obě části církve si zvolí kajícnický oděv.
Skutečně Pán žádal, aby církev v lidech probudila kajícné

smýšlení, proto Pán předepsal své církvi, pro její sloužící kajícnický oděv.

„To jsou dva olivové stromy a dva svícny, stojící před Pánem země."

Bůh chtěl potvrdit, že církev byla Bohem pověřena, aby k vzdělávání duší pro Boží práci rozdávala svátosti.

Bůh svázal tyto dary svátosti s vnějším viditelným znamením z toho jedno je olej.

Zvláštní zvyky církve, které se odpadlíkům jeví neúčinné a proto nepotřebné, chtěl Pán tímto tajemným způsobem dosvědčit, jako od něho skutečně přikázané.

Současně chtěl Pán dosvědčit, že církev je nepřetržitě Bohem hlídaná a osvěcovaná, a že tím lidem zprostředkovává Boží světlo.

Jako síla, která je z Boha, by měla církev stát proti pánu této země, neboť boj církve platí vysvobození lidských duší z pozemských pout.

Nepřetržitě stojí církev s jejím posvěceným způsobem práce proti pánu země, duchu, který si přeje od Boha odvrátit.

Za pána země lze také uznat světskou moc státu, protože stát pečuje jen o výchovu lidí k zařazení do státem požadovaného životního způsobu činnosti.

Církev a světská moc byly Bohem vzájemně proti sobě postaveny, aby mocně pracovaly na duších lidí.

Energicky vychovává světská moc člověka k podřízení jejím příkazům, aby lidem zabránila příliš nezřízeně projevovat egoistické pudy vůči bližním. A podobně vychovává církev lidské duše k podřízení se Božím přikázáním.

Kdo se církvi nechce podřídit, zůstává vydán jen světské moci, která skutečně vzrušujícím způsobem vynucuje dodržování jejích příkazů.

Svědomitá snaha žít v souladu s přikázáními církve, usnadňuje plnění příkazů státu.

„A kdyby jim chtěl někdo ublížit, tak vyšlehne oheň z jejich úst a sežehne jejich nepřátele; a kdyby je chtěl někdo zranit, tak má být zabit.“
Bůh naznačuje tímto obrazem neobyčejnou moc církve, která hněv Boží svým slovem, které promlouvá, přenáší na lidi.
Také je zde naznačeno, že ti lidé, kteří způsob práce církve urážlivě napadají, jsou ve svých duších ohroženi. Vůbec ale není míněno těmito hrozícími slovy pozemské usmrcení.

„Oni mají moc uzavřít oblohu, aby nepadnul žádný déšť ve dnech jejich věštění.“
Pán jasně řekl tímto podobenstvím, že On oběma částem církve propůjčil moc k uzavření nebe.
Ale mnozí lidé nechtěli věřit, že Pán skutečně své církvi dal moc duše vázat nebo uvolňovat, proto to Pán výkladem této knihy potvrzuje.
Ve dnech jejích věštění znamená, že církev po celé trvání jejího poslání od Pána tu moc má, jak Pán tady naznačuje.

„a mají moc proměnit vody v krev.“
Jasně a jednoduše také Pán říká tímto podobenstvím, že tyto obě části církve obdržely moc, sílu vody proměnit v krev Krista, jak to církevní zvyklost odedávna ukazuje.

„a sužovat zemi všemožným trápením, tak často, jak budou chtít.“
Za těmito slovy je skryto jedno tajemství, které neosvícené oči nedokáží rozpoznat.
Přeji si vám to tajemství jen opatrně naznačit, protože lidé je s jejich dnešním rozumovým stavem ještě nemohou skutečně pochopit.
Přeji si smysly pozemšťana pro síly Božího duchovního světa těmito opatrnými náznaky podpořit.

Bůh zapověděl církvi, její Bohem přiznané mocné síly modliteb použít proti jejím nepřátelům, jak také Pán po dobu svého pozemského života nepoužil svou Boží moc proti svým nepřátelům a církev to přikázání skutečně poslušně splnila.
V nebeském světě je ale církev mocná duchovní moc, která zcela překvapivě pro rozum člověka, může zasáhnout do pozemského dění.
Bůh naznačil toto tajemství Zjevením předaným učedníku Janovi, ale jen málo lidí bylo schopno toto tajemství prohlédnout.

„A když oni dokončí své svědectví, vystoupí z propasti nahoru zvíře, svede s nimi bitvu, přemůže je a usmrtí.“
Pán ohlásil své církvi mnoha způsoby, že její pozemská účinnost na konci času bude díky silám protivníka na určitý čas ochromena.
Církev se vzdá své účinnosti před zraky lidí na časový úsek, který Pán určil pro volné působení síly protivníka.

„A jejich těla zůstanou ležet na ulici velkého města, kterému se duchovní řečí obrazně říká Sodoma a Egypt, kde byl také jejich Pán ukřižován.“
Podobně jako se církev označuje za živé tělo Krista, mluví toto podobenství o tělech obou svědků Krista.
Bůh chtěl znázornit, jak pomíjející stavby církve Krista v ulicích od vedení Spasitele odpadlým, hledajícím a opravdovou skutečnost ztrácejícím, zmateným a oslněným lidem zůstávají zapomenuty, když církev své živé působení před zraky lidí ztrácí, protože síly protivníka ji přemohly.
Vzrušující jako ukřižování Pána bude vyřazení účinnosti Kristovy církve. Zde lidé v jejich svědomí poznají, že znovu Pána ukřižovali.

„A lidé mnoha kmenů, jazyků a národů budou hledět tři a

půl dne na jejich mrtvá těla a nepoloží je do hrobu.“
Tím mělo být naznačeno, že zdolání církve Spasitele bude známo mezi všemi lidmi a národy.
Udané období mělo naznačit, že čas vyřazení církve Krista ze života národů bude jen krátkodobé, k porovnání k dlouhému času její činnosti od jejího založení.
Tisíc dvě stě šedesát dnů trvá v podobenství živé působení církve, zatímco čas jejího vyřazení činí tři a půl dne.
Pán by chtěl dobrotivě tímto dát církvi na srozuměnou, že toto podivné Boží připuštění nemá mást její klidný a důvěřivý postoj.
Až pro to přijde čas, Bůh potom mocně znovu církev uvede v život.

„a jejich mrtvá těla a nepoloží je do hrobu.“
Také je z tohoto podobenství jasné, že se nejedná o odumřelá lidská těla, nýbrž o pozemské nadále viditelné stavby. Skutečně je nemožná opuštěné pozemské budovy církve, ležící jako mrtvoly na ulicích světových měst, položit do hrobu.

„A obyvatelé země budou jásat a těšit se z toho a posílat jeden druhému dary, protože ti dva proroci obyvatelům země připravovali útrapy.“
Toto mělo ukázat, jak se lidé vzrušeně těší, že církev byla odstavena, protože lidé církevním důstojným nabádáním a poukazováním na zbloudění, kterých se nezodpovědně před Bohem lidé dopouštějí, skutečně cítí rozlobeni a trápeni.
Rozkoš hledajícím, zmateným a sobecky příjemně žijícím lidem není důstojné a přísné upomínání církve příjemné, protože nechtějí být rušeni v jejich, od nich samotných vyvoleném způsobu života.

„Ale po třech a půl dnech vdechl jim Bůh život a oni se postavili na nohy a velký strach zachvátil ty, kteří to viděli.“

Ale až Bohem určený časový interval uplyne, vdechne Bůh církvi nový život, jak to podobenství ukazuje.
Pokojně se zase církev napřímí, tak jako se oba svědkové zase napřímí, když jim Bůh znovu vdechne život.
Skutečně se církev zase vzchopí, tak jako se oba svědkové postaví zase na nohy.
Bezbožníci se budou znepokojeně dívat na znovu probuzenou církev, protože poznají její opravdovou sílu a dostanou strach, jak to podobenství říká.

„A tu uslyšeli mocný hlas z nebe, která jim řekl: „Vystupte sem.“
Bůh chtěl těmito slovy oznámit, že církev bude Pánův hlas skutečně slyšet, až uplyne čas jejího ponížení.
Obdobně, jak to bylo sedmému společenství oznámeno, církev ustoupí hlasu Spasitele, který k ní tajemným způsobem bude mluvit.
Církev bude tímto hlasem Spasitele vedena vzhůru do Božího Světa, jak to bylo církvi odedávna oznamováno.

„Tu oni stoupali v oblaku do nebe a jejich nepřátelé na to hleděli.“
Bůh ukázal v těchto slovech jasně, že církev na konci času skrytě vystoupí do Božího světa.
Ve skutečnosti pro lidi nepozorovatelně přejde církev dobrotivým oslovením Pána do duchovního světa tím, že bude zcela následovat živé Slovo Boží.
Toto vytržení církve do Božího světa bude patrné také pro protivníky církve.

„V tu hodinu došlo k velkému zemětřesení a desetina města se zřítila a v zemětřesení zahynulo sedm tisíc lidí, ostatních se ale zmocnil strach a vzdávali čest Bohu na nebesích.“

Tady Bůh znovu naznačuje tutéž velkou nepříjemnost, která na lidi přijde, až vyvolení jejich duše úplně připojí na Božího Ducha.
Pokojným a nepozorovatelným způsobem bude církev vysvobozena hlasem Spasitele, dříve než přijde velká nepříjemnost na pozemské lidstvo.
Bůh poté zavolá pokojně vyvolené na celém světě, aby se připojili k hlasu Spasitele, jako na ohlášeného Dobrého pastýře.

„A zatroubil sedmý anděl.“
Jako hlas sedmého anděla je označeno Boží Zjevení, které tento anděl pokojně a jistě položil do ruky jím vyvoleného nástroje.
Boží soud nad dušemi ohlašoval tento anděl a Boží soud nad dušemi je obsahem jeho Zjevení.
Všechna další slova tohoto odstavce naznačují přehled tohoto Božího Zjevení.

Kapitola 12

A objevilo se velké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.
A byla těhotná a křičela v porodních bolestech a měla velké trápení, aby porodila.
A tu se objevilo jiné znamení na nebi: objevil se velký ohnivý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě sedm diadémů; a jeho ocas strhl třetinu hvězd z nebe a vrhl je dolů na zemi. A drak přistoupil k ženě, aby pohltil dítě, jakmile se narodí.
A ona porodila syna, mužného, který má národům vládnout železnou berlou. A její syn byl vytržen k Bohu a jeho trůnu.
Žena ale prchla do pouště, kde měla od Boha připravené místo, kde se tisíc dvě stě šedesát dnů živila.

A strhl se velký zápas v nebi: Michael a jeho andělé bojovali s drakem a drak a jeho andělé se bránili, ale nezvítězili a nebylo pro ně nalezeno žádné místo v nebi.
A onen velký drak byl svržen dolů, dávný had, který byl zvaný čert a satan, který svedl celý svět; byl svržen na zemi a jeho andělé s ním.
Tu jsem uslyšel silný hlas v nebi jak volá: nyní přišla spása a moc a říše našeho Boha a vláda jeho Mesiáše; neboť dolů byl svržen žalobce našich bratří, který je před naším Bohem zažalovával ve dne v noci.
A oni ho porazili kvůli krvi beránka a kvůli slovům jeho svědectví a nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti.
Proto, těšte se nebesa a všichni kdo v nich bydlíte! Běda zemi a moři; neboť ďábel k vám dolů sestoupil s velikým vztekem, protože si uvědomuje, že mu zbývá jen krátký čas.
A když drak viděl, že byl svržen dolů na zemi, pronásledoval ženu, která porodila chlapce.
Tu byla dána ženě dvě velká orlí křídla, aby mohla odletět do pouště na její místo, kde se bude živit jeden čas a dva časy a jeden poloviční čas, v bezpečí před hadem.
A had ale vychrlil ze svého chřtánu za ženou proud vody jako řeku, aby ji smetl.
Ale země pomohla ženě, otevřela ústa a pohltila řeku, kterou drak vychrlil.
Drak v hněvu vůči ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.
A drak se postavil na písčinu moře.

Výklad

„A objevilo se velké znamení na nebi:“
Velké znamení v nebi znamená, že se zde jedná o myšlenku Boží.

„Žena oděná sluncem,“
Tato žena je symbol pro církev. Tato církev je idea Boží. Jako Boží idea je dokonalá a neobyčejně vznešená, protože na ní nelpí žádná pozemská nedokonalost.
Žena oděná sluncem: toto by mělo naznačit, že církev je zahalena do moci Krista. Z této síly ona působí.

„s měsícem pod nohama“
Bůh tímto naznačil, že církev velký rozkol překoná.
Měsíc je symbol pro církev odpadlíků, neboť podobně jako měsíc svítí vypůjčeným světlem ze slunce, tak také církev odpadlíků žije z osvícení vypůjčeného od pracírkve.
Pán si přeje požádat odpadlé vysvětlením tohoto podobenství, aby se nyní zcela vrátili k původní církvi Krista, která skutečně dále právě tak pracuje, jak jí Pán při jejím dosazení přikázal.
Církev, velkolepost Boží - a stát, velkolepost lidí - vznikly původně obě jako Boží idee v nebi.
Bůh chtěl postavit světskou moc proti církvi, protože Bůh chtěl zabránit, aby světská moc lidské duše odvrátila od vysokého cíle, pro který je Bůh stvořil.
Bůh chtěl lidské duše vzdělat pro vysoký úkol: pracovat uvnitř Božího nezměrného vesmíru po boku Boha jako pomocník a přítel, jak to Bůh již na příkladu mnoha k Božímu světu přiblížených lidí ukázal.
Jako idea Boží je církev dokonalá, ale jako do světa lidí přecházející zařízení je vydána na pospas lidským útokům a snahám o zničení, protože její pozemští představitelé nejsou bytosti podobné Bohu, jakými by podle své činnosti musely být.
Bůh zabránil předat církev pro nedostačující lidství jejích představitelů k soudu, neboť Bůh nenechá tuto církev úplně přemoci od lidí, kteří nemají nejmenší tušení o jejím tajemství.

Ale Bůh prověřuje pozemské zástupce církve, protože Bůh si přeje, aby byli stále podobnější příkladu, který jim dal.
Jako idea Boží je církev dokonalá a jako idea Boží bude církev znovu stát před Bohem v celé dokonalosti, až její úkol na pozemském světě bude dovršen.
Mocná duchovní moc bude tato církev poté stát před Bohem, protože její vychovaní Svatí se stanou pomocníky a přáteli Boha.
Jako idea Boží bude mít církev věčné opodstatnění i když lidé její pozemská zařízení zničí.
Silnější bude pozemský vzhled církve až přemůže překážky, proto Bůh nechá církev napadat od jejích protivníků.
Také protivník je idea Boží, neboť bude potřebný k posilování církve.
Boží původ má církev a Boží původ má také protivník, proto se oba objevují jako znamení v nebi.
Bůh si přeje toto objasnit blíže, neboť neosvícení lidé mohou jen těžko pochopit, že také protivník má svůj původ v nebi.
Vyjádřeno bylo toto tajemství učením církve, když se nejzářivější anděl pozdvihl proti Bohu, když si přiřkl podobnou moc, jakou vlastní Bůh.
Tento anděl byl Bohem vyhnán z nebe na zemi, kde pokojně od té doby vládne a klame a svádí lid k tomu, aby se pozvedl proti jejich Stvořiteli.
Satan je duchem této země, který na zemi lpí jako had, který se po břiše po ní plazí a mocně působí, že lidé mu naslouchají a tím se podobně mocně na zemi cítí, jak jim to vnukuje protivník.
Jako původně Bohem schválená moc pracuje protivník, protože byl povolán k tomu, aby zkoušel lidské duše a posiloval.
Chci to blíže objasnit.
Boží Stvoření je postaveno na zápasu a utrpení tvorů.
Zápasy a utrpením jsou tvorové zkoušeni, zda se nechají zničit, nebo zda obstojí.

Selhají-li tvorové v boji a utrpení, dokazují tím, že jsou ještě příliš slabí, aby mohli působit jako důstojné Boží existence.
Tvorové se posilují zápasy a útrapami a dokazují tím, že Boží síla v jejich duších je už dosti silná, aby je podpírala.
Cestou do světa Božího ducha musí duše projít zápasy a utrpením.
Tělesné neduhy a duchovní strádání jsou Bohem proto připuštěny, aby se duše jimi posilovaly.
Mocně vyzýval Ježíš Kristus lidi, aby na sebe vzali utrpení a statečnost a vedl jim před očima svůj příklad.
Pán naznačil, že statečnost v utrpení přináší nejvyšší statky, neboť síla duše narůstá statečným snášením útrap.
Bůh si přeje objasnit, proč postavil toto Stvoření pod zákon boje a utrpení:
Chatrné a slabé duše nemohou být Božími pomocníky a přáteli.
Chatrné a slabé duše nemohou vládnout.
Chatrné a slabé duše nemohou jiné tvory vést a vychovávat.
Chatrné a slabé duše nemohou přivést Boží plány k realizaci.
Chatrné a slabé duše se neumí dorozumět s hlasem Božím.
Chatrné a slabé duše se nemohou stát bohy.
Bůh nyní vysvětlil, proč také protivník je Boží idea.

„a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy."
Bůh by chtěl tímto obrazem naznačit, že církev je duchovním způsobem s vesmírem spojena a pro jeho vysoký cíl ona působí.
Dvanáct hvězd bylo na hlavě ženy jako symbol vesmíru, protože tím mělo být vyjádřeno, že toto spojení církve s vesmírem bude způsobeno nadpřirozenou silou, která je mimo chápavost lidského rozumu.
Bůh by chtěl dát poznat, že církev nepracuje z pozemské síly a ne pro pozemské cíle.
Všemocný Stvořitel si přál Boží tvory, kteří jsou důstojnější a

práceschopnější, než jsou dnešní lidé, chtěl je k sobě přitáhnout jako výsledek pozemského Stvoření, aby je nechal jako použitelné duše pracovat pro vysoké cíle na jiných nebeských tělesech, které jsou připojené na Boží plány.
Symbolem koruny je naznačeno, že církev byla určena k vládě v nadpřirozeném světě.

„A byla těhotná a křičela v porodních bolestech a měla velké trápení, aby porodila."
Přeji si to objasnit.
Bůh stanovil, aby církev u oltáře prováděla neobyčejný svatý úkon.
Modlitbami a posvátnými obřady by měla církev Boha volat, aby Boží sílu, vázanou na pozemskou podobu Spasitele, přenesla na lidskou duši.
Církev by měla provádět na oltáři Pánem uložené, zodpovědné jednání odvráceně od všeho světského, aby tím Boží mimořádné milosti nebylo neuctivě, neodpovědně a lhostejně odpovídáno.
Bůh to chtěl naznačit v tomto podobenství, protože nebeský syn, který církev tímto způsobem na pozemský svět zprostředkovává, přináší církvi velké utrpení.
Zázračně působil Pán od založení církve až do dneška tímto tajemným zrozením na oltářích kostelů na duše lidí a Pán pokojně vychovává tímto církvi uloženým způsobem velké množství důstojných, svatých duší, které splňují pravdivý cíl pozemského Stvoření.
Bůh ale věděl, že církev kvůli tomuto, jí uloženému úkolu, vytrpí na pozemském světě velké trápení, protože neosvícení lidé toto velké tajemství jejího způsobu činnosti nebudou schopni pochopit, a proto budou církev bezstarostně napadat a pronásledovat.
Nyní jsem vysvětlil, proč žena v porodních bolestech křičela a proč měla tak velké trápení, aby porodila.

„A tu se objevilo jiné znamení na nebi: objevil se velký ohnivý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě sedm diadémů;“

Bylo již objasněno, že velký rudý drak byl vzat jako symbol pro protivníka, ducha země, který se pozvedl proti Bohu a je také ideou Boží.

Proto byl tento obraz ukázán jako symbol, který je v nebi.

V Božím protivníkovi jsou také obrovské vědomosti nebeských duchů o tajemstvích Božích, proto on disponuje mocnou silou.

Na zemi je tenhle proti Bohu se vzpínající duch velmi mocný, protože lidi svádí k jimi požadovanému slastnému stavu a oni mu podrobují svou duši.

Tento vyhnaný duch vládne skrytým způsobem na pozemském světě a on je druhým duchem, který oslovuje lidské duše.

Bůh si přál člověka postavit před volbu, zda si přeje svěřit se andělu světla, který působí z Boha, nebo zda si přeje sledovat ducha Božího protivníka, ducha, který odvrací od Boha, ducha samolibosti, arogance a sebejistoty, ducha, který zabraňuje oddanosti k Božím přikázáním.

Bůh a satan byli odedávna v boji, protože tohoto ducha arogance k Bohu hledá jak zabránit realizaci Božích plánů.

Úkol církve se sestává v tom, tomuto duchu, který se snaží lidské duše odvrátit od vysokého cíle, který Bůh pro lidské duše v její způsobu činnosti určil a odejmout mu jeho vládu nad nesmrtelnou duší, která není od Boha.

Církev by měla bdít, aby nebyl od satana, ducha země, zmařen Boží plán.

Mocně by měla církev svým tajuplným způsobem činnosti v díle Spasitele pokračovat.

Mocně bude duch, který si přeje připoutat jen na pozemský svět, Bohem přemožen, jakmile on bude tuze domýšlivě vel-

ké Boží plány, které Bůh má s pozemským lidstvem, ohrožovat vzrušujícími silami, které lidem zprostředkovává.
Bůh si přeje objasnit, že duch země, zvaný satan, had a čert je původcem všech sporů na zemi.
V nebi je tento duch nazýván duchem roztržky, duchem závisti, duchem smělého zapírání Boha, duchem sebepovznášení člověka.
Pýcha a hrdost před Bohem byly příčinou proč lucifer, tento nejjasnější anděl, byl vyhnán z nebeského světa.
Pýcha a hrdost vůči Bohu, který ho stvořil, byly příčinou luciferova pádu z nebe.
Pýcha a hrdost vůči Bohu, který je stvořil jsou příčinou, proč mnozí lidé, kteří v duchu jeho pokynům naslouchají, si nepřejí být připojeni na síly nebeského světa.
Uvázáni na činnost svého rozumu se cítí mnozí lidé neobyčejně chytří, protože skutečně také jejich bystrost jim přináší podivuhodné úspěchy uvnitř jejich pozemského způsobu života.
Bůh si přeje znázornit tímto obrazem, který Boží prorok pozoruje, že protivník Boží disponuje mimořádnou bystrostí, která ho uzpůsobuje k zápasu s Bohem.
Lidem bylo odedávna v osvícených spisech dáno na srozuměnou, že důvtip je způsob pozemskému světu příslušejícího chápání, proto byla chytrost označena symbolem hada, který lpí na zemi..
Tímto je naznačeno, proč velký rudý drak má sedm hlav, neboť každému přirozenému tvoru stačí jen jedna hlava jako nositel jeho rozumové síly.
Drak ale měl jako svůdce a pokušitel lidského pokolení ukazovat pozemskou bystrost ve zvlášť vysoké míře, proto byl zobrazen vybavený se sedmi hlavami.
Také mělo být naznačeno těmi deseti rohy na sedmi hlavách, že duch země disponuje nepřiměřeně velkou průbojností.
Diadémy na sedmi hlavách byly použity jako symbol pro světskou moc a světské bohatství, které přináší převeliká bys-

trost ducha země.

„A jeho ocas strhl třetinu hvězd z nebe a vrhl je dolů na zemi.“
Tímto obrazem mělo být dáno najevo, jak je velké přívržen-stvo satana, ducha této země, které se od Boha odvrátilo.

„A drak přistoupil k ženě, aby pohltil dítě, jakmile se narodí.“
Nyní lze už porozumět, co podobenství mělo naznačit.

„A ona porodila syna, mužného, který má národům vládnout železnou berlou.“
Já jsem již tento symbol vysvětlil, proto lze poznat, že se zde jedná o vládu Krista nad lidskými dušemi.

„A její syn byl vytržen k Bohu a jeho trůnu.“
Bůh také dává tady tímto rozpoznat vládu Krista v nebi, že Syn byl vytržen k Božímu Trůnu.

„Žena ale prchla do pouště,“
Symbol pouště znamená v jazyce duchovního světa osamělý, skrytý způsob života, plný odříkání a před očima světsky žijících lidí osamělé bytí.

„kde měla od Boha připravené místo,“
Těmito slovy mělo být vyjádřeno, že Bůh církvi uložil velmi odříkáníplný a od světského vyvádění odloučený život, protože jinak by se nedokázala ubránit stálému pronásledování a rouhání duchem Božího protivníka ovlivněných lidí.
Církev by nedokázala své od Boha odkázané síly skutečně ochránit, kdyby se neuchýlila do klidného, světu odvráceného, odříkání plného, před očima světsky smýšlejících lidí skrytého způsobu života.

„kde se tisíc dvě stě šedesát dnů živila.“
Jasně je tady oznámeno, že církev byla v jejím ústraní a klidu Bohem posilována.
Udání času je třeba vidět obrazně; čas má označit dobu, po kterou by měla církev působit podle Pánem daného příkazu.

„A strhl se velký zápas v nebi: Michael a jeho andělé bojovali s drakem a drak a jeho andělé se bránili,“
Božím úmyslem je lidem vysvětlit, že činnost člověka střežících sil duchovního světa je zcela připojena na lidský svět.
Mnoho Božích pravd zakryl Bůh pod symboly a podobenství, protože lidé ještě nebyli dost pokročilí, aby otevřené Boží pravdy mohli pochopit.
Nebe Božích duchů je světu lidí podobně připojené, jako podsvětí, ve kterém se nalézají proti Bohu působící duchové.
Boží duchové jsou označováni jako andělé světla, protože je nepřetržité osvícení od Boha dělá plné světla, zatím co andělé, kteří se pozvedli proti Bohu, jsou nazýváni anděly temnoty, nebo anděly satana.
Lidem také nebylo jasně Bohem odhaleno, že jejich duše je oslovována anděly, proto se mnozí lidé víře posmívají, která mluví o tom, že jejich duše je Bohem oslovována andělem světla, nebo že je oslněna událostmi pozemského života a jde za ponoukáním anděla temnoty.
Anděl a ďábel bojuje o duši člověka, jak to osvícený učedník Krista tady vidí zobrazeno.

„ale nezvítězili a nebylo pro ně nalezeno žádné místo v nebi.“
Bůh dává tady najevo, že Boží vláda je předurčená, ale Bůh skrývá ještě určitou konkrétní dobu, protože lidé by to dnes ještě nemohli snést.

„Proto těšte se nebesa a všichni, kdo v nich bydlíte! Běda zemi a moři; neboť ďábel k vám dolů sestoupil s velikým vztekem, protože si uvědomuje, že mu zbývá jen krátký čas.“
Bůh tady proroku ukázal obraz pro čas, kdy se v sedmém společenství projeví hrozný Boží soud.
Oslněni jejich nezodpovědným postavením vůči Bohu, nedokáží poté lidé své zavrženíhodné zbloudění rozpoznat.
Chci objasnit, co tady slova „země a moře“ mají znamenat.
Moře znamená masu lidí, která byla poučena Slovem Božím, neboť voda je symbol pro slovo; a země znamená masu lidí, která žije bez Božího poučení a proto je nastavena proti Bohu.
Zde je vedeno před očima, že duch Božího protivníka se bude projevovat v posledním čase neobyčejně silný, tak jako se zlostný člověk projevuje neobyčejně silný.

„A když drak viděl, že byl svržen dolů na zemi, pronásledoval ženu, která porodila chlapce.“
Božím úmyslem je, předpovědět poslednímu společenství, že duch bojující proti Bohu se po dobu jejího trvání bude obzvláště sílně bouřit a církev vytrpí velké pronásledování.

„Tu byly dány ženě dvě velká orlí křídla, aby mohla odletět do pouště na její místo,“
Na tomto místě bylo již naznačeno, že Bůh díky síle učedníka Jana, kterému byl dán symbol orla, pomůže církvi na konci času a jeho pomocí jí pomůže překonat čas vnější nouze.
Církvi byli pro poslední čas ohlášeni útočníci, pomlouvači, krutí pronásledovatelé a vrazi.
Bůh ale chtěl církvi pomoci tímto učedníkem Krista, jehož symbol je orel. Proto Bůh uzavřel toto před dávnými časy učedníku předané Zjevení tak dlouho, až ho církvi mohl jako Boží svědectví znovu předat v době sedmého společenství.
Pán naznačil tímto obrazem, že církev dosud ještě nemohla

být přímo podpořena Zjevením učedníka Krista, protože pro zřetelné objasnění záhadné Boží obrazné řeči nezbytný druhý pozemšťan ještě nenapsal, co mu Bůh chtěl předat.
Právě tak jako tvor nemůže letět s jedním křídlem, nemohla být církev dosud také správně nesena tímto kdysi lidstvu předaným Zjevením.
Teprve v čase, když Bůh druhému člověku předá předurčené objasnění, bude toto Boží Zjevení tak mocně svědecky prokázáno, že by tím mohla církev být posilněna a nesena.
Orel byl označen jako veliký, protože učedník Krista sepsal za Božího vedení přes dvě tisíciletí rozložené Zjevení.
Podobnou práci nevykonal žádný pozemšťan.

„aby mohla odletět do pouště na její místo,“
Těmito slovy bylo jasně oznámeno, že církev by měla uznat Bohem předepsaný způsob činnosti a držet se v ústraní, do sebe uzavřena k světským záležitostem, protože v klidu její síla narůstá.
Podobně jako žena v podobenství je přenesena dvěma křídly velkého orla na její místo v poušti, si Pán přeje, aby církev, nesena dvojnásobným Zjevením učedníka Jana se na konci času chovala velice tiše k světu uzavřená, jak jí Bůh předepisuje.

„kde se bude živit jeden čas a dva časy a jeden poloviční čas,“
Bůh to tady potvrzuje zřetelným způsobem, že církev, když se bude chovat úplně světu uzavřena, bude Bohem mocně posilněna.
Udaná doba trvání měla naznačit celou dobu činnosti církve po dobu sedmého časového období.

„ v bezpečí před hadem.“
Pán tady dává zřetelně rozpoznat, že církev se tímto zbaví

útoků protivníků Božího Ducha, když bude neobyčejně tiše a v ústraní uzavřena světu provádět svou činnost.

„A had ale vychrlil ze svého chřtánu za ženou proud vody jako řeku, aby ji smetl.“
Názorným způsobem je církvi tímto před očima vedeno, jak se jí duch bojující proti Bohu také v její ke světu odvrácené činnosti bude pokoušet škodit tím, že se před zraky všech bude snažit proti ní bojovat proudy slov.
Podivně a bez porozumění a pomlouvačnými slovy a obviňováním se bude pokoušet duch bojující proti Bohu církvi způsobit škodu i když ona, naprosto pokojně a odvrácena od světa do sebe uzavřená, bude pokračovat v její Bohem nařízené činnosti.

„Ale země pomohla ženě, otevřela ústa a pohltila řeku, kterou drak vychrlil.“
Bůh by chtěl tímto obrazem dát církvi na srozuměnou, že se může dívat bezstarostně na taková proti ní vyslovená slova, protože taková slova jsou pomíjející, jako je vše pozemské pomíjející.
Podobně jako v tomto zobrazení země otevřela svá ústa, aby vodní proud pohltila, připadnou také takové výčitky pomíjivosti, které pramení z ducha bojujícího proti Bohu, jako vše pozemské.
Boží slovo je ale věčné.

„Drak v hněvu vůči ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“
Proti Bohu bojující duch pozná, že on církev sám nemůže zničit, proto se bude uspokojovat tím, že bude církevní přívržence jednotlivě potírat.

„kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“
Bůh se svědecky prokazuje svým vyvoleným docela zřetelné tím, že jim zprostředkovává osvícení z věčného, živého Slova Božího, jehož pomocí budou pozvednuti z pozemské těsnosti.

„A on se postavil na písčinu moře.“
Tímto obrazem mělo být patrno, že obě zvířata, která v následující části vystoupila z moře a ze země, byla vyvolána duchem bojujícím proti Bohu.

Kapitola 13

Tu jsem viděl, jak se z moře vynořilo zvíře, které mělo sedm hlav a deset rohů a na těch rozích deset diadémů a na hlavách jména urážející Boha.
To zvíře, které jsem viděl, bylo jako pardál a jeho nohy jako tlapy medvěda, jeho tlama jako tlama lva. A drak mu dal svůj trůn a velkou moc.
A viděl jsem jak jedna z jeho hlav je smrtelně zraněná, ale jeho smrtelná rána se zahojila. A celá země v obdivu následovala to zvíře.
A oni zbožňovali draka, který dal zvířeti svou moc a zbožňovali zvíře tím jak říkali: Kdo je zvířeti podobný? A kdo se odváží s ním bojovat?
A bylo mu dáno, aby mluvilo pyšně a rouhavě a mělo moc po čtyřicet dva měsíce.
A tak otevřelo tlamu a rouhalo se Bohu, jeho Jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi.
Též mu bylo dáno vést válku proti Svatým a přemoci je.
A byla mu daná moc nad všemi kmeny, národy a jazyky.
A všichni obyvatelé země, kteří nejsou od stvoření světa zapsáni v knize života, v knize zabitého beránka, ho budou zbožňovat.

Kdo má uši, ten poslouchá!
Kdo vede do zajetí, má putovat do zajetí; kdo zabíjí mečem, má být zabit mečem. To je trpělivost a víra svatých.
A viděl jsem jiné zvíře vystoupit ze země; mělo dva rohy jako beránek, ale mluvilo jako drak.
Všechnu moc prvního zvířete provádělo před jeho zraky a přimělo zemi a její obyvatele k tomu, aby zbožňovali první zvíře, jehož smrtelná rána byla zahojená.
A dělalo velká znamení tak, že sám oheň z nebe nechalo před zraky lidí padat na zem.
Bylo mu dáno dělat znamení ke cti prvního zvířete a svádět jimi obyvatele země tím, že obyvatelům země řeklo, aby postavili zvířeti, které bylo smrtelně zraněno a přece zůstalo na živu, sochu.
A bylo mu dáno, aby zobrazení zvířete propůjčil ducha, takže socha zvířete mluvila a vydala rozkaz, že všichni, kteří před ní nepokleknou budou usmrceni.
A nutí všechny, malé i veliké, bohaté i chudé, svobodné i nesvobodné k tomu, aby měli znamení na pravé ruce nebo na čele; a že nikdo nemůže nakoupit nebo prodat, vyjma toho, kdo má znamení, či jméno zvířete, nebo číslo jeho jména.
Zde je osvícená moudrost. Kdo má rozum, ten spočítá číslo zvířete. To číslo označuje člověka a je to číslo šest set šedesát šest.

Výklad

V této části je naznačeno v podobenství, jak duch této země si zařídil svou říši, aby v ní mohl neomezeně vládnout.
Dvojím způsobem vládne tento duch tím, že jednou s lidmi zachází opatrně ještě jako s přívrženci Božího Slova, zatímco podruhé se chová otevřeně a rozhodně jako protivník Božího Slova.
Touto názornou událostí má být poznáno, jak lidé zbloudí,

když by se chtěli podřídit jen pozemskému pořádku, protože jim na nebeském pořádku, který zastupuje církev Krista, nezáleží.
Chci objasnit, proč v této části dvě zvířata, která drak nechal vystoupit z moře a ze země, jsou použita jako symbol.
Člověk obdržel od Boha duši obdarovanou zázračnou možností, umět se připojit k světu Božího Ducha, zatímco zvíře musí zůstat začleněno do pozemského světa, protože ono nemá Božímu Světu přizpůsobenou duši.
Silná, neobyčejně oddaná a pokojně člověka jako jejich pána následující zvířata najdou od Boha v dalších plánech Stvoření vyšší použití, protože jejich upřímná poslušnost a jejich oddanost k člověku je dělá pro Boží plány použitelné.
Ale ve svém dnešním stavu není zvíře ještě použitelné pro vyšší Boží plány Stvoření, proto zůstává začleněno jen do pomíjejícího pozemského světa.
V podobné situaci je lidská duše, která se přesvědčeně a rozhodně připojuje jen na pozemský svět, protože jí na povzneseném duchovním bytí nezáleží.
Úplně chycená od vzrušujících pozemských věcí, kterým jen věnuje svou pozornost, zamítne sama sobě Boží duše možnost, připojit se k světu Božího Ducha.
V této části jsou všichni tito lidé charakterizováni ve dvou symbolech.
Neobyčejně nebezpečný bude pozemšťan, když se od Bohem uloženého úkolu, aby sílil svou Boží duši, odvrátí.
Když se začlení jen do pozemského světa a vydá se jen práci rozumu své duše, nebude člověk umět jeho Boží povolání plnit.
Bůh vyžaduje od člověka podřízení Jeho přikázáním a Jeho slovu.
Všichni lidé, kteří se odvrátili od Božího slova a přikázání, jsou symbolizováni jedním, v této části ukázaným, zvířatem.

„Tu jsem viděl, jak se z moře vynořilo zvíře,“
Toto zvíře je symbol pro ty od Boha odvráceně žijící lidi, kteří jsou si vědomi, že Boží slovo a jeho přikázání jsou také pro ně závazné.
To zvíře vystupuje z moře, protože voda je stále braná jako symbol pro slovo.
Tímto zvířetem jsou obrazně vyjádřeni lidé, kteří podle jména Slovo Boží znají, kteří jsou ale v jejich srdci a svým jednáním přesto Božímu slovu a přikázání uzavření.
Tito lidé se bez odporu podávají jejich sobectví, jejich ješitnosti, jejich pudům a každému hříchu, protože jim chybí víra ve věčného soudce jejich myšlenek a činů.
Těmto lidem záleží jen na tom, aby si vytvářeli jejich způsob života na pozemském světě pokud možno příjemně a dopouštějí se bezohledného potlačování a využívání bližních.
Vydaný svým zvířecím pudům je takový člověk skutečně pro společenství nebezpečný.

„a které mělo sedm hlav a deset rohů“
Sedmi hlavami mělo být naznačeno, že takoví lidé, kterým nezáleží na vzdělání jejich nesmrtelné duše, aby se mohli včlenit jednou do vyššího způsobu bytí, používají všechny síly pro vzdělání jejich rozumu, který je samotný jejich vůdcem pozemským životem.
Příliš jednostranné vzdělání rozumových sil, a tím mimořádná bystrost, jak to děti světa ukazují, bylo naznačeno sedmi zvířecími hlavami.
Deset rohů mělo naznačit nepřiměřenou velkou průbojnost takovýchto lidí, kterým se nedostává spojení k Božím přikázáním.

„a na těch rohách deset diadémů“
Diadémy měly znázornit bohatství a moc. Skutečně takoví lidé, kteří jsou mimořádně chytří a disponují nepřiměřeně vel-

kou průbojností, získávají docela mnoho světského bohatství a tím moc nad jejich bližními.

„a na hlavách jména urážející Boha.“
Tady Bůh ukazuje, jak již odedávna věděl, že lidská převeliká bystrost je přivádí k tomu, aby Boha a jeho silné přívržence uráželi.

„To zvíře, které jsem viděl, bylo jako pardál,“
Toto by mělo naznačit, že takoví lidé jsou nebezpeční jako dravé zvíře.

„a jeho nohy jako tlapy medvěda,“
Tím je znázorněn těchto lidí neobyčejně bezohledný přístup.

„ jeho tlama jako tlama lva.“
Tím je naznačena zhoubná dychtivost po kořisti.

„A drak mu dal svůj trůn a velkou moc.“
Bůh by chtěl vidět, aby bylo správné porozuměno, že všechny tyto vlastnosti jsou ovlivňovány protivníkem Božím, duchem, který lidi ovlivnil k vzepření proti Bohu, aby je připoutal jen na jevy zevního světa.
Velká síla a moc draka je lež, neboť díky lži vládne satan na zemi.
Bůh si přeje chránit lidské ušlechtilé duše a upřímná srdce před tím, aby duchu Božího protivníka propadli, proto jim Bůh staví tímto Zjevením před oči, do jakého nebezpečí se mohou dostat.
Příliš zapletení do svých vzrušujících, naléhavých, neobyčejně zašmodrchaných pozemských záležitostí, lidé snadno zapomenou, proč žijí na pozemském světě a příliš snadno zapomenou, kdo jim dal život na pozemském světě.
Příliš zapletení do svých vzrušujících, naléhavých, neobyčej-

ně zašmodrchaných pozemských záležitostí, zapomíná mnoho lidí vzpomenout si na svého Stvořitele, Ducha, který je všudypřítomný a všemocný, který se chce v jejich duši ohlásit.
Příliš zapletení do svých vzrušujících, naléhavých, neobyčejně zašmodrchaných pozemských záležitostí, mnozí lidé zapomínají, že stojí před soudem Božím, kde bude jejich pomíjivým životem rozhodnuto, zda mohou být převedeni do věčného života.
Bůh varoval lidstvo odedávna, protože Bůh věděl, že v jejich duších neobyčejně uzavření slepí a hluší lidé klidně slepě a hluší půjdou do záhuby, kdyby je Bůh znovu a znovu nevaroval.
Vzrušující svůdné síly Božího protivníka, které lidi tak lehce svou neodolatelnou mocí táhnou, budou znázorněny následujícími obrazy.
Přeji si nejprve objasnit, co je účelem těchto sil, které jsou s Božím dovolením přenášeny na lidi.
Bůh by chtěl lidské duše nechat těmito silami protivníka posilovat, aby je tím neobyčejně posílené, vědoucí a práceschopné a pro Boží plány použitelné mohl nechat vystoupit do světa Božího Ducha.
Bůh si přál vidět lidské duše skrz ducha země vyškolené, ale neměly by na něm být závislí.
Bůh by nechtěl vidět ducha země předřazeného Duchu Božímu.
Bůh proto také chtěl vést lidskou pozornost na pomíjivost díla ducha země tím, že Bůh z ducha země vzniklá díla neustále před zraky všech nechal ničit.
Jako úder proti rozumové cenné tvůrčí práci se jeví člověku takové zřetelné zásahy, kterými by chtěl Bůh připomenout člověku pomíjivost jeho s námahou postavených děl na pozemském světě.
Bůh také chtěl skrze takové zraňující zasahování do lidských

s námáhou vytvořených staveb dát najevo, že moc jejich lidského rozumu je ohraničená.
Toto bude následujícím podobenstvím ještě jasněji znázorněno.

„A viděl jsem, jak jedna z jeho hlav je smrtelně zraněná, ale jeho smrtelná rána se zahojila."
Bůh ukázal touto názornou událostí na pozemský zákon zápasu o bytí, podle kterého má člověk obstát bystrostí svého rozumu.
Z každé zraňující porážky se má člověk posílen znovu pozvednout, čímž obdrží od Boha posílenou odolnost své duše a bystrost svého rozumu.
Bůh si přeje, aby přemýšlivý člověk uvážil, jak jsou výsledky jeho rozumové činnosti pomíjivé v protikladu k práci na nesmrtelné duši, která má věčnou hodnotu, protože staví život ve věčném světě Božího Ducha.
S houževnatou vytrvalostí počínali lidé stále znovu budovat, když jim Bůh skrz těžké rány osudu pomíjivost jejich pozemského konání vedl před očima.

„A celá země v obdivu následovala to zvíře."
Bůh ukazuje v těchto slovech, že předvídal, jak dnešní lidé budou hledět plni obdivu na výsledky svého rozumu, protože jejich rozum jim umožnil opravdové divy ve vynálezech, objevech a pracovních výkonech.
Dnešní člověk, který se odvrátil od způsobu života, který lidem Bůh předepsal, je silný a pracovitý a nadmíru chytrý a neobyčejně samolibý a sebedůvěřivý.

„A oni zbožňovali draka, který dal zvířeti svou moc,"
Tím, že lidé svou pozornost věnují pouze pozemským věcem a důvěřují jen síle svého rozumu, který je vázaný na pozemskou zákonitost, dávají draku, Božímu protivníku, duchu této

země, moc nad svými dušemi.
Tak jako svatí vzývají Boha, kterému se podřizují jako vládci nad jejich dušemi, budou se zde lidé připojující se duchu této země označováni jako lidé kořící se draku a bez nejmenšího tušení a slepě uznávají jeho vládu nad jejich dušemi.

„A oni zbožňovali draka, který dal zvířeti svou moc a zbožňovali zvíře tím, jak říkali: Kdo je zvířeti podobný? A kdo se odváží s ním bojovat?“
Těmito slovy dává Bůh rozpoznat, že věděl, jak velká bude lidská arogance a pýcha v době sedmého společenství.
Vázaný na zemi a cítě se velkolepý, stojí člověk v tomto časovém úseku proti Bohu a odmítá Bohem žádanou úctu, protože si nepřeje být závislý pod dohledem Boha.

„A bylo mu dáno, aby mluvilo pyšně a rouhavě“
Neobyčejně jasně ohlašuje Bůh těmito slovy, jak si před Bohem člověk dnešního času bezstarostně a nadmíru nezodpovědně počíná, když uctivé modlitby, které Bůh lidem uložil, pohrdavě odmítá.

„a mělo moc po čtyřicet dva měsíců.“
Tímto lze poznat, že dnešní člověk po celý čas od založení církve zažil své vzdělávání, proto jsou v něm nashromážděné zkušenosti a poznatky všech sedmi období.
Bůh vyjádřil těmito slovy, jak silný je duch země a jak se Bohu staví na odpor a jak rozšířil svoji moc ke konci času.

„A všichni obyvatelé země, kteří nejsou od stvoření světa zapsáni v knize života, v knize zabitého beránka, ho budou zbožňovat.“
Sebejistí a mocní byli lidé díky svým neslýchaným úspěchům, které jim přinesly jejich nadměrně vypěstované rozumové síly, proto tito pozemšťané, kteří neočekávají osví-

cení od Boha jdou naprosto přesvědčeni jen způsoby činnosti jejich rozumu.
Bez Božího osvícení se ale pokazí lidská nesmrtelná duše, proto pozemští lidé potřebují osvícení od Božího ducha, aby se mohli účastnit věčného, zbožněného bytí.
Ty pro věčný způsob bytí posílené duše jsou označené jako zapsané v knize života Krista, Božího beránka.

„Kdo má uši, ten poslouchá!“
Tím chtěl Bůh naznačit, že ti hluší lidé, kteří se zabývají jen pozemskými způsoby života, aniž by považovali za důležité Boží poučování, tajemství lidské duše nepochopí.
Jen ti od Boha již osvícení lidé dokážou pochopit, co Bůh v těchto náznacích chtěl dát najevo.

„Kdo vede do zajetí, má putovat do zajetí; kdo zabíjí mečem, má být zabit mečem.“
Bůh si vyvolil klidně a jistě lidský nástroj, skrz jehož poddajnou ruku může Bůh dnešnímu lidstvu znovu oznamovat Svoje Slovo.
Bůh si přál dnešnímu lidstvu toto Zjevení učedníka Jana vysvětlit, aby tím rozpoznalo svou nebezpečnou situaci, do které se dostalo, protože zbožňovalo satana víc, než Boha. Mělo být přivedeno k uvažování nad tímto nesmírným zblouděním, kterým se řítí ke zkáze, když se nezastaví na své cestě do propasti, kam se oslepené a hluché potácí.
Bůh působením zákona, který jasně kdysi vyhlašoval ve slovech zprostředkovaných učedníkem Krista, pozemské lidstvo zničí, když se včas ještě nepřihlásí k přikázáním, která mu Spasitel dal.
Protože nepřetržité války zemi pustoší, zdivočí a zkazí se lidé na těle a duši, když se včas ještě nevrátí a nepodřídí se laskavým přikázáním Spasitele.
Každá válka bude rodit novou válku a každá brutalita odpoví

větší brutalitou, když se lidé nevrátí k důstojnému způsobu jednání, které jim radil Spasitel.
Mocně a chytře a neobyčejně účinně se bude lidstvo vzájemně ničit stále smrtelnějšími zbraněmi, když se neodvrátí od života jen rozumem vedeného a odmítne zavolat pomoc Boží. Jen Bůh sám může lidem dát sílu, přestat se zhoubnými způsoby činnosti, když lidé Boha vroucně a uctivě o jeho ochranu a pomoc požádají.

„To je trpělivost a víra svatých."
Jen modlitbou, jak to provádějí Boží Svatí a silou sebezapření, jak to Boží Svatí z lásky k Spasiteli ukazují, může dnešní lidstvo ještě zabránit údělu, který jim Bůh v tomto Zjevení učedníka Jana předkládá.

„A viděl jsem jiné zvíře vystoupit ze země; mělo dva rohy, jako beránek, ale mluvilo jako drak."
Tímto podobenstvím bylo naznačeno, že se v posledním čase pozvedne mocnost, která bude chtít jako Kristus, beránek Boží, lidi spasit, ale její způsob myšlení a způsob řeči bude dán duchem země.
Tato moc změní člověku pohled na církev Boží tím, že lidskou potřebu spasení zamíří na dosažení pozemsky dostupného pohodlí a radosti.
Pozemské blaho a pozemské úspěchy bude tato moc stavět proti způsobu činnosti Spasitele jako o mnoho hodnotnější a důležitější cíl a člověka naléhavou touhu, než cíl, ke kterému Pán člověka vede.
V této moci bude nevědomé církvi Krista drze a proti Božímu ustanovení, postaven mocný protivník.
Když Pán před dávnými časy tohle Zjevení vnukl, byl Jeho zrak obrácený na tuto lidskou duši, vychovávající moc.
Bůh věděl, že po dobu konce času se pozvednou síly, které jako Pán, budou chtít lidstvo vysvobodit, ale jejichž moc je

odvrácena od vysokého cíle, který Bůh určil pro lidské duše.
Opuštěni budou ti lidé jako důstojní přátelé a Boží pomocníci, kteří Boží varování přeslechnou a duše bližních s tvrdohlavostí podřídí Božímu protivníku.
Pán zavrhne duše těch lidí, kteří pozemský svět považují za jejich jediný cíl.
Bůh si přeje tuto moc, která vystupuje ze země, udělat ještě blíže rozeznatelnou.
V Božím světě je tato moc označována jako satan, protože ona lidstvo omamuje skrze lži a snaží se je odvrátit od pravého životního cíle a podřídit je jen pomíjejícím účelům.
Pozemské radosti jsou upřednostňované jako mnohem hodnotnější než důstojné bytí ve štěstí k Bohu povznešené duši.
Pozemské radosti jsou pokládány za vznešenější než vyvolený cíl, pomáhat Bohu na Božích plánech, lidskému myšlení nepochopitelných.
Pozemské radosti jsou ale pomíjející, zatímco štěstí spolehlivé duše, která pracuje připojena k Bohu, je nekonečné.
V klidné, k Bohu povznešené duši působí Boží síla, čímž je člověk posilněn a Bohem správně veden.
Duchu země podřízené, uzavřené duše nedokážou pomáhající Boží sílu odhalit, čímž takový člověk dostává zvrácené, matoucí a svůdné rady, které ho odvádějí od pravého cíle.
V síle duše připojené k Bohu je možnost, být nadřazena lidskému světu.
V síle, kterou má na satana připojená duše, leží možnost, cítit se jako úplně poraněný, bezradný, ubohý a nicotný bludný duch, který je podřízen jen lidskému světu.
Boží duchové vládnou.
Satanští duchové jsou ovládáni.
V těchto slovech je vyjádřeno, proč k Bohu usilujícím lidem nezáleží na tom, aby viditelným způsobem bližním vládli.
Bůh dává silnější moc, než by si lidé sami mohli vydobýt.
Bůh používá své osvědčené přívržence jako pomocníky a ne-

chává je sloužit bližním ku spáse.
Bůh nepoužívá vzpínající se, k Bohu uzavřené a proti Bohu stojící lidi, protože jejich síly stojí bez porozumění a egoisticky zmateně proti Božím plánům.
Při své pozemské činnosti se cítí člověk silný a nezávislý na Bohu.
Ale když se stane kvůli nemoci či blížící se smrti nezpůsobilý k práci, postihne ho strach nad nejistým stavem jeho duše.
Bůh si přeje odhalit, že On vidí neustávající zoufalé pocity zemřelých nevěřících, nespasených lidí, když tito lidé za jejich klidného pozemského života mysleli jen na pozemská přání a účely.
Bůh vidí u zemřelých nevěřících lidí hrozný strach a beznaděj, a proto Bůh zasahuje stále znovu do pozemského dění tím, že dává vysvětlení svými vyškolenými lidmi.
Z velikého slitování nad lidskými zmatenými dušemi zasahuje Bůh také dnes.
Toto dílo je plné hodnotných poučení, které Bůh psal skrz poddajnou ruku jednoho člověka k dnešnímu času. Proto se všichni lidé, kteří z církve odpadli a nechtějí se k ní vrátit, mohou jimi pokojně poučit.
Podobně, jako je osud Země vázaný na vnějších polohách planet uvnitř Božího vesmíru, je také osud lidí závislý od osudu této planety.
Aby mohlo dnešní lidstvo dosáhnout skutečně neuvěřitelně se zdajícího zázračného, osvobozeného bytí, musí lidské duše do konce posledního času provést mocné připojení na Božího Ducha.
Kdo do této doby duši vysvobozujícímu Bohu nepřipojí, jak to Bůh v tomto díle oznamuje, tak bude nepoužitelný pro Boží práci a sám sebe z dalšího putování vyloučí.
Bůh neodpudí žádnou duši, která se uctivě a upřímně a energicky snaží k němu připojit, ale Bůh nenutí lidi k tomu, aby se rozhodli pro cestu k němu.

Bůh klade člověku do vlastních rukou, zda si přeje najít záchranu následováním Božího ducha, nebo zda nevědomě, jako hluchý a slepý dává přednost pozemskému osudu v pomíjejícím bytí před věčným.
Přeji si objasnit nyní dále symboly neobyčejného snu.
V symbolu zvířete, které vystupuje ze země, je naznačen duch země, který v lidské duši přehlušil slovo Spasitele tím, že vysvětluje, že chce sám lidstvo spasit.
V tomto symbolu bylo ukázáno, jak z ducha tohoto světa působící lidi slovo Spasitele odvrhují jako nepotřebné a vysvětlují, že mohou sami lidi spasit.
V domýšlivosti vůči Božímu dílu Spásy je základ způsobu práce satana.
Tímto symbolem Bůh ukazuje, že během konce času bude církev tak dalece poraněná, že nesčetní lidé ta poučení, která Bůh skrze církev dával, nebudou moci obdržet.
Z vody vystoupilo první zvíře, protože Slovo Boží ještě tímto prvním zvířetem znázornění lidé znali, zatímco zvíře, které vystoupilo ze země, mělo označit ty lidi, kteří slovu Spasitele neudělali v sobě místo nebo nemohli.
Všichni, k Bohu uzavření žijící lidé, jsou znázorněni buď jako jedno nebo druhé zvíře.
Obě zvířata jsou z ducha tohoto světa, proto jsou vyvolaná drakem.

„Všechnu moc prvního zvířete provádělo před jeho zraky.“
Toto mělo naznačit, že ti lidé, kteří byli znázorněni jako druhé zvíře, konali stejné násilí jako první.
Také bylo oznámeno, že těmito oběma zvířaty naznačení lidé současně žili v posledním časovém období.

„a přimělo zemi a její obyvatele k tomu, aby zbožňovali první zvíře, jehož smrtelná rána byla zahojená.“

V těchto slovech mělo být vyjádřeno, že lidé, kteří byli poučeni Slovem Božím - i když podle něho nežijí - přece jen žijí a jednají zodpovědněji a důstojněji, než tak činí lidé, kteří zůstali bez Božího poučení.
Všichni lidé, kteří Slovo Boží někdy zaslechli a učení Ježíše poznali, nebudou ho umět nikdy ze svého vědomí vymazat, i když ho nenásledovali.
Ale ti lidé, kteří učení Ježíše nepoznají a kteří se uzavírají před Slovem Božím, budou působit tak nezodpovědně, krutě a bezohledně, že budou nebezpečnější než divoká zvířata.
Divoká zvířata míří svou útočnou sílu jen proti pozemskému tělu tvorů, zatímco bez Božího poučení žijící lidé, míří své mocné pozemské síly také proti nesmrtelné duši svých bližních.
Měřeno podle způsobu činnosti bez Božího poučení žijích lidí, budou ti odpadlí, kteří ještě učení Ježíše a Slovo Boží přijali, ji uznávat a oceňovat jako skutečně vznešenou.

„jehož smrtelná rána byla zahojená."
Také mělo být těmito slovy naznačeno, že ti lidé, kteří učení Ježíše a Slovo Boží v sobě přijali, - i když podle něj nežili - přece stále ještě mají možnost být zachráněni.
Jejich smrtelná rána, kterou jejich duše odpadnutím od Boha utrpěla, může být vyléčena, když se budou za to vroucně modlit.
Pán nezapudí o záchranu prosící lid a prokazuje tak zázračnou Boží dobrotu, že nebude nikdo zatracen, kdo nebude sám chtít.

„A dělalo velká znamení tak, že sám oheň z nebe nechalo před zraky lidí padat na zem."
Tato slova dávají rozpoznat, že velký důvtip úplně bez Boha a jeho Slova žijící člověk může způsobit, že jeho výkony před očima jeho bližních působí jako skutečné zázraky.

Základem k tomu je tvorům Bohem ponechaná svoboda, že také bezbožník umí zázračně, jistě a úspěšně na pozemském světě pracovat.
Podobenstvím, že oni sami mohou nechat spadnout oheň z nebe na zemi, mělo být dáno na srozuměnou, že oni také dovedou vyvolat Boží hněv. Neboť Bůh používá jejich satanské způsoby práce jako Boží tresty pro lidi, právě tak jako Bůh používá způsob jednání ostatních lidí.

„Bylo mu dáno dělat znamení ke cti prvního zvířete a svádět jimi obyvatele země tím, že obyvatelům země řeklo, aby postavili zvířeti, které bylo smrtelně zraněno a přece zůstalo na živu, sochu."
Osud Země je boj o bytí či nebytí.
Národy Země jsou v nepřetržitém boji jeden proti druhému, protože lidstvo žije ještě ve stavu odpadnutí od Boha.
Proto bude stále národ, který podlehne v boji zbraní.
Ale změnou pozemských událostí dokáže poražený národ znovu ožít.
Protože se tyto boje otáčejí pouze kolem pozemského bytí těchto národů, tak byl poražený národ znázorněn jako zvíře poraněné mečem.
Podobenství také zobrazuje to, že vždy poražený národ své síly znovu sbírá, aby se z porážky pozvedl.
Ale současně bylo naznačeno, že od Boha odvrácený duch země bude lidi svádět k matoucímu nadhodnocení pozemského bytí a jejich lásku a uctívání, které oni zákoně dluží Stvořiteli, docela bezprávně věnovat vlastnímu životu jejich národa.
Bůh si přeje lidskou upřímnou oddanost k jejich národní pospolitosti, do které je Bůh postavil, protože lid má být národní pospolitostí vychováván, poučován a chráněn.
Lidové společenství by mělo vycvičit hodnotné, ale zmateně působící síly k uspořádané spolupráci se silami bližních.

Ale stát by neměl nutit lidské nesmrtelné duše pod svoji moc a stát by neměl odvracet lidské nesmrtelné duše od jejich opravdového povolání, pro které je Bůh stvořil.
V tomto podobenství bylo naznačeno, že se Boží církvi po dobu konce času budou protipůsobící síly také ukazovat v nadhodnocení důležitosti života ve státě.
Jednostranné vymezení lidské duše pro život ve státě působí proti vysokému cíli, pro který Bůh lidskou duši určil.
Proto je v tomto podobenství naznačeno, že lidé po dobu konce času budou duchem země sváděni, aby životu společenství prokazovali uctívání, které zákonně náleží Stvořiteli.
Bůh to přenechává lidem, aby jejich společný život uctívali podobně jako modlu a vzdávali mu úctu, když si to přejí; ale Bůh lidstvo varuje před tím, toto zbožňování jejich společného života upřednostnit před uctíváním Boha Boží církví, která byla Bohem pro to nasazená, aby lidem uložila uctívání Boha.
Uctíváním Boha je člověk posilován Božími silami.
Uctíváním lidského společenství je člověk posilován silami bližních.
Spasení k věčnému životu je založeno na posilování Boží silou.
Posilování lidskými silami je založeno na spolupráci s duchem země, který nedokáže dát žádný věčný život.
Bůh chtěl v tomto učedníkem Janem zprostředkovaném Zjevení ukázat všechny síly obrácené proti Boží církvi, proto bylo také přecenění důležitosti státního společného života naznačeno jako jedna z reakčních sil, která se snaží církev Boží znemožnit.

„A bylo mu dáno, aby zobrazení zvířete propůjčil ducha, takže socha zvířete mluvila a vydala rozkaz, že všichni, kteří před ní nepokleknou, budou usmrceni.“
V těchto slovech uvádí Bůh, že přecenění důležitosti života ve státě na úkor hodnoty Bohem vybudovaného společenství na

konci času vede k tomu, že lidové společenství bude uctíváno podobně jako Bůh.
Přeji si objasnit, co obraz zvířete znamená:
Zvíře je tady symbolem pro člověka, který je zaměřený jen na pozemský život, protože ve skutečnosti se zvíře dívá pouze na svůj pozemský život.
Obraz zvířete znamená zrcadlové znázornění pozemského lidského společenství jako stanovený pojem.
Jako obraz nezobrazuje skutečnost, nýbrž znamená jen zobrazenou myšlenku, tak nebylo obrazem zvířete také naznačeno skutečně nyní existující lidské společenství, nýbrž jen představa lidového společenství.
To znamená, k ideálnímu obrazu vytvořená idea lidského společenství.

„A bylo mu dáno, aby zobrazení zvířete propůjčil ducha, takže socha zvířete mluvila a vydala rozkaz, že všichni, kteří před ní nepokleknou, budou usmrceni."
V těchto slovech uvádí Bůh zřetelně, že nadhodnocení důležitosti společenského života na konci času vede k jeho zbožňování. Bůh je duch a Boží duch dokáže k člověku hovořit.
Tak bylo v těchto slovech opatrně, ale zřetelně uvedeno, že po dobu konce času bude zbožňování a velebení lidského společenství pokládáno za důležitější, než zbožňování a velebení Božího Stvořitele.
Podobně jako dříve lidé požadovali zachovat si kontakt s Bohem, protože to potřebovali k záchraně jejich duše, budou se ti lidé, kteří na konci času lidské společenství povýšili na jejich Boha, na toto obracet, kdyby chtěli komunikovat.
Také je v tomto podobenství ukázáno, že ti lidé se budou dopouštět bezohledného, hrubého násilí hodného zavržení, proti lidem, kteří se zbožňování společenského života nechtějí podřídit, protože jejich srdce uznává jen zbožňování samotného Boha.

Boj mezi Bohem a satanem v posledním Bohem pro zkoušení duší předurčeném časovém intervalu, bude mocně ukončen tím, že Bůh zničí národy pracující proti němu a jejich společenský život nadřazující životu uvnitř společenství Božích svatých.
Pán bude mocně všechny národy posilovat, které uctivě očekávají návrat Pána na zemi a Boží církev přijímají jako kultovní místo, kde chce být Bůh ctěn a žádán.

„A nutí všechny, malé i veliké, bohaté i chudé, svobodné i nesvobodné k tomu, aby měli znamení na pravé ruce nebo na čele;“
Tato slova upozorňují jasně na to, že jednostranné nadhodnocení důležitosti pozemského společenského života by vedlo k tomu, že všichni lidé uvnitř tohoto lidového společenství si budou rovni, a že jsou společenství zavázáni sloužit, prací jejich rukou nebo jejich hlav.
Společenstvím nařízený nátlak zardousí svobodný duševní vývoj lidí, proto tento nátlak bude působit proti Bohu, když společenský život současně vyloučí ze své oblasti Boží církev.

„a že nikdo nemůže nakoupit nebo prodat, vyjma toho, kdo má znamení, či jméno zvířete nebo číslo jeho jména.“
Pán zde předpovídá jasnými slovy, že svoboda jednání lidí v posledním časovém období bude neobyčejně omezena, protože stát je vezme úplně pod své poručnictví.
Pán chtěl mocně ukázat dnes žijícím lidem, že viděl jejich způsoby práce již na počátku křesťanského období.
Ale Bůh chtěl také dnes žijícím lidem objasnit, že jejich způsoby práce se pokojným způsobem práce připojily proti Božímu duchu, aniž by si to lidé uvědomili.
Právě tak málo jako lidé mohli prohlédnout tajemství daná náznaky v podobenství, protože Bůh jim pro to ještě oči ne-

otevřel, nemohli ve skutečnosti prohlédnout, že jejich chytře vymyšlené způsoby práce, kterým lidské svobodné sebeurčení ochrnuli, ve skutečnosti pramení ve světě antikrista.
Bůh dnes odhaluje, že tato člověku uvalená pouta ho uvazují k zemi, k říši ducha pracujícího proti Bohu.
Svobodným myšlenkám, obráceným k Bohu, bude zabráněno z protilehlé strany, proto je lidská duše vydána na pospas způsobu práce satana.

„Zde je osvícená moudrost. Kdo má rozum, ten spočítá číslo zvířete. To číslo označuje člověka a je to číslo šest set šedesát šest."
Z těchto slov mělo být odvozeno, že zmatený způsob činnosti lidí v posledním období, bude určován jen silou vůle lidí a bude určován jen pro pozemské účely a povede k tomu, že velká masa lidí bez nejmenšího tušení propadne duchu, který pracuje proti Bohu.
Právě tak málo jako lidé tajemství těchto slov nemohou pochopit, nemohou pochopit ani skutečnost, kam je podivnými způsoby jejich vládci vedou, jejich svobodu omezujícími způsoby práce.
Udiveně lidé poznají, že tato tajemná slova znamenají symboly hada, ducha bojujícího proti Bohu, který lpí na zemi trojitým způsobem jako drak, antikrist a satan.
Protivník, který se trojnásobným způsobem odhaluje jako Bůh je duch, který bojuje proti Bohu, jehož symbolem je had a je trojnásobným způsobem zobrazen.
Číslo šest set šedesát šest je trojnásobný obraz hada, v čísle šest je jeho věrný obraz.
Jednoduchým způsobem vysvětluji toto tajemství a jednoduchým způsobem naznačuji lidem, že jejich způsoby práce, jimiž oni loupí bližním duševní vzestup k Bohu, jsou Bohu zjevné.

Kapitola 14

A viděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sion a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří mají na čele napsáno Jeho jméno a jméno Jeho Otce.
A slyšel jsem hlas z nebe, jako hučení množství vod a jako mocné hřmění a hlas, který jsem uslyšel, byl jako hraní harfeníků, kteří rozezvučí své harfy.
A zpívali novou píseň před trůnem a před čtyřmi živými bytostmi a starci; a nikdo nebyl schopen zazpívat píseň, jen těch sto čtyřicet čtyři tisíc vykoupených ze země.
To jsou ti, kteří se neznečistili s ženami, neboť jsou panenští. Oni jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Oni jsou vykoupeni z lidí jako prvorození Boha a Beránka a z jejich úst nevyšel žádný klam, jsou bez poskvrny před trůnem Božím.
A viděl jsem jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium, radostné poselství obyvatelům země, všem lidem a kmenům a jazykům a národům a mluvil silným hlasem: Obávejte se Pána a vzdejte mu čest; neboť přišla hodina Jeho soudu. Modlete se k tomu, který stvořil nebe a zemi, moře a vodní prameny!
A druhý anděl ho následoval a volal: Padl, padl velký babylón, který vínem zlosti jeho necudnosti napájel všechny národy.
A třetí anděl je následoval a volal nahlas: Kdo zvíře a jeho obraz vzývá a znamení na svém čele nebo na své ruce akceptuje, ten má také pít víno Božího hněvu, které je nemíchané nalito do kalicha Jeho hněvu a má být trápen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.
A dým jejich útrap bude stoupat navěky věků; a dnem ani nocí nedojde pokoje ten, kdo to zvíře a jeho obraz vzýval a přijal znamení jeho jména.
Zde se ukáže trpělivost svatých, kteří zachovávají přikázání Boží a víru v Ježíše.
A uslyšel jsem hlas z nebe ke mně říkat: Piš: Blahoslaveni

jsou mrtví, kteří umírají v Pánu! Od této chvíle, praví duch, mají odpočívat od jejich útrap; neboť jejich díla je následují.
Podíval jsem se a hle bílý oblak a na oblaku seděl kdosi podobný Synu člověka: měl na hlavě zlatou korunu a v ruce ostrý srp.
A jiný anděl vystoupil ze svatyně a volal nahlas tomu, který seděl na oblaku: Přilož svůj srp a sklízej; neboť přišla hodina žní a úroda země dozrála.
A ten co seděl na oblaku, rozhoupal svůj srp nad zemí a země byla sklizená.
A jiný anděl vystoupil ze svatyně, která je v nebi; také on držel ostrý srp.
A jiný anděl vyšel od oltáře, měl moc nad ohněm a zavolal nahlas na toho, který měl ostrý srp a řekl: rozhoupej svůj ostrý srp a skliď hrozny z vinné révy země; neboť její hrozny jsou zralé!
A anděl rozhoupal svůj ostrý srp nad zemí a sklidil vinnou révu země a vrhl ji do velkého lisu Božího hněvu.
A ten lis stál mimo město a krev z lisu tekla až k uzdám koní, tisíc šest set mil daleko.

Výklad

Prorok se tady díval v podobenství, co se v době sedmého společenství událo.
Pán chtěl v posledním období vyvolené sám oslovit.
Jasnými slovy Pán proto sedmému společenství oznámil, že stojí přede dveřmi a klepe na ně. Kdo dokáže dveře své duše hlasu Pána otevřít, k tomu by chtěl Pán vejít a s ním pojíst, čímž by on obdržel účast na moci a Boží velkoleposti.
Všem lidem, kteří Pánem předepsaný oltářní kult církve Krista neznají, chci k poučení vysvětlit, že církev na oltáři vykonává kultovní děj, kterým Pán působí, jako pro viny světa obětovaný Beránek Boží, skrze ústy přijatým pokrmem na

duše uctivě věřících.
Pokojně zobrazuje církev touto nepřetržitě opakovanou událostí, že Pán si skutečně přeje vejít do duše k němu otevřených, uctivě věřících lidí.
Pán také řekl, že by chtěl lidi sedmého společenství vyzkoušet, zda jsou schopní zaslechnout jeho hlas v jejich duši.
Bohem vychovaní lidé dokážou svou duši tak otevřít hlasu Spasitele, že mohou Jeho hlas slyšet jako hlas člověka, který k nim mluví.
Všichni lidé, kteří své duše nevyškolili pro svět Božího ducha, nebudou schopní hlas Spasitele v hloubce jejich duše zaslechnout.
Ve své promluvě k sedmému společenství Pán také oznámil, jakým způsobem bude soudit v posledním čase lidské duše.
Obrazným způsobem viděl prorok v tomto odstavci splnění zvěstování Pána.
Všichni lidé, kteří svou duši správně připravili pro příchod Pána, budou patřit k vyvoleným, kteří uslyší Pánův hlas v hlubinách jejich duše.
Chci nyní objasnit jednotlivé symboly:

„A viděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sion a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc,“
Z toho, že Beránek stojí na hoře Sion je patrné, že Pán pomocí své smrti na obětišti ze svého zvýšeného postavení přitahuje k sobě vyvolené. To znamená, že Pán skutečně, ačkoli duchovním způsobem, zasahuje do pozemských událostí.
Zde udaný počet vyvolených by měl znamenat, že Pán k sobě přivolává své vyvolené ze všech dvanácti typů lidí a ze všech národů země.

„těch, kteří mají na čele napsáno Jeho jméno a jméno Jeho Otce.“
Toto naznačuje, že vyvolení se před zraky všech otevřeně při-

znávají ke Kristu a nebeskému Otci, který je osvítil.

„A slyšel jsem hlas z nebe,“
Tím, že byl slyšet hlas z nebe, bylo dáno na srozuměnou, že tento hlas nebyl slyšet na vnějším světě, nýbrž uvnitř učedníkovy duše. Neboť Pán to vyslovil již dříve, že království nebeské je uvnitř v člověku.

„jako hučení množství vod,“
Voda, jako symbol pro slovo tady naznačuje, že tento hlas Krista hovoří k lidem ve všech jazycích světa, takže každý člověk je ve svém jazyce může slyšet.

„a jako mocné hřmění,“
Hřmění, jako symbol pro mocný Boží hlas tady vyjadřuje, že lidé díky schopnosti vnitřního slyšení dokáží také zaslechnout mocný Boží hlas.

„byl jako hraní harfeníků, kteří rozezvučí své harfy.“
Tímto podobenstvím mělo být dáno na srozuměnou, že vyvolení, kteří slyší v sobě hlas Spasitele, dosáhli ohlašované tajuplné „Nové lidstvo“, „Nový Jeruzalém“ nepřetržitým osvícením od Boha, za kterého dokázali žít.
Nové lidstvo je označeno v tomto Zjevení učedníka Jana jako jedno velké tajemství, protože skutečně slyšení hlasu Spasitele v hloubce lidské duše je jedno velké tajemství.
Bez porozumění budou hledět ostatní lidé na vyvolené, když tito budou navzájem vyjadřovat potěšení a vděčnost k Bohu za tento tajuplný dar milosti.
Oni nebudou ostatními lidmi chápáni, protože si v jejich duši nevytvořili předpoklady, aby mohli v sobě vnímat hlas Spasitele.

„A zpívali novou píseň“

Duše se pozvedá k Bohu, když člověk se zanícením zpívá ke chvále Boha. Těmito slovy je vysvětleno, že se zde nejedná o skutečnou píseň, nýbrž o nový způsob vzestupu duše vzhůru k Bohu.

„před trůnem a před čtyřmi živými bytostmi a starci;“
Skrze všemohoucnost Boží a díky jeho neodhaleným ustanovením a díky mocnému působení Bohu poslušných proroků a Svatých je ovlivňováno vzdělání vyvolených, pro zařazení do Nového lidstva. Proto oni zpívali chvalozpěvy a děkovné hymny.

„a nikdo nebyl schopen zazpívat píseň, jen těch sto čtyřicet čtyři tisíc,“
Zřetelně je tady řečeno, že tajuplný poslech hlasu Krista, jež znamená nový skutek Boží milosti, který označuje příslušnost k vysvobozenému Novému lidstvu, kterou ostatní lidé, kteří se nevzdělávali pro říši, která není z tohoto světa, nemohou dosáhnout.
Kdo svou duši vydal jen matoucímu od Boha odvrácenému, hlučnému a znepokujícímu pozemskému ruchu, nebude umět v sobě vytvořit klid, který je nutný, aby mohl slyšet k sobě mluvit Boží hlas.

„To jsou ti, kteří se neznečistili s ženami, neboť jsou panenští. Oni jsou ti, kteří následují Beránka kamkoli jde.“
Bůh by chtěl vyjádřit tímto prohlášením, že ti lidé, kteří by chtěli toto vnitřní blízké připojení na hlas Krista dosáhnout, musí za to zaplatit vysokou cenu.
Požadují spolupráci s Bohem, proto se musí spolupráce s lidmi, pozemšťany požadovaným způsobem, zříci.
V následování Krista je Bohem předepsané, že ten člověk musí překonat v sobě sobectví, než dojde ke spolupráci s Bohem.

Nesmírné sebezapření z lásky k Bohu a Spasiteli byla cena, kterou vyvolení museli obětovat.

„Oni jsou vykoupeni z lidí jako prvorození Boha a Beránka."

Právě tak přinesl Bůh pro vyvolené oběť tím, že Spasitel pro ně prolil svou krev.

V Božím Světě bylo rozhodnuto, že Spasitel měl lidstvo vykoupit svou krví, aby je udělal použitelné pro účast na Božím působení.

Tento mocný Boží čin nebyl uznán u mnohých lidí, kteří své duše neučinili použitelné pro Boží působení.

Bůh oznámil tímto učedníkem Krista zprostředkovaným Zjevením, jak církev, která je pro to Bohem určena, by měla vzdělat lidské duše pro účastenství na Božím způsobu působení.

Církev mocně vyškolila, Bohem předepsaným kultovním aktem, velké množství duší pro spoluúčast na Božím způsobu práce.

Na pozemském světě ale stojí církev v posledním časovém období jakoby se sníženou silou, protože proti ní páchaný boj světa ovlivněného antikristem nechává ve velkém rozsahu zmatené lidi od ní odpadat.

Bůh vyhlásil církvi tímto Zjevením, že by se na konci času, který je symbolizován jako sedmé společenství, měla uchýlit do osamělosti, kde bude Bohem posilněna.

Bůh dosvědčuje v tomto díle milosti, ve kterém odhaluje objasněním učedníku Krista skrytě předaným Zjevením, jak Bůh vyvolené bude posilovat, když oni útoky protivníka budou nuceni k tichému, osamělému, od světského života odvrácenému způsobu života.

V tomto dnes Bohem církvi opětovně učedníku předaném Zjevení ukazuje Pán svým vyvoleným cestu, jak k němu mohou rychle a jistě pozvednout duši.

V tomto dnes církvi Pánem opětovně poskytovaným Zjevením učedníka Jana je církvi dán do ruky nový prostředek milosti, kterým se vyvolení rychle a snadno dokážou připojit hlasu Krista.
Bohem ovlivněnou činností pozemského těla budou vyvoleným zprostředkovány proudy živé vody, jak jim Pán přislíbil.
Zázračně bude Bohem uchvácené pozemské tělo zprostředkovávat Slovo Boží, které je symbolizováno jako voda života, která jím nepřetržitě protéká.
Jásat štěstím budou Svatí Boží když poznají, že skutečně jejich pozemské tělo je Boží chrám, který jim pokojně a spolehlivě zprostředkovává vodu života.
Bůh by chtěl toto tajemství odkrýt těm velkou mírou mocným, ale i neobyčejně se proti Bohu vzpínajícím, v sedmém společenství žijícím, protože toto poslední společenství by mělo zakusit soud nad dušemi.
Pokojným způsobem si Pán přeje soudit duše tím, že Pán znovu své slovo předává všem lidem země.
Tímto Božím Zjevením je soud nad dušemi uveden k působení.
Jako svědectví, pro toto Boží dílo, bylo toto učedníku Krista skrytě předané Zjevení dnes Bohem vysvětleno.
Uctivě to má církev přijmout a nemá nástroj, který Bůh pro to použil, aby Jeho slovo církvi předal, znovu umlčovat.
Z tohoto učedníku Janu kdysi předaného Zjevení by se měla církev poučit, že skutečně v době sedmého společenství bude Bohem poslán anděl, který lidem na zemi přinese radostné poselství .
Dnes doručil tento anděl toto radostné poselství a Pán pokojně současně splnil, co skrytým způsobem, tímto učedníku Krista předaným Zjevením, slíbil.

„A viděl jsem jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium, radostné posel-

ství obyvatelům země, všem lidem a kmenům a jazykům a národům.“
Skutečně se lze podívat na toto dnes předané Boží dílo jako na radostné poselství, protože dává lidem jistotu, že hlas Krista dokáže k jejich duším zázračným lehkým a slastným způsobem mluvit.
V tomto Božím díle je zřetelně oznámeno, že má být rozšířeno po celém světě, aby se Boží vyvolení ze všech kmenů, jazyků a národů mohli připojit k hlasu Spasitele.
Mocně svolává dobrý pastýř tímto Božím dílem ty svoje dohromady a s jásotem rozpoznají Boží děti na celém světě hlas svého pastýře. A oni budou jeho hlas následovat a budou jeden pastýř a jedno stádo.

„a mluvil silným hlasem: Obávejte se Pána a vzdejte mu čest; neboť přišla hodina Jeho soudu. Modlete se k tomu, který stvořil nebe a zemi, moře a vodní prameny!“
Bůh ohlašoval tady zřetelnými slovy, co bude obsahovat Jeho Zjevení, které anděl předal v době sedmého společenství nástrojem, kterým tato vysvětlení zprostředkovává.
Skutečně je to slib soudu nad duší, čímž by mělo lidstvo Boží plán jasněji rozpoznat.
A také je to poučení o chování lidí k Bohu, jak si to Bůh přeje.
Toto dnes zprostředkované Boží dílo musí být pokládáno za další důkladněji srozumitelný výklad kdysi učedníku Janu skrytě předaného Zjevení.
Všechna další slova tohoto odstavce naznačují soud Pána nad dušemi, což bude nyní snadněji srozumitelné, proto nepotřebuji dávat o tom žádné bližší objasnění.
Druhým a třetím andělem, kteří prvního anděla následovali, mělo být dáno na srozuměnou, že Bůh také pověřil další Boží síly, aby varovně ukázaly člověku před zraky soud Boží nad jeho duší.

„A uslyšel jsem hlas z nebe ke mně říkat: Piš: Blahoslaveni jsou mrtví, kteří umírají v Pánu! Od této chvíle, praví duch, mají odpočívat od jejich útrap; neboť jejich díla je následují.“

Tím mělo být vyjádřeno, že předáním tohoto nového Božího díla, které umožňuje spojení vyvolených s hlasem jejich Spasitele, tímto hlasem vysvobozeni, beze strachu zemřou.

Jako dar milosti z nebeského světa bylo toto Boží dílo doručeno a má vynést duše lidí vzhůru k nebi.

Zrušena je tímto Božím dílem, což znamená láskyplný Boží skutek, zemřelých tolik obávaná doba přechodu před přijetím do nebeského světa, protože je hlas Spasitele tak mocně osloví a pro nebeský svět připraví, že oni při jejich odlučování od země nebudou napadeni strachem. Úplně připraveni pro nebeský svět, budou moci vystoupit, aniž by museli protrpět dlouhý mezičas.

Po označení vyvolených přijde na lidstvo velká nepříjemnost. Svou královskou mocí bude Pán z nebe, pro lidi na zemi neviditelný, zbývající lidi odsuzovat jako neupotřebitelné pro božskou práci.

Pán bude pokojným způsobem soudit duše, ale Pán bude soudit uvnitř duchovního světa.

Že bude Pán soudit podle zákonů duchovního světa, bylo v podobenství objasněno tím, že lis Božího hněvu byl šlapán mimo město.

„a krev z lisu tekla až k uzdám koní,“

Toto mělo naznačit, že Bohem shledané, pro Boží práci nepoužitelné, duše budou poté pokračovat jako nižší duchové, osudem zvířecích duší.

„tisíc šest set mil daleko.“

Tímto obrazem mělo být naznačeno, že Bohem odmítnutné, pro Boží činnost neupotřebitelné lidské duše budou neobyčej-

ně četné oproti poměrně nepatrnému množství vyvolených.
V tomto nerovném množství leží pro neosvícené lidi zdánlivá Boží nespravedlnost.
Mocně napadají Boha, že jedná nedobře a zmateně, že stvořil tak mnoho lidí a jen malý počet z nich vybírá pro Boží život.
Bůh vidí rozhněvaný pohled lidí na tento mocný Boží způsob činnosti a Bůh si přeje jim pokojně objasnit svůj způsob práce.
Všechny lidské duše obdržely od Boha po neobyčejně dlouhou dobu dostačující poučení o tom, co Bůh s lidstvem plánuje, takže měly čas se rozhodnout, zda vyrazit na cestu k Bohu, nebo ne.
Jen nepatrný počet se rozhodl pro cestu k Bohu.
Z velkého množství tvorů Stvořitel pokojně k sobě přitáhne jen poměrně nepatrný počet použitelných duší jako skutečně dobrou sklizeň pozemského světa.
Rozhněvaně se dívají zbývající lidé na tuto Boží pracovní metodu, proto jim Bůh před zraky ukazuje, že množství výsevu a plýtvání zárodky života je zákonem Stvoření.
Všude uvnitř Stvoření mohou lidé toto plýtvání pozorovat a všude také budou moci zákon třídění rozeznávat.
Proto se nemají rozhněvaně dívat na Stvořitele, nýbrž to mají připsat sobectví a lenosti jejich vlastní duše, když si zvolili o mnoho lehčí a příjemnější cestu, která duši poutá jen na pozemský svět.

Kapitola 15

A viděl jsem na nebi jiné znamení, veliké a podivuhodné: Sedm andělů, kteří měli sedm posledních pohrom; neboť jimi se dokončí Boží hněv.
Viděl jsem jakoby průhledné moře smíšené s ohněm; a ti, kteří zvítězili nad zvířetem a jeho obrazem a nad číslem jeho jména, stáli na průhledném moři a měli Boží harfy a zpívali

Mojžíšovu píseň, Božího sluhy a píseň Beránka a říkali:
veliká a zázračná jsou tvá díla, Pane Bože všemohoucí!
Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi věčnosti!
Kdo by se tě neměl obávat, Pane a tvoje jméno chválit? Ty jediný jsi svatý. Ano, všechny národy přijdou a budou tě vzývat, neboť tvé soudy jsou zjevné.
A potom jsem viděl jak se otevřela svatyně stánku svědectví v nebi; a z té svatyně vyšlo sedm andělů, přinášejících sedm pohrom, oděni byli do čistého světlého plátna a kolem hrudi opásáni zlatými pásy.
A jedna ze čtyř bytostí dala sedmi andělům sedm zlatých nádob, naplněných hněvem Boha, který žije navěky věků.
A chrám byl naplněný dýmem z nádhery Boží a z jeho moci a nikdo nemohl vkročit do chrámu, dokud těch sedm pohrom těch sedmi andělů nebude dokončeno.

Výklad

Přeji si vysvětlit, co tato část naznačuje:
Bůh chtěl pokojně dát najevo, že po dobu konce času budou národy rdousit strašné války, které tak příšerně národy zničí, jak to lidstvo ještě nikdy dříve nezažilo.
Tyto zhoubné války národů mezi sebou jsou naznačeny sedmi posledními pohromami.
Bůh použil v tomto oznámení symbol sedmi andělů jako podněcovačů sedmi posledních pohrom, protože tímto mělo být naznačeno, že tyto pohromy budou způsobeny duchovní silou a ne Bohem uloženou ničivou přírodní událostí.
Duchovní síly, které ovlivňují myšlenkový život lidí, uvolní těch sedm pohrom, kterými vyvolají u lidí beznaděj.
Bůh nechá zlé na zemi tak se projevovat jak si přejí, čímž se budou války národů vyvíjet tak nedůstojně a děsivě a zhoubně, že se lidé v jejich zoufalství před Bohem skloní, ale Bůh se v této době na ně nepodívá.

Proto bylo na konci odstavce řečeno, že nikdo do chrámu, který je v nebi, nevkročí, dokud nebude těch sedm pohrom dokončeno.
A jedna ze čtyř bytostí dala sedmi andělům sedm zlatých nádob, naplněných hněvem Boha, protože tím má být naznačeno, že ta Boží ustanovení, podle kterých budou vyvolení vytržení do nebe, budou současně působit s Božím soudem, kterému propadnou ostatní lidé.
Pán jasně lidem posledního času ukazuje, jaký úděl na ně přijde, když si ještě včas neuvědomí a zlo mezi nimi, které je svádí, aby jednali proti Božím přikázáním, nezdolají a nedají Bohu poctu.
Zřetelně byl lidem posledního času ukázán jejich zhoubný osud, který si sami sobě připravují, když včas nevolají Boha o pomoc, aby to velké neštěstí od nich odvrátil.
Bůh jasně upozorňuje lidi dnešního posledního časového úseku, jak si zkazí tělo i duši, když neseberou sílu, aby zlo, které je svádí jednat proti Božím zákonům mezi sebou, přemohli.
V tomto srozumitelném upozornění postavil Bůh všem lidem před oči, jakému osudu jdou vstříc, když se včas ještě Božím přikázáním plnou silou nepodrobí.
Bůh ukázal v této části, jak nebeský svět Boží rozhodnutí připravuje nejprve důstojným způsobem.
V nebeském světě je Boží rozhodnutí, dát zlu na zemi volnou ruku s uctivým díkem uznáno, neboť lidé by měli konečně pochopit, kam vede jejich odvrácenost od Boha.
Sedm andělů, kterým bylo dáno sedm nádob plných Božího hněvu je symbolem pro duchovní síly, které podle Božího přikázání velké pohromy na konci času vyvolají.
Jsou to duchovní síly, které od Boha odvráceně žijící lidské duše neobyčejně zmateně osloví, a proto se tito lidé jejich špatného jednání dopustí, jak to ony požadovaly.
Vše ostatní v této části bude chápáno, protože jsem symboly již objasnil.

Také lze poznat, že je to čtvrtá bytost, která dává těm sedmi andělům sedm nádob naplněných Božím hněvem, poněvadž čtvrtá bytost obrazně vyjadřuje Boží ustanovení, podle kterého vysvobození lidé vystoupí do nebe a podle kterého pro Boží plány nepoužitelní lidé propadnou smrti a podsvětí. Mocně bylo řečeno, že čtvrté bytosti byla dána moc nad čtyřmi částmi země: zabíjet mečem, hladem, morovou nákazou a divokými zvířaty země.
Tato Boží ustanovení, která čtvrtá bytost symbolizuje, se projeví, když se bude blížit konec posledního časového úseku.

„A chrám byl naplněný dýmem z nádhery Boží a z jeho moci a nikdo nemohl vkročit do chrámu, dokud těch sedm pohrom těch sedmi andělů nebude dokončeno."
Těmito slovy je varovně předpovězeno, že lidé během doby těch ohlášených velkých pohrom se nebudou moci k Bohu dostat.
Poté bude nebe uzavřeno.
Lidé nemohou zmatení, rozčílení, polekaní a ztýraní strašlivými událostmi, cestu k Bohu najít.
Jen v klidu a hlubokém pokoji duše a v důstojném, posilujícím prostředí může člověk vyškolit duši pro cestu k Bohu.
Dlouhá a těžká je cesta, ale nádherná je odměna vytrvalého vítěze nad sebou samým, kterou od Boha přijme.
Lidé pochopí, že nemohou vyrazit na tuto dlouhou a těžkou cestu, která vyžaduje velkou trpělivost a mnohé sebezapření a celou sílu duše, když strašlivé, matoucí válečné dění a destruktivní, ničivé a zdivočelé chování bližních je naplňuje strachem a hrůzou.
Těmito slovy Pán říká předem, že lidé po dobu posledních velkých pohrom naleznou nebe uzavřené.

Kapitola 16

A slyšel jsem mocný hlas z chrámu jak praví sedmi andělům: Jděte a vylejte těch sedm nádob Božího hněvu na zemi!
První anděl šel a vylil svou nádobu na zemi. A zlé a zhoubné vředy padly na lidi označené znamením dravé šelmy a klekajícím před jejím obrazem.
A druhý anděl nalil svou nádobu na moře a vznikla krev jako krev mrtvého a vše co mělo život, zemřelo v moři.
A třetí anděl nalil svou nádobu na řeky a na vodní prameny: a změnily se v krev.
Tu jsem slyšel jak anděl vodstva říká: Spravedlivý jsi, Pane, svatý Bože, který je a kterýs byl, že jsi vynesl tento rozsudek: těm, kdo prolili krev svatých a proroků, dal jsi pít krev; ano, stalo se jim po zásluze!
A já uslyšel jiného anděla od oltáře říkat: Ano, Pane Bože všemohoucí! Pravé a spravedlivé jsou tvoje soudy!
A čtvrtý anděl nalil svou nádobu na slunce a byla mu dána moc, lidi trápit žárem a ohněm; a lidé byli sežehnuti velkým žárem a hanobili Boha, který má moc nad tímto sužováním a oni nečinili pokání, aby mu vzdali čest.
A pátý anděl nalil svou nádobu na trůn šelmy; a její říše ztemněla a lidé prokousali své jazyky bolestí a uráželi Boha nebes kvůli jejich bolestem a jejich vředům a nečinili pokání za své skutky.
A šestý anděl vylil svou nádobu na velkou řeku Eufrat; a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce.
A viděl jsem jak z tlamy draka a z tlamy šelmy a z úst falešného proroka vystoupili tři nečistí duchové, podobní žabám.
Jsou to ďábelští duchové, činící znamení a vycházející ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji na velký den všemohoucího Boha.
Viz, přijdu jako zloděj. Blaze tomu, kdo bdí a zachoval svůj

šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!
A on je shromáždil na místě, které se jmenuje hebrejsky Armagedon.
A sedmý anděl vylil svou nádobu do vzduchu a mocný hlas vycházející z chrámu od trůnu, pravil: Stalo se!
Tu přišly blesky, hřmění a burácení a nastalo velké zemětřesení, jaké nebylo od té doby co je člověk na zemi; tak mocné bylo to zemětřesení.
A velké město se rozpadlo ve tři části; a města národů se zřítila; a Bůh se rozpomenul na velký Babylón a dal mu pít z poháru vína svého trestajícího hněvu.
A všechny ostrovy zmizely a hory nebyly k nalezení.
A na lidi padaly z nebe kroupy těžké jako cent; tu lidé uráželi Boha kvůli té pohromě krupobití, neboť byla nadmíru velká.

Výklad

V této části je ukázáno, jak se Boží rozhodnutí, nechat zlu na světě volný běh, na světě projevuje.

„A slyšel jsem mocný hlas z chrámu jak praví sedmi andělům: Jděte a vylejte těch sedm nádob Božího hněvu na zemi!“
Ten mocný hlas je hlas Boží, který andělům dává povel k provedení jejich úkolu.

„První anděl šel a vylil svou nadobu na zemi. A zlé a zhoubné vředy padly na lidi označené znamením dravé šelmy a klekajícím před jejím obrazem.“
Tím je naznačeno, že lidé na konci času v jejich vedení války použijí zhoubné bojové prostředky, které kůži člověka rozežírají, takže jejich tělo je jakoby pokryto rozežírajícími vředy.

„A druhý anděl nalil jeho nádobu na moře a vznikla krev

jako krev mrtvého a vše co mělo život, zemřelo v moři.“
Také vedení války na mořích bude tak zhoubné, že tvorové tím zhynou.

„A třetí anděl nalil svou nádobu na řeky a na vodní prameny: a změnily se v krev.“
Tímto je naznačeno, že lidé ve své zlomyslnosti a pomstychtivosti si budou otravovat vzájemně potraviny.

„Tu jsem slyšel, jak anděl vodstva říká: Spravedlivý jsi, Pane, svatý Bože, který je a kterýs byl,“
Anděl vodstva je anděl, který lidem zprostředkovává Slovo Boží, neboť voda znamená v jazyce duchovního světa, slovo.

„A čtvrtý anděl nalil svou nádobu na slunce a byla mu dána moc, lidi trápit žárem a ohněm;“
Podobně jako nesnesitelný sluneční žár může být pro lidi trápením, bude lidem připraveno, jejich krutým vedením války, mocné trápení skrz žár a oheň.

„A pátý anděl nalil svou nádobu na trůn šelmy; a její říše ztemněla a lidé prokousali své jazyky bolestí a uráželi Boha nebes kvůli jejich bolestem a jejich vředům a nečinili pokání za své skutky.“
Také světové mocnosti, které tu stály tak jistě a mocně, ztratí děsivým sužováním jejich váženost a jejich moc; neboť lidé zdivočí tímto sužováním tak, že nebudou chtít být podřízeni žádné moci.
Protože lidé budou pod jejich útrapami úplně zoufalí a bezradní, protože jim nebe zůstane uzavřené, nerozeznají, že oni sami působí tyto útrapy, pod kterými tak trpí.

„A šestý anděl vylil svou nádobu na velkou řeku Eufrat; a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od

východu slunce.“
Vyvolený lid, který byl kdysi vázán na velkém toku Eufrat bude při událostech posledního času svým panováním účasten.

„A viděl jsem, jak z tlamy draka a z tlamy šelmy a z úst falešného proroka vystoupili tři nečistí duchové, podobní žabám.“
Tímto podobenstvím mělo být naznačeno, že lidé v této době již poznají, že uvěřili svůdným, zlým slibům, které je odvádějí od Boha a jeho přikázání.
V této době bude odhaleno před zraky lidstva, koho následovalo.

„Jsou to ďábelští duchové, činící znamení a vycházející ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji na velký den všemohoucího Boha.“
V tomto podobenství mělo být vyjádřeno, že velký boj mezi Bohem a satanem, knížetem tohoto světa, bude vybojován před zraky všech.
Králové země byli zde vzati jako symbol pro pozemskou moc a vládu proti vládě a moci Boží.

„Viz, přijdu jako zloděj. Blaze tomu, kdo bdí a zachoval svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!“
Na těchto slovech by měli lidé poznat, že Pán přísně hlídá duše také při velkých trápeních konce času.

„A on je shromáždil na místě, které se jmenuje hebrejsky Armagedon.“
Bůh nezničí své protivníky jednoduše pomocí své všemohoucnosti, nýbrž vyzve je k zápasu, k ohlášenému měření sil.

„A sedmý anděl vylil svou nádobu do vzduchu a mocný

hlas vycházející z chrámu od trůnu, pravil: Stalo se!
Tu přišly blesky, hřmění a burácení a nastalo velké zemětřesení, jaké nebylo od té doby, co je člověk na zemi; tak mocné bylo to zemětřesení.“
Z těchto slov by se mělo vyrozumět, jak neodpovědní a zločině pracující lidé mohli užívat skryté síly této planety pro své svéhlavé účely, kdyby ostatní lidé ve velké odpovědnosti k Bohu jim jejich ďábelské plány, kterým jedna velká část lidstva padla za oběť, nezkřížili svou čistou silou, která vyrostla z jejich úcty a lásky k Bohu.
Vládci pozemského lidstva si své plány nenechají zmařit, proto se poté bude dít, co Bůh učedníku Janovi v této podívané ukázal.

„A velké město se rozpadlo ve tři části;“
Symbol města, jak tady byl použit, znamená sloučení lidí k jejich vzájemné ochraně. Ve městech panuje pořádek a sloučení lidí v jejich životě a práci znamená pro ně ochranu a velký zdroj síly. Proto je město v jazyce duchovního světa použito jako symbol pro sjednocení sil k velkému jednotnému zdroji síly.
Velká města zde znamená sloučení a spolupráci celého lidstva, čímž všechny národy země obdrží požehnání účasti na takovém sloučení.
Tím, že bylo řečeno, že velké město se rozpadlo, bylo dáno najevo, že Bohem požadovaný milostiplný stav země se změnil. Lidskou zlomyslností a pomstychtivostí, jeden proti druhému, v neuspořádané, každý pořádek postrádající, zvířecími instinkty naplněné peklo. Následkem toho se sjednocení lidstva rozpadlo.

„a města národů se zřítila;“
Také v jednotlivých státech skončí pořádek v jednotě života a práce, čímž bude ztracen velký zdroj energie, kterým byli lidé

chráněni a živeni na těle i duši.

„a Bůh se rozpomenul na velký Babylón a dal mu pít z poháru vína svého trestajícího hněvu."
Velký Babylón je tady symbolem pro sílu lidí působících proti Bohu, kteří na celém světě rozvinou svou moc na základě jejich nevázaného sobectví a hrabivosti na úkor blaha a dobrého života bližních.
Všichni lidé, kteří se pokouší chamtivě a bezohledně získat majetek bližních a kteří se snaží bližních síly a život nedůstojným způsobem sobě podřídit a pro jejich nedůstojné účely využívat, patří v jazyce duchovního světa do velkého Babylónu.
Všichni lidé, kteří žijí před Bohem důstojně a čistě tím, že plní Pánova přikázání, jsou v jazyce duchovního světa označováni jako zařazení do milovaného božího města, Nového Jeruzaléma.

„A všechny ostrovy zmizely."
Ostrovy znamenají uzavření se od okolí, čím je tady dáno najevo, že nikdo se tou dobou před životním prostředím nedovede uzavřít, aby se hrůzám a zděšení, která na zemi přináší nastávající chaos mohl vyhnout.

„a hory nebyly k nalezení."
Hora znamená v jazyce duchovního světa centrum moci, protože hora své okolí přečnívá a ovládá. Tímto podobenstvím mělo být zde naznačeno, jak se lidstvo do takového divokého chaosu dostane, protože se žádný vládce nedokáže nad ně pozvednout.

„A na lidi padaly z nebe kroupy těžké jako cent; tu lidé uráželi Boha kvůli té pohromě krupobití, neboť byla nadmíru velká."
Bůh poukazuje tímto na ukrutné, jako cent těžké kroupy, na ty

strašlivé ze vzduchu na lidi dolů padající střely.

Kapitola 17

A přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a mluvil se mnou, a pravil: Pojď, já ti ukáži soud nad velkou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a s vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země.
A on mě vedl ve vytržení ducha pryč do pouště. Tu jsem viděl ženu sedět na šarlatově červeném zvířati, které bylo plné rouhavých jmen a mělo sedm hlav a deset rohů.
A žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami a v ruce držela zlatý pohár plný ohavností a nečistoty její necudnosti.
Na jejím čele bylo napsáno jméno: Tajemství! Velký Babylón, matka všech necudností a všech hanebností na zemi.
A viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví svědků Ježíše. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl.
Ale anděl mi řekl: Proč se divíš? Já ti odhalím tajemství té ženy i té sedmihlavé a desetirohé šelmy, která ji nese.
To zvíře, které jsi viděl, byla a není, ale vystoupí nahoru z propasti a půjde do záhuby; a užasnou ti obyvatelé země, jejichž jméno není od založení světa zapsáno v knize života, až uvidí, že to zvíře bylo a není.
Zde se ukazuje rozum, který vlastní moudrost: Sedm hlav je sedm pahorků, na kterých ta žena sedí a je sedm králů.
Pět jich padlo, jeden kraluje a jeden ještě nedošel; a když přijde, tak má jen krátký čas zůstat.
A to zvíře, které bylo a není, je samo ten osmý král a přece jeden z těch sedmi a jde do záhuby.
Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří ještě žádné království nepřijali, ale oni přijmou moc jako králové na jedinou hodinou spolu se zvířetem.
Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu a moc dají zví-

řeti.
Oni budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže; neboť on je Pán pánů a Král králů a ti kteří jsou s ním, jsou povolaní, vyvolení a věrní.
A on mi řekl: Vody, které jsi viděl, kde ta nevěstka sedí, jsou národy, rasy a jazyky.
A těch deset rohů, které jsi na zvířati viděl, budou nevěstku nenávidět, oberou ji o všechno až do naha a budou rvát její tělo a spálí ji ohněm.
Neboť Bůh jim dal do srdce, udělat co on chce, dát říši zvířeti, než budou Slova Boží dokončena.
A ta žena, kterou jsi viděl, je velké město, které vládne králům země.

Výklad

V této části je ještě jednou srozumitelně shrnuto, jaké povahy jsou síly, které na konci času zhoubně utváří osud lidstva.
Všechny tyto proti Bohu působící síly jsou zde znázorněny jako podivně důstojně na odiv se stavící osoba, protože zhoubné síly, které ke konci času budou mít osudy národů ve svých rukou, budou působit před zraky lidí skutečně výsostně přitažlivě.
Tímto symbolem velké nevěstky chtěl Bůh lidem naznačit skutečné chování sil, které lidstvo na konci času povedou do záhuby.
Před zraky, od ní svedených lidí, tu stojí tato nevěstka jako jedna nadmíru bohatá a mocná panovnice, která neobyčejně sebejistě využívá své panovnické moci. Ale před Božím zrakem je její zločinecká moc na omámené lidské duše zřetelná.
Podobou nevěstky chtěl Bůh lidem na zemi ještě jednou důtklivě a srozumitelně znázornit opravdovou povahu svádivých sil. S otevřenýma očima by se měly dívat národy na tyto svůdné síly, aby pochopily osud, který jim je připraven, když

tyto síly na zemi budoucně dosáhnou účinku.
Podobně jako opravdová čistá láska, kterou si Bůh přeje, k Bohu pozvedává a působí blahodárně, tak působí nedůstojná, pokrytecká, lživá a nečistá láska, kterou si Bůh nepřeje, zhoubně na duševní a tělesný život člověka.
Boží láska, kterou Pán učí, bude v tomto podobenství postavena proti předstírané, nečisté a nedůstojné lásce proti Bohu působících sil.

„A přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a mluvil se mnou, a pravil: Pojď, já ti ukáži soud nad velkou nevěstkou, usazenou nad vodami,“
V těchto slovech jsem řekl učedníku Krista, že tímto symbolem velké nevěstky označené protiboží síly budou v posledním ze sedmi období souzené Bohem.

„usazenou nad vodami,“
Tím mělo být vyjádřeno, že nevěstka svou mocí působí mezi mnoha jazyky země, protože si svou moc rozšířila po celém světě.

„ se kterou se spustili králové světa,“
Pán zde mocně předpovídá, že vládcové národů padnout této nevěstce za oběť, kvůli špatným údajným výhodám, které jim ona opatří.

„a s vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země.“
Ti lidé, kteří nevěstce propadli, ztratí svou vlastní svobodnou sílu vůle a soudnost, skrz její svůdný, omamující způsob činnosti.
Působíce na zákonitě Bohu příslušící lidskou duši, zmotává tato nevěstka lidské svědomí před Bohem natolik, že jejich zločinecké činy nebudou od nich více jako takové rozeznány. Jako opojení z vína, nedokáží tito lidé svůj mravní pocit zod-

povědnosti v sobě ochránit.

„A on mě vedl ve vytržení ducha pryč do pouště. Tu jsem viděl ženu sedět na šarlatově červeném zvířati, které bylo plné rouhavých jmen a mělo sedm hlav a deset rohů.“
Velká nevěstka sedí v poušti, protože tímto má být poznáno, že její svůdná činnost působí skrytě. Ona působí odloučena od vnějšího života lidí, protože si nepřeje, aby národy její způsoby činnosti mohly překontrolovat.
Podobně jako si nevěstka ve skutečnosti nepřeje, aby lidé pozorovali její skrytou činnost, kterou si ona chce bohatství bližních pokryteckou láskou a lstí vymámit, tak si nepřejí být pozorováni touto velkou nevěstkou obrazně znázornění lidé, v jejich skryté činnosti, kterou si chtějí bohatství lidí sobě přivlastnit.
Žena seděla na šarlatově červeném zvířeti, protože tím mělo být naznačeno, že tato velká nevěstka si dokáže podrobit nízké pudy sil národů, takže je jimi nesena.
Červené bylo zvíře, na kterém velká nevěstka seděla, protože tyto nízké pudové síly, kterýmii se nechává nést, úplně bezstarostně prolévají krev, tak jako zvíře také úplně bezstarostně prolévá krev.
Bůh použil tuto velkou nevěstku jako výchovnou metlu pro lidi, kteří odpadávali od církve Krista, protože se jim církev zdála být již nevhodná pro jejich důstojné a uzrálé duše.
V tomto připuštění velké nevěstky k vládnutí nad národy mají od Boha odpadlí lidé rozeznat boží trest, který si připravili kvůli jejich domýšlivému odvrácení od církve Krista.
Jakmile lidé odmítnou z dobroty Boží nabízenou pomoc, protože shledají, že takovou pomoc nepotřebují, odpoví jim Bůh ihned tím, že jim umožní hledat si pomoc podle jejich vlastního přání.
Mocné bylo odpadnutí lidí od církve Krista a mocná byla Boží odpověď.

Národům bude dnes již jasné, že působení velké nevěstky zničilo mír mezi národy.
Neobyčejně obratně a chytře a útočně dokázala své cíle sledovat, protože ona dokázala nerozvinuté, úsudku neschopné a zmatené myšlenkové síly lidí dostat pod svou kontrolu.
Proto mělo zvíře, které neslo velkou nevěstku sedm hlav jako znamení velké bystrosti a deset rohů jako znamení neúměrně velké síly.
Bůh si přeje objasnit, proč si tato velká nevěstka podřídila takové nadměrné síly.
Všechny vládce, vedoucí odpovědně národy pro Boha, budou Bohem podporovány a posilňovány, protože Pán svým věrným přívržencům žehná.
Ale vládci, kteří vedou národy před Bohem neodpovědně, nebudou Bohem podporováni.
Proto takoví před Bohem neodpovědně pracující vládcové, kteří byli zbaveni Boží pomoci se budou pokoušet ji nahradit použitím nadměrné bystrosti a mocné síly.

„A žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami a v ruce držela zlatý pohár plný ohavností a nečistoty její necudnosti.“
Pod těmito symboly mělo být naznačeno, že velká nevěstka skrze svou bystrost a lstivost a skrz svou nadměrnou sílu, dokáže si přivlastnit bohatství národů.
Bůh zde vysvětluje, že to bohatství je velká svůdná moc, skrze kterou si nevěstka podřizuje zmatené a neosvícené lidi, sledující jejich egoistické pudy, pro nekalé účely.
Bůh odhaluje zřetelně tímto podobenstvím, že tyto odpůrčí síly, které církvi Boží po dobu sedmi období odporují, již na začátku křesťanského období předvídal.
V připuštění protikladných sil je Boží trest, jak pro prohřešky uvnitř církve, tak i pro odpadlictví lidí od ní.

„A viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví svědků Ježíše. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl.“

V těchto slovech bylo zřetelně předpovězeno, že tato velká nevěstka se bude snažit církev Krista před Bohem neobyčejně nezodpovědně a krvavě ničit.

Bůh si přeje objasnit, proč Svaté vydává bezvěrcům.

V Božím Stvoření je skrytý zákon, že se silné bytosti maji postarat o slabší.

Pod tímto zákonem použil Bůh ty silnější k tomu, aby ty slabší, kteří se z nich narodili, tak dlouho ochraňovali, až jejich ochranu již nepotřebují.

Právě tak, jako rodičovské páry mají být ochránci svého potomstva, bylo Bohem uloženo, aby všichni silní všechny slabší bez rozdílu ochraňovali.

V Božím chování oproti tvorům je tento zákon také rozpoznatelný.

V Boží síle je absolutně možnost, odpor tvorů vůči Božím příkázáním zlomit, ale Bůh si nepřeje vnucovat tvorům cestu k němu nátlakem.

V Božím opatrném a trpělivém připuštění všeho odporu tvorů vůči Božím nařízením, dokáží osvícení lidé rozpoznat zákon, podle kterého se silnější vůči slabším nemají dopoustět násilí. Silným na zemi byl uložen tento zákon.

Bůh chtěl silné zkoušet, jako oni svou moc budou používat.

Dnes je zjevné, jak silní svou moc používají, proto Bůh tento zákon dnes odhaluje.

Pro Boha pracující lidé stojí bezbraní před svými ozbrojenými bližními, jakoby vydáni každému surovému útočení.

Pro Boha je to naprosto cenné, protože Bůh lidské duše zkouší tím, že on jejich odpovědnost zviditelňuje.

Neodpovědně jednající lidé jsou pro Boha neupotřebitelní.

Bůh si přeje vyzvat skrze obětování svatých ostatní lidi k tomu, aby pocit zodpovědnosti k Bohu posílili tím, že zákon, kterým ten silnější slabšího má chránit jako Boží zákon uznali

a následovali.
Obdobně jak lidé tento zákon uznají a podřídí se mu, vysvobodí Bůh jejich duše.
V Božím světě používá Bůh tento zákon pro vzhůru stoupající duše zemřelých a nechává je od jejich silnějších společníků chránit a poučovat.
Bůh si přeje, aby lidé na zemi pracovali právě tak.
Bůh spojuje s tímto zákonem druhý zákon, podle kterého se silní tvorové mají méně silným tvorům obětovat.
Tento zákon je mezi lidmi ještě málo známý, protože je to zákon Božího světa.
Jen Bohem posilnění a osvícení lidé dokážou projevit sílu a podle tohoto zákona jednat.
Důstojným sebeobětováním Krista pro vysvobození lidských duší byl dán jasný příklad, jak tento zákon chápat.
V tomto mocném sebeobětování Krista byl dán důkaz pro tento Boží zákon.
Všichni lidé, kteří sami sebe dokážou obětovat pro vysvobození svých bližních, ukazují tímto mocným sebezapřením, že jejich duše patří Božímu světu.
V Božím světě budou působit jako začlenění a obdrží zázračný věčný život.
Na tisícileté cestě utrpení církve lze tento zákon rozpoznat nadmírou počtu jejích mučedníků.
Všichni mučedníci způsobují skrze jejich sebeobětování vysvobození mnoha zatracených bližních.
Všichni mučedníci následují, vědomi si své odpovědnosti, příkladu Krista.
Všichni mučedníci pracovali podle Božího zákona, podle kterého silnější se má za slabšího obětovat, když se tím slabší může zachránit.
Já jsem nyní vysvětlil, proč Bůh připouští, aby nevěřící prolévali krev Svatých.
Svatí působí mocně svým příkladem.

Avšak jednání nevěřících se škodlivě projeví na jejich nesmrtelnou duši.
Na pozemském světě není Boží soud nad dušemi zjevný, proto se zdá, že zločiny nevěřících na Svatých zůstávají jako bez Božího trestu.
Když jejich duše opustila pozemské tělo, zůstává jim Boží soud pozastaven.
Neobyčejně překvapeně se díval prorok na obraz té ženy, čímž bylo patrné, že on ještě nepochopil pravý smysl podobenství.
Pravdivá zhoubná podstata byla v posledním časovém období označena sloučením protibožích sil.
Bůh by chtěl odkrýt lidem dnešního času, jaké povahy jsou síly, které je pobízejí k vzájemnému ničení.
Zatímco prorok podobenství ještě nemohl porozumět, dokáží lidé dnešního času jeho pravý význam rozpoznat, proto je teprve dnes vysvětlováno.

„Ale anděl mi řekl: Proč se divíš? Já ti odhalím tajemství té ženy i té sedmihlavé a desetirohé šelmy, která ji nese."
V následujících slovech anděla leží podobenství, proč v budoucnu naznačené dění ve světě ještě nemá být vysvětlováno, neboť slova anděla skutečně to tajemství nevysvětlují.
Tímto mělo být vyjádřeno, že další tajemství v době, kdy anděl ta dosavadní tajemství vysvětloval, vysvětlovat nemá.
Bůh chtěl tím dát na srozuměnou, že ještě v budoucnu ležící události nemají být předběžně vysvětlovány, neboť Bůh si nepřeje lidem jejich svobodné rozhodování v jejich jednání ovlivnit přesnou předpovědí.
V obrazech naznačené světové dění se bude uskutečňovat do konce sedmého období.
Objasňování obrazů a podobenství bude proto tady přerušeno.

Kapitola 18

A potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla osvícena jeho nádherou.
A zvolal silným hlasem: Padl, padl velký Babylón a stal se obydlím zlých duchů, žalářem všech nečistých duchů, ochranou všeho nečistého a nenáviděného ptactva; neboť víno zloby jejích neřestí pily všechny národy, a králové země se s ní smilnili a obchodníci země bohatli skrze její mocnou hýřivost.
A uslyšel jsem jiný hlas z nebe: Vyjdi lide můj z toho města, neúčastněte se jeho hříchů, aby vás nestihly jeho pohromy; neboť jejich viny se nakupily až do nebe a Bůh má na mysli jejich zlé činy.
Dejte jí nazpět, co vám dala a nabídněte jí dvojnásobek podle jejích činů; v poháru, který vám nalévala, nalejte jí dvojnásobek! Neboť ona si říká ve svém srdci: Já trůním jako královna a nejsem žádná vdova a neokusím bolesti.
Proto v jednom dnu přijde na ní trápení: smrt i bolesti a hlad a bude pálena ohněm; neboť mocný je Bůh, který ji bude soudit.
A budou nad ní plakat a bědovat králové země, kteří s ní páchali smilstvo a žili v hojnosti, když uvidí kouř jejího spáleniště.
Zpovzdálí budou stát, z obavy před jejich utrpením a naříkat: Běda! Běda! ty velké město Babylón, ty mocné město, že za hodinu byl vykonán tvůj rozsudek!
A obchodníci země budou nad nim plakat a bědovat; neboť nikdo nebude nakupovat jejich zboží: zlato, stříbro, drahokamy a perly, jemné plátno a purpur, hedvábí, šarlat, lecjaké drahocenné dřevo, předměty ze slonoviny a lecjaké nádoby z drahocenného kamene, rudu, železo a mramor, také skořici, vykuřovadla, masti, kadidlo, víno, olej, bílou mouku, pšenici, dobytek, ovce, koně a vozy, otroky a lidské duše.
A ovoce, které tvé srdce dychtivě sklízelo, je pryč, všechen lesk a nádhera zašly a není po nich památky.

Kupci, kteří z tohoto zboží bohatli, stáli daleko od něho z obavy před trápením, plakali a úpěnlivě volali: Běda! Běda! Velké město, které se oblékalo do jemného plátna, purpuru a šarlatu, pokryté zlatem, drahokamy a perlami a za hodinu tak velké bohatství zmizelo!
A všichni velitelé lodí a všichni dopravci zboží a námořníci, kteří se živí plavbou se neodváží přiblížit a budou volat když uvidí dým toho hořícího města: Co se mohlo rovnat tomu velkému městu?
A házeli si prach na hlavu a plačíce truchlíc křičeli: Běda! Běda! Tak velké město, na jehož blahobytu zbohatli všichni majitelé námořních lodí - a za hodinu bylo zpustošeno!
Radujte se, nebe a svatí, apoštolové a proroci! Neboť Bůh nad ním vynesl pro vás rozsudek.
Tu zvedl jeden silný anděl balvan, velký jako mlýnský kámen a vrhl ho do moře a pravil: Tak rázem bude svržen Babylón, velké město a nebude po něm ani památky.
A už nikdy v tobě nezazní zvuk harfy a zpěvu, flétny a trubky; a nebude v tobě k nalezení umělec ani nějaké umění a nebude slyšet hučení mlýnů; a nikdy už v tobě nezasvitne světlo tvé lampy a neuslyšíš v sobě hlasu ženicha a nevěsty; neboť tvoji obchodníci vládli zemi a skrze tvoje čáry okouzlili všechny národy.
Ve tvých zdech tekla krev proroků a Svatých a všech usmrcených na zemi.

Výklad

„A potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla osvícena jeho nádherou.“
V tomto zobrazení ukázal Bůh učedníku Janovi, že v době vysvětlení tajemství tohoto Zjevení se mezi lidmi odhalí anděl, kterému Bůh dal velkou moc.
Tento anděl, jenž byl uveden, jak sestoupil z nebe, protože on

neměl působit v nebi, ale na zemi, je ta pokojná duchovní síla, která tajuplným způsobem dnes napsala toto poučení skrze poddajnou ruku jednoho člověka.
V moci tohoto anděla leží, vymoci osvícení lidí tím, že jim radí pracovat podobně, jak to provádí člověk, přes kterého se tento anděl dnes projevuje.
V tomto Bohem řízeném způsobu psaní leží tajemství stálého osvícení, jak to bylo těmto lidem Bohem slíbené, když půjdou s upřímností a plnou silou Bohem předepsanou cestu.
Bůh svěřil tomuto andělu úkol, aby v lásce a úctě Boha následující lidi osvítil tím, že jim nový způsob spolupráce s Bohem objasní a ukáže.
V této neobyčejné, po mnoho let vyzkoušené a pevné spolupráci s pozemšťanem, který zpočátku anděla naprosto bez nejmenšího tušení následoval, bylo příkladem pro Bohem požadované nepřetržité osvícení, jaké by lidé Nového Jeruzaléma měli z milosti od Boha obdržet.
Tímto Božím milostným darem lze již na zemi rozeznat soud nad dušemi, neboť od Boha odvrácení nebo proti Božím přikázáním se vzpínající lidé nedokážou osvícení od Boha dosáhnout, když se pokusí o tento podivný způsob psaní.
Láskyplní, svou duší Božímu duchu připojení lidé ale dokáží získat bez velkého úsilí nepřetržité osvícení, když svou ruku ochotně podají Božímu vedení.
Bůh dal tomuto andělu příkaz, klidným, v jejich duši tiše a soustředěně žijícím, Bohu láskyplně oddaným lidem, zprostředkovat stálé osvícení.
Anděl bude věrně provádět tento příkaz, jak mu to Bůh uložil.
Ve vší tichosti budou nesčetní, Bohu láskyplně oddaní lidé, nepřetržité osvícení od Boha realizovat, když odpozorují způsob činnosti, kterou anděl působí se svým oddaným pozemšťanem.
Ve vší tichosti bude Pán konat, činností tohoto anděla ohlášený, už na zemi poznatelný, soud nad dušemi.

Na zázračných rozhovorech s Bohem, které byly pro jejich rozum nepochopitelné a kterými byli Bohem poučováni a vedeni, poznají poté mnozí lidé, že Pán jejich duše přijal.
Na mylných, pomatených, přemrštěných, zhoubně působících, neobyčejně popletených, lživých poučováních dokáží lidé rozpoznat, že Pán je odmítl.
Pán chtěl konat soud nad dušemi až přijde poslední čas a nyní Pán pokojně splňuje své slovo.
Bůh bude soudit všechny lidi v jejich duších, až oni navždy opustí své pozemské tělo, ale Bůh nabízí lidem posledního sedmého časového úseku, aby jejich duše už za jejich pozemského života podřídili Božímu soudu.
Tento anděl obdržel příkaz: lidem, kteří jsou dobré vůle otevřít oči, jak oni bez nebezpečí pro jejich tělesné zdraví a bez matoucích překážek mohli od Boha obdržet neustále trvající osvícení, kterým získají Bohem objasněný pravdivý stav jejich duše.
Pán soudí jednodušším způsobem, než lidé očekávají.
Nepozorovatelně pro ostatní lid, Pán přijme nebo odmítne duše, když budou provádět tímto andělem doporučený způsob činnosti.
Vzrušující a mocná je činnost tohoto anděla, neboť Pán mu dal velkou sílu.
Osvítit by měl pozemšťany a tím je správně připravit pro účast na novém plánu s lidstvem, který Bůh připravuje.
Vzrušující a pro lidský rozum nepochopitelná, je činnost tohoto anděla, neboť on spolupracuje z Božího příkazu na Božích plánech, jejichž opravdový cíl je rozumu dnes žijících lidí ještě nepochopitelný.
Bůh si přeje, aby se lidé na činnost tohoto anděla dívali s úctou, neboť jak lidé tuto činnost anděla uznají nebo odmítnou, projeví tím rozsudek pro jejich duši.
Lidé mají prozkoumat ve velkém klidu andělovu opravdu trpělivou, během dlouhé doby pokračující, spolupráci s nic ne-

tušícím, teprve postupně se podrobujícím pozemšťanem, než se postaví pro nebo proti příkazu, který tento anděl plní.
Bůh touto činností anděla s velkou dobrotou nabízí pozemšťanům dar z Boží milosti, kterým se mohou zázračně, jednoduše a lehce pozvednout a stát se skutečnými Božími přáteli a pomocníky, které Bůh nechá spolupůsobit na provedení Božích plánů. Tímto úkolem je dána tomuto andělu od Boha velká moc, neboť ty přípravné, laskavé a milé způsoby práce, které on použil, byly svědecky potvrzené, jak to zázračně dokáže jen Duch obdarovaný Bohem velkou mocí.
Přeji si objasnit, proč tento anděl byl označen jako jiný anděl. V dřívější části mluvil anděl k učedníku Janovi. A v tu dobu, když mu toto Zjevení vnukl, spolupracoval s duší tohoto učedníka.
Pro líčená Zjevení o daleké budoucnosti, učedníka Ježíše, byl ukázán anděl, který kdysi k učedníku mluvil. Ten anděl byl tehdy poskytovatelem obrazů a je dnes jejich vykladačem.
Ale z pohledu učedníka Jana se zdál tento dnes činný anděl jako jiný anděl, protože dříve žijící člověk to mocné Boží tajemství, kterým tento anděl očividně zasáhl do pozemských událostí, ještě nedokázal pochopit.
Bůh ještě tehdy neukázal učedníkům Ježíše zázračný způsob působení andělů, protože Bůh chtěl odkrýt jejich tajemnou činnost teprve na konci času.
Dnes nastává tento konečný čas, proto mám toto Boží tajemství objasnit.
V Božím světě působí anděl jako hodnotný Boží pomocník a na zemi jako vykonavatel Boží vůle.
V očích lidí je anděl Boží síla, která osvěcuje, poučuje a vede. Ale zmateně žijící lidé nedovedou ještě pochopit, jak se anděl může spojit s lidskou duší.
Dnešní činností tohoto anděla ale lidé dovedou zřetelně posoudit toto Boží tajemství, protože se naplnil čas, který Bůh pro zachování tajemství činnosti andělů předpokládal.

Jiná činnost tohoto anděla, v dnešní době, byla učedníku Ježíše v podobenství ukázána, proto byl jím anděl označen jako jiný anděl.
Nepřetržité osvícení nebylo dosud ještě církví Krista uznáno jako dosažitelný Boží milostný dar, protože Pán dal církvi učební úvazek. Podle něho její stoupenci měli nejprve sílu jejich duše školit u oltáře v podobenství příkladem Ježíše.
Tímto způsobem by chtěl Pán připravit duše na nepřetržité osvícení a přenést je na své vyvolené.
Je dosažen čas, ve kterém Pán, jako dobrý pastýř, chce vyvolat ty své ze všech národů země, aby se připojili k Jeho hlasu a následovali ho do Jeho věčné říše.
Jako dobrý pastýř by chtěl Pán také ty ovce svým hlasem oslovit, které nejsou z jeho stáje, které ale Jeho hlasu naslouchají a které by Jeho hlasu následovali.
Podobenstvím, jak Pán v Písmu Svatém nechal napsat, bylo písemné dílo sestaveno, aby je anděl dnes vložil do rukou člověka, Bohem pro to předurčeného.
Písemné dílo je neobyčejně obsáhlé a obsahuje, jak si Pán přál, větší počet učebnic, aby vyvoleným daly poučení, jak musí své duše vyškolit předtím, než svou vlastní duši otevřou hlasu Dobrého Pastýře.
Připraveni oltářním kultem církve Krista a dále poučeni Pánem za mocné spolupráce andělem předaných učebnic, dokáží vyvolení bez poškození jejich těla nebo jejich duše obdržet zázračné oslovení Spasitelem.
Udivení a dojati poznají poznenáhlu vyvolení Pána, že je hlas jejich Spasitele nepřetržitě oslovuje, a že oni jenom potřebují otevřít vnitřní dveře jejich duše, aby Spasitel mohl vstoupit svým slovem.
Jako nevyčerpatelný vodní pramen bude vytékat živé slovo jejich Spasitele z nitra vyvolených a tímto, nepřetržitě z jejich nitra prýštícím tokem živé vody, budou vyvolení neseni vzhůru do věčnosti.

Nastal čas, kdy si Pán přeje všechna svá slova o vodě života uskutečnit mezi lidmi, kteří se k němu přiznávají.
Zodpovědné uposlechnutí hlasu Spasitele, kterým tohoto člověka vyzval, aby mu pomohl při jeho díle na zemi, bylo především nutné k umožnění jisté spolupráce tohoto člověka s osvěcujícím hlasem Spasitele.
K dnešnímu času si Pán přeje odhalit spolupráci mezi zpočátku ještě nevhodně se jevícím člověkem a oslovujícím hlasem anděla. Chce, aby se tím rovněž na počátku ještě nezpůsobilý člověk na tomto příkladu učil, jak Boží duch opatrně poznenáhlu a prostě, nepřipraveného člověka osloví, poučuje, vede a tak dalece vyškolí, že on potom hlas Spasitele ve svém nitru dokáže zaslechnout.
Každodenní, zmatené, nepodstatné myšlenky, jaké tento člověk na počátku měl v sobě, stále víc v něm anděl opatrně a trpělivě potlačoval, až ho tak dalece z každodenního pozemského světa oddělil, že se stal použitelný pro přijetí mocného Božího Zjevení, jak bylo předurčeno v Božím plánu.
Před dvěma a půl tisíciletími ukázal Bůh tento plán živým podobenstvím, v málo povšimnuté knize, které národu Židů bylo zprostředkováno Bohem osvíceným prorokem.
Jak si Bůh přál, bylo zodpovědně toto tajemství Božího plánu zachováno po tisíciletí.
Teprve v dnešní době jsou lidé tak dalece vyškoleni v jejich duševním životě, že si Bůh přeje jim odkrýt tajemství tohoto Božího plánu.
Připraveni uctivým a přísným následováním Bohem daných přikázání a zákonů, jak to národ Židů na svém příkladě ukazuje a dále připraveni činností Pána na zemi, jehož slovem a příkladem zprostředkovává vyvoleným spasení z pozemské klatby, jsou Bohem uchvácené duše poté církví Krista vyškolováni pro uskutečnění spasení.
Na základě této, tisíciletí trvající, Bohem uložené výchovné cesty lidské duše pro uspořádánou spolupráci s Božím du-

chem, bylo toto písemné dílo tímto andělem zprostředkováno. Jeho pomocí si Pán přeje duše svých vyvolených přidružit do Bohem ohlašovaného Nového Jeruzaléma.
Nepřetržitě trvající Boží osvícení je tajemstvím Nového Jeruzaléma.

Kapitola 19

Potom jsem uslyšel hlas jakoby velkého zástupu v nebi: Aleluja! Spása, nádhera a moc je náš Bůh!
Neboť pravé a spravedlivé jsou jeho soudy! Vždyť odsoudil tu velikou nevěstku, která zkazila zemi svými neřestmi a spravedlivě ji potrestal za krev svých služebníků, která lpí na jejích rukou.
A znovu volali: Aleluja ! Na věky věků vystupuje kouř z tohoto hořícího města.
A tehdy těch čtyřiadvacet nejstarších spolu se čtyřmi živými bytostmi padlo na kolena a klaněli se Bohu, který seděl na trůnu a volali: Amen, aleluja!
A od trůnu zazněl hlas: Chvalte našeho Boha, všechny jeho služebníky, a ty kteří se ho obávají, malé i velké!
A uslyšel jsem jakoby zpěv mnoha národů, jako hučení množství vod a jako dunění silného hromu: Aleluja! Neboť se ujal vlády náš Pán, náš Bůh všemohoucí.
Radujme se a jásejme a chvalme ho; neboť přišel den Beránkovy svatby a jeho nevěsta se připravila.
A bylo jí dáno, odět se lesklým, bílým plátnem; neboť to plátno jsou spravedlivé činy svatých.
A tehdy mi řekl: Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině! A řekl mi: To jsou upřímná Boží slova!
Ale tu jsem padl na kolena, jemu k nohám. Ale on mi řekl: Nedělej to; jsem jen služebník jako ty a tvoji bratři, kteří vydávají svědectví Ježíšovi. Před Bohem poklekni! Neboť svědectví Ježíše je duchem proroctví.

A viděl jsem nebe otevřené, a hle, bílý kůň a na něm seděl ten, který se jmenuje Věrný a Pravdomluvný a soudí a vede spory spravedlivě.
Jeho oči byly jako plameny ohně a na jeho hlavě bylo mnoho korun a napsáno jméno, které nikdo nezná vyjma on sám.
On byl oděn šaty prosáklými krví; a jeho jméno znamená: Slovo Boží.
A nebeské vojsko ho následovalo na bílých koních, oděné v bílých barvách, čistého plátna.
A z jeho úst vychází ostrý, dvoubřitý meč, aby jím pobíjel národy. A bude je vést železnou berlou; šlapaje lis vína hněvu všemohoucího Boha.
Na jeho šatech a na jeho boku je napsáno: Král králů a Pán pánů.
A viděl jsem anděla, jak stojí na slunci a nahlas volá na všechny ptáky letící středem nebes: Pojďte, slétněte se k velké Boží hostině, budete se sytit těly králů, vojevůdců, hrdinů, koňů a jezdců a těly všech svobodných a sluhů, malých i velkých!
A viděl jsem to zvíře a krále země i jejich vojska shromážděná, aby vedli válku s tím, který seděl na koni a s jeho vojsky.
A to zvíře bylo uchváceného a s ním falešný prorok, který před ním vykonával zázračná znamení. Sváděl ty, kteří přijali znamení zvířete a vzývali jeho obraz. Za živa byli oba vrženi do hořícího močálu hořící síry.
A ti ostatní byli usmrceni mečem, který vycházel z úst jezdce. A všichni ptáci se nasytili jejich těly.

Výklad

Nyní lze již porozumět, co bylo v této části naznačeno, protože jsem většinu obrazů již objasnil.
Pozorné prozkoumání této části ukáže lidem, co Bůh těmito slovy chtěl dát najevo.
Působivě bylo zobrazeno, jak vyvolené duše dosáhnou spoje-

ní se Spasitelem, zatímco Pánem odmítnuté duše zakusí zavržení předurčeným způsobem.
Také bylo názorně ukázáno, jak je anděl skutečně blízce připojený k lidskému světu, proto se člověk nemá modlit k andělu, nýbrž k Bohu.
Jako prostředník mezi Bohem a člověkem, působí anděl neobyčejně skrytým způsobem v lidské duši.
Ještě dnes je toto Boží tajemství neobjasněno, jako zůstalo také neobjasněné učedníku Ježíše.
Lidé prohlédnou to celé tajemství teprve, když se nebeskému světu tak blízko připojí, že se jejich duše se sílou anděla sjednotí.
Spojením člověka s andělem bude současně provedeno spojení s Kristem, neboť anděl je jen prostředníkem mezi Pánem a člověkem.
Obrazně je znázorněno toto spojení jako svatba duše se Spasitelem.
O tuto mystickou svatbu usilují lidé, kteří opravdu Boha milují, aby zrušili svou vazbu na zemi a získali spojení se Spasitelem.
Nezachránění lidé ale nejsou schopni se spojit se silou anděla, protože jejich duše zůstaly nevzdělané pro spolupráci s nadpozemskými silami.
Bůh stanovil, že lidstvo by mělo jít cestou vzdělání jejich duší a pomocí tohoto vzdělání bylo schopné, neobyčejnou činnost anděla ve svých duších rozpoznat a tento drahocenný dar Boží milosti v úctě zužitkovat.
Ale anděl dokáže získat sílu k mimořádné spolupráci s člověkem jen tehdy, když mu ji Pán dal.
Anděl plní klidným způsobem příkazy Pána a člověk sám ze sebe nedokáže vůli svého anděla ovlivnit.
Upřímnou modlitbou k Pánu ale může být člověku propůjčena Boží milost a anděl obdržet sílu, aby mohl duši člověka zvláštním způsobem oslovit.

Podobně, jak láskyplně se člověk svému andělu podrobí, bude mu on láskyplně radit a jeho vést.

„Jeho oči byly jako plameny ohně a na jeho hlavě bylo mnoho korun a napsáno jméno, které nikdo nezná vyjma on sám. On byl oděn šaty prosáklými krví; a jeho jméno znamená: Slovo Boží.“
V popisu Spasitele je opatrně naznačeno, že Pán uplatní v době soudu svým slovem moc nad lidskými dušemi.
Také je naznačeno, že Slovo Boží je z pohledu člověka tajemstvím, ale může být nicméně jasně pozorovatelné. Neboť skutečně je tento jev v duši k Bohu pozvednutého člověka neobyčejně tajuplný ale on dokáže Slovo Boží postřehnout.
Vyjádřeno to bylo větami, které si zdánlivě odporovaly.
Také se bude jevit lidem zvláštní, že se Spasitel ukazuje v šatech prosáklých krví.
Dobrotivě chtěl Pán tím dát na srozuměnou, že si mučedníků, kteří kvůli němu prolévali svou krev váží tím, že se jejich láskyplně pro něho prolitou krví zdobí.

„A nebeské vojsko ho následovalo na bílých koních, oděné v bílých barvách, čistého plátna.“
Pán také chtěl lidem ukázat, že Pán je v nebi obklopen zástupy bojovníků, které mu jako pozemští bojovníci stojí po jeho boku, což je pro neosvícené lidi nepochopitelné.
Vyškolené duše, které dodržovaly přikázání Pána, budou pomocníky a spolubojovníky za království Boží v nebeském světě.
Vláda v nebi je prováděna podobným způsobem jako na zemi: je jeden panovník a mnoho podřízených panovníků.
Svatí, kteří svou duševní silou přemohli pozemský svět, dosáhnou v nebi spoluvládu.

„A z jeho úst vychází ostrý, dvoubřitý meč, aby jím pobí-

jel národy.“
Tento obraz byl již vysvětlen, ale já si jej přeji vysvětlit ještě jasněji:
Ten soudící meč vychází z úst Spasitele a tím lze poznat, že Pán bude soudit slovy, která lidi ostře zasáhnou.
Slovy, kterými k nim hovoří, Pán zkouší duše v době soudu.
V duších, které Pán zamítá, nebude správná, zodpovědná, spořádaná a osvobozující pomocná promluva možná, protože taková duše je neschopná, Boží promluvu v sobě postřehnout.
Rozčíleně a rozhněvaně se budou mnozí lidé dívat na zmatené, prolhané, neupotřebitelné a ubohé promluvy a poznají, že nepocházejí z Božího světa.
Zahanbení a zničení budou stát před těmi lidmi, kteří bez vlastního přičinění předkládají zázračně přispívající, zodpovědné, jasné a zcela o Božím původu svědčící promluvy.
Tímto způsobem Pán soudí slovy duše.

„Na jeho šatech a na jeho boku je napsáno: Král králů a Pán pánů.“
Toto mělo ukázat, že Pánova moc nad lidskými dušemi převyšuje moc všech pozemských panovníků, neboť Pánu jsou podřízeny nadpozemské síly, s kterými se žádný panovník na zemi nemůže měřit.
Obraznou řečí je tady oznámeno, že tato Pánova vláda bude mimořádně viditelná.

„A viděl jsem anděla, jak stojí na slunci a nahlas volá na všechny ptáky letící středem nebes: Pojďte, slétněte se k velké Boží hostině, budete se sytit těly králů, vojevůdců, hrdinů, koňů a jezdců a těly všech svobodných a sluhů, malých i velkých!“
Ptáci, jako tvorové ve vzduchu, tady slouží jako symbol pro síly duchovního světa.
Tímto zobrazením mělo být vyjádřeno, že síly duchovního

světa, před zrakem všech lidí, zhoubně zasáhnou ty, kteří svou duši nevyškolili pro říši Krista.
Lidé a jejich neosvícení vládci se budou vzpírat proti tomuto soudu Pána. Ale oni budou muset před Boží mocí ustoupit.
Bůh je duch a soud nad dušemi se odehrává v duchovním světě, proto pozemští vládcové nemohou zvítězit, když se odváží bojovat proti Božímu soudu.

„A to zvíře bylo uchváceno a s ním falešný prorok, který před ním vykonával zázračná znamení, kterými sváděl ty, kteří přijali znamení zvířete a vzývali jeho obraz.“
Bůh ukáže průběhem světového dění, co tato slova naznačují.

Kapitola 20

Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a velký řetěz.
A on uchvátil draka, starého hada, který je čert a satan a svázal ho na tisíc roků a vrhl ho do propasti a uzavřel a zapečetil ji nad ním, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom má být na krátký čas propuštěn.
A viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud; spatřil jsem také duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo a pro Slovo Boží, protože nepoklekli před zvířetem ani jeho obrazem a nepřijali jeho znamení na čelo ani na ruku.
A oni oživli a ujali se vlády a panovali s Kristem tisíc let.
Ti druzí mrtví neoživnou, dokud těch tisíce roků neuplyne. To je první vzkříšení.
Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení; nad těmi nemá druhá smrt žádnou moc, nýbrž oni budou jako kněží Boží a Krista s ním vládnout tisíc roků.
A až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn z jeho žaláře a vyjde aby klamal národy na všech čtyřech koncích země, Gog a Magog. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři.

Viděl jsem jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh.
Tu padl z nebe od Boha oheň a pohltil je. A ten svůdce ďábel byl vržen do jezera, kde hoří síra, kde je také již zvíře a ten falešný prorok. A budou trápeni navěky věků ve dne v noci.
A viděl jsem trůny a oni se ně posadili a bylo jim dovoleno soudit.
A viděl jsem duše těch, kteří byli kvůli svědectví Ježíše a kvůli Slovu Božímu sťati a kteří nezbožňovali zvíře a jeho obraz, ani nepřijali jeho znamení na čelo nebo na ruku a oni oživli a panovali s Kristem tisíc roků.
A viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem. A knihy byly otevřeny a jiná kniha byla otevřená, kniha života; a ti mrtví byli odsouzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách.
A moře vydalo své mrtvé, i smrt a podsvětí vydalo své mrtvé; a byli odsouzeni, každý podle jeho činů.
A podsvětí a smrt byly vrženy do hořícího jezera. Toto je druhá smrt.
A kdo nebyl zapsán v knize života, byl vržen do hořícího jezera.

Výklad

„Tu jsem viděl jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a velký řetěz. A on uchvátil draka, starého hada, který je čert a satan a svázal ho na tisíc roků a vrhl ho do propasti a uzavřel a zapečetil ji nad ním, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom má být na krátký čas propuštěn.“
Těmito slovy byli lidé upozorněni, že jejich škodlivá svárlivost Božím zásahem jednou skončí.
Lidé budou mocně osvíceni, že jejich velká trápení na zemi vznikala jen překročením Božích přikázání.

Procitnutí a očištění svými hroznými zkušenostmi, budou národy země mezi sebou žít navzájem v míru a zlé lidi mezi sebou vyloučí.
Procitnutí lidé budou energicky zlé lidi mezi sebou vylučovat, čímž budou pozvolna pomáhat zbudovat říši Krista na zemi.
Již dnes lze rozpoznat, jak se národy počínají probouzet.

„A viděl jsem trůny a oni se ně posadili a bylo jim dovoleno soudit;“
Bůh chtěl tímto obrazem naznačit, že duše vychovaných pomocníků a přátel Božích jsou předurčené, aby vládly podobně jako Pán.
V tomto zobrazení je ukázáno, že skutečně také spasené duše Božích svatých smějí jako nástroje Boží soudit duše lidí.
Povýšením k Božímu způsobu práce, dostanou odměnu, která jim byla přislíbena.

„A viděl jsem duše těch, kteří byli kvůli svědectví Ježíše a kvůli Slovu Božímu sťati a kteří nezbožňovali zvíře a jeho obraz, ani nepřijali jeho znamení na čelo nebo na ruku,“
Také bylo tímto naznačeno, že zvláště zde uvedení lidé, jsou duše, které se stanou podle Božího plánu velkým davem nových pomocníků Božích.

„a oni oživli a panovali s Kristem tisíc roků.“
V těchto slovech je naznačeno tajemství tisícileté říše Krista.
Bůh člověku prozatím ještě skrývá, co tisíciletá říše znamená.
Leží v rukou lidí, kdy budou chtít říši Krista na zemi přitáhnout.
Lidé potřebují jen zlé mezi sebou vyřadit a svůj způsob života plně podřídit přikázáním a příkladu Krista. Tak dokáží přitáhnout očekávané království Boží k zemi.
Ale Bůh si uvědomuje, že lidé ještě nejsou schopní vzdát se jejich neuspořádaného způsobu života, který je odděluje od

Boha. Proto Bůh přeložil uskutečnění tisícileté říše ještě do daleké budoucnosti.
V dalších obrazech tohoto Zjevení Bůh dává člověku příklad, který by mělo lidstvo následovat, neboť lidé obdrží od Boha vždy směr, podle kterého mají postupovat kupředu.
Bůh by chtěl také dále dát na srozuměnou, že lidstvo, dokud ještě žije na zemi, zůstane dále vystaveno svodům zlých lidí, kteří budou zase rušit mír lidí tisícileté říše.
Bůh naznačuje, že toto rušení zlých lidí bude trvat stále kratší dobu, protože lidstvo se přesvědčeno podřídí důstojnému a povznášejícímu životu.
Všechny další obrazy tohoto úseku lze nyní již pochopit.

Kapitola 21

A viděl jsem Nové nebe a Novou zemi; neboť první nebe a první země pominuly a moře už nebylo.
A já, Jan, jsem viděl to Svaté město, nový Jeruzalém, od Boha sestupovat z nebe, upravené jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.
A uslyšel jsem silný hlas od trůnu říkat: A hle, příbytek Boží uprostřed lidí! On bude u nich bydlet; a oni budou jeho lid a on, Bůh sám, bude s nimi jako jejich Bůh.
A Bůh jim osuší všechny slzy z očí a smrt již nebude, ani žal, ani nářek, ani bolest; neboť to první již pominulo.
A ten sedící na trůnu, pravil: Podívej, všechno tvořím nové! A on pravil ke mně: Piš, tato slova jsou spolehlivá a upřímná.
A on dodal: Již se vyplnila! Já jsem Alfa a Omega, počátek a konec. Já dám zdarma napít žíznícím z pramene živé vody.
Kdo zvítězí, má to podědit a já mu budu Bohem a on mi bude synem.
Avšak zbabělci, nevěřící, hanebnostmi poskvrnění, vrahové, smilníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra: toto je druhá smrt.

A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a v nich připraveno sedm posledních pohrom a řekl mi: Pojď, chci ti ukázat nevěstu, choť Beránkovu.
A vedl mě v duchu pryč na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak od Boha sestupuje dolů z nebe.
Ono zářilo nádherou Boží a jeho jas byl rovný cenným drahokamům, jako je jaspis, jako křišťál.
Ono mělo veliké, vysoké hradby s dvanácti branami a na branách dvanáct andělů s napsanými jmény dvanácti kmenů dětí Izraele.
K východu tři brány, na sever tři brány, do jižní strany tři brány, na západ tři brány.
Hradba města měla dvanáct základních kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránka.
A ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby.
A město bylo stavěno do čtverce: jeho délka je stejná jako jeho šířka.
A on změřil to město se zlatou mírou na dvanáct tisíc loktů; jeho délka, výška i šířka jsou stejné.
On změřil i jeho hradbu: a bylo to stočtyřicetčtyři loktů lidskou mírou, podle které se andělé řídí.
Hradby byly postaveny z jaspisu; a město samo ale z ryzího zlata, zářícího jako čistý křišťál.
Základní kameny hradby města jsou vyzdobeny rozličnými drahokamy. První základní kámen byl jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chryzolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chryzopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.
A těch dvanáct bran je dvanáct perel, každá brána z jediné perly a ulice města jsou z ryzího zlata, průzračné jako křišťál.
Avšak chrám jsem neviděl, neboť jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek.
A to město nepotřebuje slunce, ani měsíc, aby v něm svítily,

neboť je osvětluje velkolepost Boží a její světlo je Beránek.
A národy budou žít v jeho světle; a králové země mu odevzdají svou slávu.
A jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den; neboť noc tam již nebude.
V něm se shromáždí nádhera a čest národů.
Nic nečistého do něho nevejde, ani ten kdo provádí hanebnosti a lže, nýbrž jen ti, kteří jsou zapsáni v Beránkově knize života.

Výklad

„A viděl jsem Nové nebe a Novou zemi; neboť první nebe a první země pominuly a moře už nebylo."
Bůh si přeje, aby dnešní lidstvo zastavilo zavrženíhodné mrhání sil nedůstojným bojem proti sobě, proto Bůh ukazuje na nové světové Stvoření, pro které Bůh lidské duše předurčil.
Všechny použitelné duše si Bůh přeje přijmout na Novou zemi, kde jako děti Boží budou poté provádět své uložené úkoly.
V následujících podobenstvích o Novém Lidstvu na Nové zemi je obrazně naznačeno, co Pán vyhlašoval o účasti lidí na vládě a Boží velkoleposti.
Bůh vytvoří Nové Lidstvo ze starého, proto se staré lidstvo bude opatrně a pilně muset přeměnit na zákonitost panující uvnitř Nového Lidstva.
Lidstvo se probudí ze svého bezstarostného spánku, když konečně pozná, že Stvořitel je předurčil pro mnohem vznešenější, povznášející a štěstí přinášející stav bytí, než si mohou v dnešním pozemském životě představit.
Všechny duše, které na zemi nebyly připraveny pro další život uvnitř Božího duchovního světa budou bloudit, když budou odděleny od svého odumřelého pozemského těla, protože se nedokáží přizpůsobit jinému, duchovnějšímu stavu bytí.

Nešťastné, bezradné a zoufalé budou trávit svou přítomnost beze světla, z níž se nedokážou vysvobodit.
Rovněž by se nevzdělané lidské duše uvnitř Nového Lidstva zmátly, protože nejsou schopné se Božím zákonitostem přizpůsobit, pod kterými Nové Lidstvo tráví své osvobozené bytí.
Ale ti lidé, kteří svou duši pro život uvnitř Nového Lidstva vyškolili, budou moci získat podíl na velkém štěstí, bohatství a míru, ve kterém Nové Lidstvo bude žít.
V tomto Zjevení učedníka Ježíše je v nejasných symbolech a podobenstvích o tomto Novém Lidstvu podána informace.
Nové Lidstvo tam bylo nesrozumitelným způsobem popsáno, protože lidé toto tajemství dosud neměli obdržet.
Lidstvo by mělo nejprve důkladně vzdělat své rozumové schopnosti a rozumně a důkladně by mělo svůj způsob života vytvářet a zabezpečit.
Ale Pán jim dal svá poučení, že svou duši mají připravit pro vyšší bytí uvnitř Nového Lidstva, které si Bůh přeje vytvořit ze starého.
Bůh uskuteční Nové Lidstvo na zemi teprve tehdy, až duše lidí budou dostatečně vzdělané, aby je mohl převést do nového povzneseného bytí.
Bůh si přeje lidem hlouběji zdůvodnit životní štěstí, proto jim Bůh dnes objasňuje další plán Stvoření.
Pán by chtěl lidské duše vzdělat pro svou říši, proto Pán dává svá poučení.
V jejich dnešní situaci dokážou lidé již rozpoznat, jakého štěstí by mohli na zemi dosáhnout, kdyby dodržovali přikázání Pána a vespolek žili v míru.
Pán by dal lidem do jejich rukou mocnou sílu, jejímž použitím jim umožnil neobyčejně slastné, snadné, zajištěné a nepříliš namáhavé bytí, kdyby svému nadměrnému sobectví, hrabivosti, závisti a pomstychtivosti přiložili otěže, jak jim Pán nabídl ve svých přikázáních.

Bůh ukazuje objasňováním následujících symbolických obrazů nepřetržitě Bohem osvěcované Nové Lidstvo, aby mohli lidé dnes již porozumět.
Bůh upozorňuje na Nové Lidstvo, aby si národy země již dnes mohly ujasnit, zda se chtějí rozhodnout pro nebo proti tomuto Novému Lidstvu.
Bůh si přeje lidský společenský život již dnes vidět podobným způsobem uspořádaný, jak to Bůh v tomto Zjevení o Novém Lidstvu udává.
Ale jen před Bohem důstojně a čistě žijící lidé, kteří ve všem dodržují přikázání Krista, se budou moci do Nového Lidstva začlenit a moci žít.
Všechny nepravosti mezi lidmi a mezi národy vznikají z porušení Božích přikázání a z nedodržování pokynů, které Pán dal.
Národy proto mají energicky navzájem mezi sebou uzavřít mír a tím vyřadit mezi sebou rušitele míru.
Bůh tak zjevně požehná národy uzavřený mír tak, že národy s radostí odloží zbraně a s ochotou budou všem národům pomáhat a přát si, aby pokračovaly v jejich způsobu života.
Národy se probudí ze svého spánku, až poznají, koho následovaly, když mířili své smrtící útoky jeden proti druhému.
Národy se probudí ze svého spánku, až poznají, že jejich vládci přestoupili Boží přikázání, když jim vnutili zhoubné, pro Boha nečisté útoky proti národům zodpovědně žijícím pro Boha.
Národy se probudí ze svého spánku, až poznají, že jejich odpovědní vládcové kvůli zhoubnému sobectví a chamtivosti a pomstychtivosti jim nezodpovědně zničili jejich mír.
Národy se probudí ze svého spánku, až poznají, že jejich odpovědní vládcové skutečně byli poddanými velké nevěstky, když své národy zaplétali do zhoubných válek.
Bůh si přeje uspořádat Nové Lidstvo již dnes tím, že osvěcuje vůdce národů, aby své národy, jinak než dosud, přiváděli k

jinému způsobu života, který víc odpovídá přikázáním Krista. Pro dnešní vládce leží úkol v přípravě národů na život uvnitř Nového Lidstva.
Každé jiné použití jejich moci potrestá Bůh zjevně podobně, jak to Zjevení zřetelně ukazuje.

„a moře už nebylo.“
Toto mělo vyjádřit, že uvnitř Nového Lidstva bude jednota vyznání.
Kristuspán se odhalí všem národům Země jako Bůh Nového Lidstva, proto na Nové zemi nebude žádná rozdílná křesťanská víra, čímž také není potřebný symbol moře.
Protože Nový svět bude celý zabudovaný do Slova Božího, proto není dále nutný žádný symbol.

„A já, Jan, jsem viděl to Svaté město, Nový Jeruzalém, od Boha sestupovat z nebe, upravené jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.“
Těmito slovy prorok oznamuje, že toto Nové Lidstvo je nové Boží Stvoření, neboť prorok ho viděl sestupovat z nebe na zemi.
Tomuto novému Božímu Stvoření byla přizpůsobena svatá činnost Boží církve již u jejího založení.
K tomuto novému Božímu Stvoření byla zaměřena všechna činnost Boží církve, protože Bůh jí to tak uložil.
K novému Božímu Stvoření míří všechna od Boha daná náboženství. Proto všechny národy země sdružuje poznání, že všichni lidé pozemského světa jsou stejně milované děti jednoho Otce.
Doopravdy mají být pro zařazení do Nového Lidstva potřebné duše upravené, jako je nevěsta ozdobená pro jejího ženicha.

„A uslyšel jsem silný hlas od trůnu říkat: A hle, příbytek Boží uprostřed lidí! On bude u nich bydlet; a oni budou

jeho lid a on, Bůh sám, bude s nimi jako jejich Bůh.“
Těmito slovy bylo člověku, kterým byla zprostředkována tato poučení, vloženo Bohem Zjevení, ve kterém je jasnějším způsobem znázorněn život a činnost Nového Lidstva, jak si to Bůh přeje.

„A ten sedící na trůnu, pravil: Podívej, všechno tvořím nové!“
V těchto slovech, jež Bůh tomuto člověku zadal, je potvrzením toho, co oznámil ve Zjevení o Novém Lidstvu jako Božím skutku Stvoření.

„A on pravil ke mně: Piš, tato slova jsou spolehlivá a upřímná.“
V Božím světě Bůh nepotřebuje svoje slovo dosvědčovat, ale před lidmi Bůh dosvědčuje své slovo, protože by mu jinak žádný nevěřil.

„A on dodal: Již se vyplnila! Já jsem Alfa a Omega, počátek a konec.“
Bůh uvádí těmito údaji, že nové Stvoření se již uskutečnilo Boží tvůrčí mocí.
Smrtí a vzkříšením Spasitele se stalo Nové Lidstvo skutečností.

„Já dám zdarma napít žíznícím z pramene živé vody.“
Těmito údaji je velké, pro lidi obšťastňující, tajemství Nového Lidstva odhaleno.
Symbol vody znamená v jazyce duchovního světa slovo.
Pramen života je Bůh sám.
Tímto způsobem Bůh dosvědčuje, že on Své slovo lidem, o ně žádajícím, bude nechávat nepřetržitě přicházet, aniž by pro to uložil zvláštní závazek.
Pán podivuhodným způsobem osvěcuje Nové Lidstvo tím, že

mu svoje Boží slovo nepřetržitě vkládá do duší.
Pán dnes mocně ukazuje, jak je takovýto způsob uskutečnitelný.
Počtem knih, které Pán tomuto lidskému nástroji, kterým tato poučení zprostředkovává, umožnil napsat, dosvědčuje zřetelně způsob nepřetržitelného osvícení.

„Kdo zvítězí, má to podědit a já mu budu Bohem a on mi bude synem."
V zázračné rozmluvě ve dvou je člověk, který přemohl svět tím, že svou duši spojil s Bohem, se svým Bohem spojen, jako je syn spojený se svým otcem.

„Avšak zbabělci, nevěřící, hanebnostmi poskvrnění, vrahové, smilníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra: toto je druhá smrt."
Tady je jasně oznámeno, kteří lidé budou vyloučeni od štěstí, jež nepřetržité osvícení od Boha znamená.
Bůh jasně říká, že také zoufalé vyloučí, protože Bůh slabé duše nemůže pro své Nové Lidstvo použít.
Přeji si objasnit, co znamená jezero, kde hoří oheň a síra:
Vůbec to neznamená skutečné hořící jezero, zde se jedná pouze o stav lidské duše v duchovním světě.
Bůh chtěl v člověku probudit představu o zcela strastiplné opuštěnosti duše a trápením s nečistým svědomím před Bohem.
Toto podobenství nemělo nic jiného vyjádřit, poněvadž tyto duše nelze z jejich trápení vysvobodit, protože jim chybí síla a víra, a tím k Bohu nutná úcta a pokora, aby je Bůh pozvedl vzhůru. Proto je tento stav označen jako druhá smrt.

„A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a v nich připraveno sedm posledních pohrom a řekl

mi: Pojď, chci ti ukázat nevěstu, choť Beránkovu.“
V tomto andělu je naznačen Boží duch, který je v čase posledního společenství určen k spoluvládě nad lidskou společností a svou činností soud Boží nad dušemi objasňuje a v něm pokračuje.
Já jsem ten Boží pomocník, který předává vysvětlení o Božím soudu a o Bohem připravovaném Novém Lidstvu.
Již jsem vysvětlil, že jsem mému vyškolenému nástroji předal jasný popis Nového Jeruzaléma, na který lze hledět jako na nové Boží Stvoření.

„A vedl mě v duchu pryč na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak od Boha sestupuje dolů z nebe.“
V tomto zobrazení mělo být naznačeno, že prorok v zázračné, jen pro něho samotného zprostředkované podívané, obdržel odhaleno tajemství Nového Lidstva.

„Ono zářilo nádherou Boží a jeho jas byl rovný cenným drahokamům, jako je jaspis, jako křišťál.“
Těmito mocnými slovy je naznačeno, že člověku, jeho zázračným osvícením, bude poté dána účast na Boží velkoleposti.
Přeji si objasnit toto neobyčejné podobenství ještě zřetelněji:
Ve skutečnosti není ani jaspis ani křišťál uznávaný jako drahocenný drahokam, čímž mělo být vyjádřeno, že základ a život Nového Lidstva v očích starého lidstva není většinou uznán jako příliš zvlášť cenný, protože se jeví jako přepjatý a nikoli skutečným hodnotám daným skutečnostem na zemi přiměřený.
Ale jaspis je neprůhledný a křišťál je nejvýš čirý.
Tím mělo být naznačeno, že opravdová podstata Nového Lidstva i přes toto dnešní objasnění, zůstává pro stávající lidstvo nejasná, ale že Nové Lidstvo bude žít pro Boha neobyčejně čistě.

„Ono mělo veliké, vysoké hradby.“
Toto mělo ukázat, že nový Jeruzalém, jako Boží město, je obzvláště chráněno před vnějšími odpůrci, protože bude poslušně žít podle přikázání, proto ho sám Bůh bude ochraňovat.
Chci objasnit, proč staré lidstvo nebude příliš ochraňováno.
Staré lidstvo bylo postaveno pod zákon utrpení, podle něhož jsou duše vyškolovány utrpením, aby dosáhly sílu pro Nové Lidstvo.
Ve škole utrpení by měly být lidské duše vychovávány k pokoře, nepoddajnosti, trpělivosti, sebezapření a k dobrotě.
Ve škole utrpení by se lidské duše měly vyškolit k přiblížení Bohu.
Ve škole utrpení by si měli lidé vycvičit všechny vlastnosti, které jsou bezpodmínečně nutné pro život uvnitř Nového Lidstva.
Bůh zákon utrpení hned zruší, jakmile budou lidé dokonale vyškoleni pro Jeho nové Stvoření, které je v tomto Zjevení naznačeno symbolem Nového Jeruzaléma.
Ale ti lidé, kteří uvnitř starého lidstva utrpením chřadli, zahořkli a zatvrdili se, budou uznáni za neupotřebitelné pro nové Stvoření, neboť jejich nepříznivé síly by křížily dobrotivé Boží záměry.
Bůh se bude zdát lidem dobrotivější, kdyby dokázali přehlédnout, kam vede cesta, kterou jim Bůh radí.
Lidé budou opovrhovat svými zhoubnými myšlenkami a svým zhoubným způsobem jednání, když poznají, že lidská budoucnost je Bohem zázračným způsobem předpovězena, jako neobyčejně bohatá a oblažující.
Lidé zahanbeně odloží své vzpínající se myšlenky a jednání, když poznají, že Bůh lidstvo předurčil pro zázračné, povznesené, bohaté a oblažující bytí.

„Ono mělo veliké, vysoké hradby s dvanácti branami a

na branách dvanáct andělů s napsanými jmény dvanácti kmenů dětí Izraele.“
Také je v tomto zobrazeném podobenství, že toto povýšené bohatší, obšťastňující bytí je Bohem zázračně chráněné nadpozemskými silami, neboť u dvanácti bran stojí dvanáct andělů jako strážci, čímž mělo být naznačeno, že na vstup k Novému Lidstvu dohlíží a rozhodují nadpozemské síly.
Bůh chtěl tímto dát najevo, že přijetí do Nového Lidstva naprosto závisí od pravé povahy nesmrtelné duše člověka.
Bůh nechtěl přijmout zlé do tohoto budoucího světa, protože jejich protichůdné síly by zničily mír a štěstí Nového Lidstva.
Bůh chtěl vyloučit zlé z nového plánu Stvoření, proto bylo v podobenství naznačeno, že jen vyvolení naleznou vstup do Svatého města Jeruzaléma.
Jako symbol pro Boží vyvolené, kteří žijí roztroušeni po celé zemi, mezi všemi lidmi a vyznáními a jazyky světa, bylo jmenováno dvanáct kmenů Izraele, které žijí ve skutečnosti roztroušené po celé zemi.

„K východu tři brány, na sever tři brány, do jižní strany tři brány, na západ tři brány.“
Přesné uspořádání těch dvanácti bran mělo naznačit plánovitost, kterou Bůh připravil příchod k Novému Lidstvu, aby vyvolení, přicházející ze všech směrů, do něho mohli vkročit.

„Hradba města měla dvanáct základních kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránka.“
Tím bylo dáno najevo, že apoštoly rozšířené učení Krista je základem, na kterém spočívá bezpečnost a mír Nového Lidstva.

„A ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby.“
Skutečná povaha města byla Božím duchem, který proroka

osvítil, dobře známa, proto anděl dokázal proroku v tajuplných symbolech ukázat způsob života Nového Lidstva.

„A město bylo stavěno do čtverce: jeho délka je stejná jako jeho šířka. A on změřil to město se zlatou mírou na dvanáct tisíc loktů; jeho délka, výška i šířka jsou stejné."
Tímto obrazem mělo být naznačeno, že lidé, kteří byli přijati do Nového Lidstva, jsou v jejich duších jednotní.
Na této jednotě, která je výsledkem školy utrpení v rámci starého lidstva, spočívá štěstí, mír a velká jistota života uvnitř Nového Lidstva.
Dobrotivé duše, dodržující uctivě Boží přikázání, nebudou nikdy žít rouhavě a pro bližní nebezpečně.
Dobrotivé duše, dodržující uctivě Boží přikázání, budou působit pouze pro bezpečnost a mír bližních.
Dobrotivé a dokonale vyškolené duše, dodržující uctivě Boží přikázání dosáhnou navzájem velkého nezničitelného štěstí, o kterém lidem Pán mluvil, jako o cíli jejich pozemské cesty.

„On změřil i jeho hradbu: a bylo to stočtyřicetčtyři loktů lidskou mírou, podle které se andělé řídí."
Tímto podobenstvím mělo být vyjádřeno, že bezpečnost a mír Nového Lidstva bude pouze záviset jen na vlastnostech lidských duší.
Lidé, vyškolení v jejich duších dokonale a hodnotně, budou schopni žít navzájem v míru.
Lidé, vyškolení v jejich duších dokonale a hodnotně, budou mít sílu žít ve společenství s anděly světla, ale s anděly temna nekomunikovat.
Lidé, vyškolení v jejich duších dokonale a hodnotně, budou žít přidruženi k světu andělů a budou disponovat mocnými Božími silami.

„Hradby byly postaveny z jaspisu; a město samo ale z ry-

zího zlata, zářícího jako čistý křišťál.“
V těchto slovech by se mělo poznat, že zbudování Nového Lidstva je ještě tajemství, které Bůh prozatím ještě neobjasní. Proto byl použit jako symbol neprůhledný kámen.
Bylo uvedeno, že město je z čistého zlata, protože jeho obyvatelé jsou ti, kteří se s velkou oddaností řídili slovy a příkladem Pána.
Pán doopravdy vyzval lidi v tomto Zjevení, aby od něho koupili zlato, čímž chtěl naznačit, že by měli přijmout a řídit se Jeho učením.
Protože učení Krista je zcela jasně srozumitelné, bylo zlato v tomto podobenství srovnáno s čistým křišťálem.

„Základní kameny hradby města jsou vyzdobeny rozličnými drahokamy. První základní kámen byl jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chryzolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chryzopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.“
Tímto tajuplným způsobem bylo naznačeno, že pravá hodnota učení apoštolů se v plném rozsahu projeví teprve uskutečněním Nového Lidstva.
Všichni apoštolové se navzájem odlišovali ve svých povahách, a přesto společné dávají základ pro zbudování Nového Lidstva.

„A těch dvanáct bran je dvanáct perel, každá brána z jediné perly;“
Bůh chtěl tímto podobenstvím dát lidem na srozuměnou, že ty slzy, které oni v rámci starého lidstva vyplakali, mohou být cenným ukazatelem pro jejich přístup k Novému Lidstvu.
Každé brána byla jedinou perlou, protože tím měla být naznačena velká vysvobozující síla utrpení.
Jen přes utrpení může najít lidská duše cestu ke spasení.
Zákon utrpení je branou k Novému Lidstvu.

„Avšak chrám jsem neviděl, neboť jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek.“

Vzrušující se jeví dnešním přívržencům církve myšlenka, že Bůh nechá žít Nové Lidstvo, aniž by od něho vyžadoval, aby ho v chrámu úctívalo a vzývalo.

Bůh si to přeje objasnit.

Bůh mocně vychovával lidi k uctivému, poslušnému uctívání Boha a přesně předepsal, jakým způsobem má Bůh být uctíván v kultovním místě, pro to zřízeném.

Duše byly mocně po dlouhá časová období vyškolovány touto předepsanou, v budově vykonánou bohoslužbou, pro uctivou, poslušnou, obětavou službu a rozmluvu s Bohem.

Na konci sedmi předpovězených časových intervalů je ale dosažen čas, kdy si Bůh přeje přeložit bohoslužbu do samotných duší.

Od té chvíle si Pán přeje vidět své slovo splněné. Poté by se jeho děti měly v duchu a v pravdě k němu modlit.

Bůh si vybudoval v uctivě a nepřetržitě k Bohu láskyplně obrácené duši kultovní místo, ve které může bydlet, protože si tuto duši vyškolil, jak si přál.

V takové, nepřetržitě k Bohu láskyplně obrácené, uctivé duši působí Bůh jako rádce a osvětář pro všechny otázky a záležitosti pozemského života. Proto člověk, který vede takovým způsobem osvícený duševní život, nepropadne zlomyslnosti, ani bludu, ani hříchu.

Nepřetržité osvícení od Boha je základem působení síly Nového Lidstva.

Nepřetržité osvícení od Boha je základem velkého štěstí Nového Lidstva.

Nepřetržité osvícení od Boha je základem hlubokého míru Nového Lidstva.

Nepřetržité osvícení od Boha je základem pro splnění všeho, co Pán slíbil lidem, kteří ho následují.

Bůh splní vše, co v Písmu Svatém stojí psáno, proto je nutné přiznat, že ti lidé chybují, kteří se snaží Pánova slova a příklad vyřadit ze života národů.
V klidném nepřetržitém osvícení člověka, který byl od Boha k tomu vyvolen, aby toto Boží vysvětlení sepsal, dostávají lidé svědectví pro skutečné vyplnění toho, co tady oznámil.
Podivuhodným způsobem sepsal tento člověk promluvy, které mu Bůh předával, čímž ukázal příkladem, jak člověk může žít v nepřetržité rozmluvě s Bohem, který ho osvěcuje.
Jako svědka pro Nové Lidstvo postavil Bůh tohoto člověka před jeho bližní, aby mohli rozpoznat, že je vše pravda, co Pán vyhlašoval.

„A to město nepotřebuje slunce, ani měsíc, aby v něm svítily, neboť je osvětluje velkolepost Boží a její světlo je Beránek."
V těchto slovech jsou použity symboly, které jsem již objasnil.
Symbolem slunce jsem vysvětlil sílu Krista, kterou osvěcuje církev Krista a symbol měsíce jako půjčené světlo, ve kterém žijí náboženská společenství odpadlá od původní církve.
Uvnitř Nového Lidstva všechna tato církevní společenství skončí, protože jejich činnost již nebude dále nutná.
Tím, že každý člověk sám se stal živým chrámem Božím, zruší Bůh vazbu člověka na církevním společenství.
Pán Bůh bude poté sám osvěcovat a vést své děti a bude jeden pastýř a jedno stádo.

„A národy budou žít v jeho světle; a králové země mu odevzdají svou slávu."
Těmito slovy je řečeno, že lidé svou pozemskou moc z lásky rádi obětují Bohu.
Všechna pozemská panovačnost bude odložena, protože lidé z lásky k Bohu budou raději chtít sloužit, než vládnout.

Tímto uctivým a láskyplným sloužením budou oni ale Bohem tak velkou mocí vybaveni, že vedle toho se bude jevit moc pozemských králů ubohá.
Proto se lidé pokojně a dobrovolně zřeknou nejisté a nedůstojné moci na zemi, aby získali účast na moci a velkoleposti Boží.

„A jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den; neboť noc tam již nebude.“
Podobně jako je městská brána uzavírána, protože se město chce ochraňovat před útočníky, tak nebude uvnitř Nového Lidstva Bohem uloženo muset se chránit před vnějším útočníkem, neboť Bůh bude sám Nové Lidstvo ochraňovat.
Bůh nenechá zlo se k němu přiblížit, protože moc Krista zlo vylučuje.
Jako symbol pro zlo je také volena temnota nebo tma, proto je tady řečeno, že tam již nebude žádná noc.
Království boží není přístupné čertu, knížeti tmy.

„V něm se shromáždí nádhera a čest národů.“
Zde je znovu dosvědčeno, že lidé všech národů smějí vejít k Novému Lidstvu.
Tímto mělo být potvrzeno, že žádný člověk na celé zeměkouli se nepotřebuje cítit vyloučen od velkého štěstí Nového Lidstva, pokud překoná v sobě zlo a připojí se naplněn láskou a uctivostí k Bohu.

„Nic nečistého do něho nevejde, ani ten kdo provádí hanebnosti a lže, nýbrž jen ti, kteří jsou zapsáni v Beránkově knize života.“
Tady je ještě jednou poukázáno na to, že vyloučení zla je naprosto nutné k zajištění míru a štěstí Nového Lidstva.

Kapitola 22

A ukázal mi proud živé vody, zářivý jako křišťál, vyvěrající z trůnu božího a Beránkova.
Uprostřed jeho ulice a obou stran proudu byl strom života, který přinášel dvanáctkrát ovoce, každý měsíc dává jeho plod a listy stromu slouží k uzdravení národů.
A žádná klatba nebude, nýbrž v něm bude trůn Boží a Beránkův a jeho služebníci mu budou sloužit.
Budou hledět na jeho tvář a na čele ponesou jeho jméno.
A noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce; neboť pán Bůh bude jejich světlem a budou vládnout navěky věků.
A řekl mi: Tato slova jsou spolehlivá a pravá. A Pán Bůh, který dává ducha prorokům, poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se vbrzku má stát.
Podívej, přijdu brzy! Blažený, kdo se drží slov proroctví této knihy!
A já, Jan, jsem ten, který to slyšel a viděl.
A když jsem to spatřil a slyšel, padl jsem k nohám anděla, který mi to ukázal, abych ho vzýval.
Ale on mi řekl: Nedělej to, jsem služebník, jako ty a tvoji bratři proroci a ti, kteří se drží slov této knihy. Před Bohem poklekni!
A řekl mi: Nezapečeťuj knihu se slovy tohoto proroctví; neboť čas je blízko.
Kdo působí škodu, dělá škodu také dále a kdo je nečistý, je dále nečistý; kdo je spravedlivý, ať zůstane dále spravedlivý a kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti.
Podívej, přijdu brzy a má odměna je se mnou, odměním každého podle jeho činů.
Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.
Blaze těm, kteří své šaty vyprali v krvi Beránka a obdrželi moc nad stromem života a vejdou bránou do města!

Venku jsou nečistí, zaklínači, smilníci, vrazi a modláři a všichni, kteří milují lež a lžou.
Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám to dosvědčil v obcích. Já jsem kořen rodu Davidova, jasně zářící jitřenka.
A duch i nevěsta říkají: Přijď! A kdo to uslyší, ten řekne: Přijď! A kdo žízní, ten přijde; a kdo chce, ten přijme zdarma vodu života.
Já dosvědčuji každému, kdo uslyší slova proroctví této knihy: Kdyby někdo něco k nim přidal, tomu přidá Bůh všechna trápení, která jsou popsaná v této knize.
A když někdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místu ve Svatém městě, jak je o tom v této knize napsáno.
Hovoří ten, který toto dosvědčuje: Ano přijdu brzy! Amen. Přijď, Pane Ježíši!
Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi se všemi! Amen.

Výklad

„A ukázal mi proud živé vody, zářivý jako křišťál, vyvěrající z trůnu božího a Beránkova.“
Bůh by chtěl ještě jednou dosvědčit naprosto jasně, že velké tajemství Nového Lidstva je v nepřetržitém osvícení od Boha. Voda je symbolem pro slovo. Skutečně je tady jasně oznámeno, že to slovo, kterým je Nové Lidstvo jako čistým tokem napájeno, vychází od Boha a od ukřižovaného Spasitele.

„Uprostřed jeho ulice a obou stran proudu byl strom života, který přinášel dvanáctkrát ovoce, každý měsíc dává jeho plod a listy stromu slouží k uzdravení národů.“
V tomto podobenství bylo vyjádřeno, že síly živého Slova Božího, které nezávisle a před zraky všech viditelně působí uvnitř Nového Lidstva, navracejí lidem dříve v ráji ztracený strom života.

Strom života je symbol pro sílu nepřetržitého, lidstvo osvěcujícího Božího Slova, kterým bude zachráněno pro předurčený věčný život.
Na ulicích města, napájený velkým proudem vody života, který vychází od Boha a Spasitele, stojí strom života, čímž je naznačeno, že uprostřed tohoto města bude provedeno před zraky všech spojení člověka s Bohem.
Lidé nebudou jen skrytě říkat, že slyší hlas Boží ve své duši, nýbrž budou s tím svobodně vystupovat, protože budou vědět, že to bližní zažívají podobně. Proto ten strom života stojí uprostřed ulic města.
Strom přináší dvanáctkrát ovoce: tím lze poznat, že nepřetržité osvícení živým Slovem Božím bude člověka činit způsobilým stále plodněji pracovat, protože mu ve všem radí Bůh. Lidé budou za Božího osvíceného vedení pracovat podivuhodně oblaženi a s dobrými výsledky.
Lidé, svým spojením s Božím duchem budou tak silní, že budou moci léčit nemoci bližních.

„A žádná klatba nebude, nýbrž v něm bude trůn Boží a Beránkův a jeho služebníci mu budou sloužit.“
Ještě jednou je těmito slovy dosvědčeno, že život uvnitř Nového Lidstva přinese osvobození od světského nátlaku, protože žádný světský nátlak není nutný tam, kde nad duší vládne Kristus.
Dobrovolně a z lásky budou lidé poté Bohu sloužit, proto v tomto sloužení nebude žádná úzkostlivá pokora.

„Budou hledět na jeho tvář a na čele ponesou jeho jméno.“
To znamená, že lidé Boha poznají v jeho pravé podstatě, a že se za svého Boha nebudou stydět .
Nesčetní dnes žijící lidé se skutečně stydí ukázat svou víru v Boha, proto ji před dohlížejícími a pátrajícími bližními skrývají.

Ale uvnitř Nového Lidstva se budou lidé radostně a otevřeně před všemi ke svému Bohu přiznávat, protože budou mít neustále před sebou výsledky jeho dobroty a jeho ochrany.
To bylo vyjádřeno slovy, že Pánovo jméno budou mít napsané na čele.

„A noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce; neboť pán Bůh bude jejich světlem a budou vládnout navěky věků."
Toto jsem již vysvětlil.
V posledních slovech je poukázano na velkou Boží moc, kterou Pán svým vyvoleným propůjčí.
Vládnout navěky věků znamená: být podobný Bohu a mít podíl na jeho činnosti.

„A řekl mi: Tato slova jsou spolehlivá a pravá. A Pán Bůh, který dává ducha prorokům, poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se vbrzku má stát."
Těmito slovy Pán poukazuje na správnost předpovědí událostí, jak byly naznačené v tomto Zjevení.
V Božím světě byl průběh světového dění v době, když bylo toto Zjevení předáváno, již rozeznatelný.
V Božím světě bylo vidět, co se v následujících dvou tisíciletích bude dít.
Proto byly pokojně tyto světové události přívržencům Krista předpovězeny v podobenstvích a obrazech: tedy v řeči duchovního světa.

„Podívej, přijdu brzy! Blažený, kdo se drží slov proroctví této knihy!"
Ohlášení návratu Pána je hlubším smyslem tohoto Zjevení.

„A já, Jan, jsem ten, který to slyšel a viděl."
Svědectvím Jana chtěl Pán lidem své Zjevení výrazně zaručit,

neboť lidé věděli, že tento učedník byl Pánu zvlášť blízký.

„A když jsem to spatřil a slyšel, padl jsem k nohám anděla, který mi to ukázal, abych ho vzýval."
Otřesen chtěl učedník děkovat andělu za jemu doručené Zjevení, protože považoval anděla za bytost od něho oddělenou.

„Ale on mi řekl: Nedělej to, jsem služebník, jako ty a tvoji bratři proroci a ti, kteří se drží slov této knihy. Před Bohem poklekni!"
Anděl jasně poukazuje na to, že on je Janův služebník a proto nemůže být zbožňován.
V duši člověka působí anděl jako Boží posel, který zděluje Pánova slova.
Andělé a lidé jsou bytosti Boží a jedna bytost nemá vzývat druhou, ale Boha.

„A řekl mi: Nezapečeťuj knihu se slovy tohoto proroctví; neboť čas je blízko."
V knize ohlášené pozemské události se splnily již v čase prvního společenství, proto prorok knihu neměl utajovat.

„Kdo působí škodu, dělá škodu také dále a kdo je nečistý, je dále nečistý; kdo je spravedlivý, ať zůstane dále spravedlivý a kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti."
Těmito slovy Bůh naznačuje, že on každému člověku ponechá volnost, být takový a tak jednat, jako to považuje za vhodné. Bůh neprovádí nátlak na své bytosti. Bůh je poučuje a Bůh je varuje. Rozhodnutí o jejich jednání a myšlení ale klade Bůh do jejich vlastních rukou.
Také tímto Zjevením nechtěl Bůh lidi nutit, aby se k němu připojili.

„Podívej, přijdu brzy a má odměna je se mnou, odměním každého podle jeho činů.“
Bůh ale energicky odsoudí lidi na konci času podle rozhodnutí, která oni učinili.

„Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.“
Pán znovu těmito slovy dosvědčuje, jak mocnou činností Spasitele pozemský svět střeží.

„Blaze těm, kteří své šaty vyprali v krvi Beránka a obdrželi moc nad stromem života a vejdou bránou do města!“
K blaženosti Božího duchovního života budou vyzváni všichni ti, kteří se zúčastnili Pánova díla spásy.

„Venku jsou nečistí, zaklínači, smilníci, vrazi a modláři a všichni, kteří milují lež a lžou.“
Zde je znovu vyjmenováno, kdo se nemůže podílet na štěstí a míru Nového Lidstva, aby nikdo nemohl říci, že neporozuměl pokynům této knihy.

„Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám to dosvědčil v obcích.“
Pán se tady znovu potvrzuje, a tím také potvrzuje anděla jako svého posla.
Pán chtěl tímto Zjevením varovat lidi těchto sedmi předpovězených časových úseků, proto Pán tak důrazně potvrzuje, že je skutečně od něho samého.

„Já jsem kořen rodu Davidova, jasně zářící jitřenka.“
Kořen pozemského Stvoření je v Božím světě, proto se Pán označuje za kořen pozemských králů a vládců, pro které byl použit David jako symbol.
Pán se také označuje za jasně svítící jitřenku, protože tím chtěl vyjádřit, že on ohlašuje lidstvu nový světový den.

Pán šel skutečně napřed jako vyhlašovatel vyvoleného Nového Lidstva, jako zářivá jitřenka, ohlašující východ slunce.

„Já dosvědčuji každému, kdo uslyší slova proroctví této knihy: Kdyby někdo něco k nim přidal, tomu přidá Bůh všechna trápení, která jsou popsaná v této knize.
A když někdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místu ve svatém městě, jak je o tom v této knize napsáno.“
Chci vysvětlit, proč Pán připojil na konec Zjevení takovou hrozbu:
Kdyby lidé v průběhu těch tisíciletí doslovné znění tohoto Zjevení neobyčejně uctivě a úzkostlivě nechránili, tak by tam obsažená, ale pro ně nesrozumitelná podobenství zkomolili nebo dokonce zničili a Pán by nemohl dnes výklad tohoto Zjevení uskutečnit.
Jen díky dochovanému nezměněnému přesnému textu mohla být dnes tam obsažená podobenství vysvětlena.
Mezitím provedenými změnamy nic netušícími, důvěřivými učenci, mohlo být snadno Pánovo svědectví, s jeho láskyplným a snadno srozumitelným výkladem, znemožněno.
Takoví lidé by bez nejmenšího tušení spáchali hřích vůči Svatému duchu, který je neodpustitelný.
Proto byla tato hrozba uvedena na závěr Zjevení.

„Hovoří ten, který toto dosvědčuje: Ano přijdu brzy!“
Pán znovu dosvědčuje svůj brzký příchod, aby nikdo toto oznámení nemohl přeslechnout.
Zázračným způsobem byl příchod Pána popsán obrazy a podobenstvími tohoto Zjevení a po tomto poučení nebude nikdo moci říci, že Pánovu učení a předpovědím nerozuměl.

Doslov archanděla

V tomto Zjevení Krista odevzdává Bůh dnes žijícím lidem vážné poučení, které potřebují, aby se úplně neztratili v tuze vzrušujících činnostech vnějšího života.
Neobyčejně zmatený, pestrý a vzrušující se stal pozemský život dnešních lidí, protože Bůh jim dal do rukou k použití mocné síly.
Proto jsou tím ohrožené jejich nesmrtelné duše, protože oni nemohou být osloveni z Božího světa, když jim schází klid a laskavé pohroužení myšlenek do světa vlastního nitra, jak to Pán učí.
Výkladem tohoto kdysi skrytě předaného Zjevení předává Bůh dnešnímu lidstvu přísné varování, které on předurčil vzrušenému sedmému společenství.
Výkladem tohoto kdysi skrytě předaného Zjevení Pán svědčí za pravdivost svých předpovědí.
Nyní jsem vysvětlil tajemství tohoto Zjevení, jak mi to Pán přikázal.
Pán dobrotivě přimkne k sobě všechny lidi, kteří pohnuti tímto jasným Božím objasněním, Pánu poděkují za to, že se opět lidem takto ukázal.

Listopad 1939

OBSAH

Předmluva Archanděla	3
Zjevení Svatého apoštola Jana	10
Kapitola 1	10
Výklad	11
Kapitola 2	24
Výklad	26
Kapitola 3	35
Výklad	37
Kapitola 4	47
Výklad	48
Kapitola 5	57
Výklad	58
Kapitola 6	64
Výklad	65
Kapitola 7	72
Výklad	73
Kapitola 8	75
Výklad	76
Kapitola 9	83
Výklad	85
Kapitola 10	99
Výklad	100
Kapitola 11	109
Výklad	110
Kapitola 12	122
Výklad	123

Kapitola 13 135
Výklad 136
Kapitola 14 154
Výklad 155
Kapitola 15 163
Výklad 164
Kapitola 16 167
Výklad 168
Kapitola 17 173
Výklad 174
Kapitola 18 180
Výklad 182
Kapitola 19 188
Výklad 189
Kapitola 20 193
Výklad 194
Kapitola 21 196
Výklad 198
Kapitola 22 211
Výklad 213
Doslov archanděla 218